

Calvin's Institutes of Christian Religion

Volume II

Book 1, Chapter 1-10

John Calvin

Recommender: White Young Jeon

Translator: Kakada Un

Cambodia Reformed Faith Institute

A Diagram of Comparison of Calvin's Institutes and their division

Volume	Book	Chapter	Translator	Total page	contents
1		Introduction	Kakada Un		Background
2	Book 1	1-10	Kakada Un		The Knowledge of God, the creator
3	Book 1	11-18	Kakada Un		
4	Book2	1-9	Kimeng Tuy		The Knowledge of God , The redeemer In Christ
5	Book 2	10-14	Charany Yeoun		
6	Book 2	15-17	Charany Yeoun & Sokhen Chea		
7	Book 3	1-4	Sreyleak Kohn		The way which we receives the grace of Christ
8	Book 3	5-13	Charany Yeoun		
9	Book 3	14-19	Charany Yeoun		
10	Book 3	20-25	Sreyleak Kohn		
11	Book 4	1-5	Sreyleak Kohn		The external means or Aids by which God invited us into the society of Christ and Hold of Therein
12	Book 4	6-10	Kimeng Tuy		
13	Book 4	11-15	Kakada Un		
14	Book 4	16-17	Charany Yoeun		
15	Book 4	18-20	Kakada Un		

Books of Calvin's Institutes for Khmer version

- 1. Recommender : White Young Jeon**
- 2. Editor: White Young Jeon**
- 3. Assistant Editor Ms Charany Yeoun**
- 4. Translated duration : Jan 01 2021-Feb 03 2023**
- 5. Publish types: 1) Volumes 1-15 2) Book 1-6**
- 6. Publisher: Cambodia Reformed Faith Institutes (C. R. F. I.)
(president Dr White Young Jeon)**
- 7. Published Date: February 03 2023**

លំដាប់លំដោយ

សេចក្តីផ្តើម

ចំណេះដឹងអំពីព្រះដែលជាអ្នកបង្កើត

ជំពូកទី I ចំណេះដឹងអំពីព្រះនិងចំណេះដឹងរបស់យើងផ្ទាល់ត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ របៀបដែលពួកគេទាក់ទងគ្នា/ 10

1. ចំនេះដឹងអំពីខ្លួនឯងនោះគ្មានចំនេះដឹងអំពីព្រះទេ / 10
2. បើគ្មានចំនេះដឹងអំពីព្រះក៏គ្មានចំណេះដឹងសម្រាប់ខ្លួនឯងដែរ/ 11
3. មនុស្សនៅចំពោះភាពរុងរឿងរបស់ព្រះ / 13

ជំពូកទី II តើការស្គាល់ព្រះជាអ្វីហើយអ្វីដែលចំណេះដឹងអំពីព្រះមានគោលបំណងអ្វី/ 15

1. ការគោរពគឺជាការចាំបាច់សម្រាប់ចំណេះដឹងអំពីព្រះ/ 15
2. ចំណេះដឹងអំពីព្រះទាក់ទងនឹងការទុកចិត្តនិងការគោរព/ 17

ជំពូកទី III ចំណេះដឹងអំពីព្រះត្រូវបានបង្កប់នៅក្នុងគំនិត / 20

1. លក្ខណៈនៃអំណោយទានពិសិដ្ឋនេះ/ 20
2. សាសនាមិនមែនជាការច្នៃប្រឌិតតាមអំពើចិត្តទេ/ 21

ជំពូកទី IV ចំណេះដឹងនេះត្រូវបានរលាយឬខូចដោយភាពល្ងង់ខ្លៅមួយផ្នែកដោយការធ្វើខុស/ 25

1. អបិយជំនឿ / 25
2. ដឹងខ្លួនងាកចេញពីព្រះ / 26
3. យើងមិនត្រូវយកតំរាប់តាមព្រះតាមគំនិតរបស់យើងផ្ទាល់ឡើយ/ 27
4. ការលាក់ពុត/ 29

ជំពូកទី V ចំណេះដឹងអំពីព្រះរះចេញមកជា សកលលោកនិង បន្តគ្រប់/ 32
 (ព្រះបានសម្តែងនៅក្នុងស្នាព្រះហស្តការបង្កើតរបស់ទ្រង់)

1. គោលដៅចុងក្រោយនៃជីវិតដែលមានពរលើសពីនេះទៅទៀតគឺស្ថិតនៅ
 ក្នុងចំណេះដឹងអំពីព្រះ (យ៉ូហាន ១៧: ៣)/ 32
2. ប្រាជ្ញាព្រះដែលបង្ហាញសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាអាចមើលឃើញ/ 34
3. បុរសម្នាក់ដែលជាភស្តុតាងឧត្តមបំផុតស្តីអំពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះ/ 35
4. ប៉ុន្តែមនុស្សរមែងប្រែចិត្តរមិលគុណនឹងព្រះ/ 36
5. ភាពច្របូកច្របល់នៃការបង្កើត/ 38
6. ព្រះអទិករបង្ហាញពីភាពជាម្ចាស់លើការបង្កើត/ 41
7. ព្រះទ្រង់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងក្នុងការជុំនុំជំរះ/ 42
8. អធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះគ្រងលើជីវិតរបស់មនុស្ស/ 44
9. យើងមិនគួរស្លឹកខ្វក់រាល់របស់យើងអំពីព្រះនោះទេតែផ្ទុយទៅវិញយើងគួរតែគិតអំពី
 ព្រះនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់/ 46
10. គោលបំណងនៃចំណេះដឹងអំពីព្រះ/ 47

11. ភ័ស្តុតាងរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតមិនបានចំណេញអ្វីដល់យើងទេរី/ 48
12. ការបើកបង្ហាញពីព្រះត្រូវបានញាក់ដោយជំនឿរបស់មនុស្សនិងកំហុសរបស់ទស្សនវិទូ/ 50
13. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបដិសេធភាពការធ្វើទុក្ខទោសរបស់មនុស្ស/ 52
14. ការបង្ហាញរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមធម្មជាតិមកយើង/ 54
15. យើងគ្មានលេសដោះសារទេ/ 55

ជំពូកទី VI ព្រះគម្ពីរត្រូវជាគ្រូបង្រៀនសំរាប់អ្នកដែលមករកព្រះដែលជាអ្នកបង្កើត / 58

1. ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានចំណេះដឹងពិតប្រាកដអំពីអង្គទ្រង់ដល់យើងនៅក្នុងបទគម្ពីរ/ 58
(ចំណេះដឹងពីរប្រភេទអំពីព្រះនៅក្នុងបទគម្ពីរ)
2. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាបទគម្ពីរបរិសុទ្ធ / 60
3. បើគ្មានខគម្ពីរយើងធ្លាក់ចូលក្នុងការអាក្រក់/ 62
4. បទគម្ពីរអាចទាក់ទងយើងពីអ្វីដែលការបើកសម្តែងក្នុងការបង្កើតមិនអាច
/ 63

ជំពូកទី VII បទគម្ពីរត្រូវតែត្រូវបានផ្តល់ដោយនៃព្រះវិញ្ញាណជាសាក្សីដូច្នេះអំណាចរបស់គម្ពីរអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងជាក់លាក់ហើយវាគឺជារឿងការពិត ដែលភាពជឿជាក់/ 65

1. ព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចពីព្រះមិនមែនមកពីក្រុមជំនុំទេ/ 65
2. នៅក្នុងពួកជំនុំមានមូលដ្ឋានលើព្រះគម្ពីរ/ 66

3. អាហ្គាស្ទីន (Augustine) មិនអាចត្រូវបានគេលើកឡើងថាជាការប្រឆាំង

/ 68

4. សាក្សីនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ៖ នេះគឺវិសេសជាងភស្តុតាងទាំងអស់/ 70

5. ព្រះគម្ពីរមានការផ្ទៀងផ្ទាត់ពិត/ 72

ជំពូកទី VIII រហូតមកដល់ពេលដែលហេតុផលមនុស្សមានភស្តុតាងរឹងមាំគ្រប់គ្រាន់
នៅនឹងដៃដើម្បីបង្កើតភាពជឿជាក់នៃព្រះគម្ពីរ / 76

(ភាពថ្លៃថ្នូរពិសេសនិងគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍និងភាពចំណាស់នៃបទគម្ពីរ)

1. ព្រះគម្ពីរខ្ពស់ជាងប្រាជ្ញារបស់មនុស្សទាំងអស់/ 76

2. មិនមែនជារចនាបទទេប៉ុន្តែខ្លឹមសារគឺសម្រេចចិត្ត/ 78

3. បុរាណវិទ្យាដ៏អស្ចារ្យនៃព្រះគម្ពីរ/ 79

4. សេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរដែលបង្ហាញដោយម៉ូសេគំរូ/ 80

(ការបដិសេធចំពោះការជំទាស់ទាក់ទងនឹងការអស្ចារ្យនិងទំនាយ)

5. ការអស្ចារ្យពង្រឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់អ្នកនាំសាររបស់ព្រះ/ 81

6. ការអស្ចារ្យរបស់ម៉ូសេគឺមិនអាចប្រកែកបាន/ 83

7. ការព្យាករណ៍ដែលត្រូវបានបំពេញផ្ទុយពីការរំពឹងទុករបស់មនុស្សទាំងអស់/ 84

8. ព្រះបានបញ្ជាក់ពីពាក្យទំនាយ/ 86

9. ការបញ្ជូនក្រឹត្យវិន័យគឺត្រូវជឿជាក់/ 87

10. ព្រះជាម្ចាស់បានការពារក្រឹត្យវិន័យនិងហោរាយ៉ាងអស្ចារ្យ/ 88

(ភាពសាមញ្ញនិងលក្ខណៈស្មុគ្រនិងសិទ្ធិអំណាចនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី, ទី ២)

11. បន្ទាប់ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ចូលមកក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាមួយនឹងអ្វីដែល/ 91
12. ទីបន្ទាល់មិនប្រែប្រួលនៃក្រុមជុំនំចំពោះព្រះគម្ពីរ/ 92
13. ទុក្ខបុគ្គលបានស្លាប់យ៉ាងរឹងមាំចំពោះគោលលទ្ធិគម្ពីរ/ 93

ជំពូកទី IX អ្នកនិយមជ្រុលបោះបង់ព្រះគម្ពីរហើយទៅរកការសម្តែងបង្ហាញគោលការណ៍ទាំងអស់នៃភាពជាព្រះ ។/ 96

1. ពួកនិយមជ្រុលបានបន្ថែមខុសទៅនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ/ 96
2. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានទទួលស្គាល់នៅដោយព្រះជាមួយបទគម្ពីរ/ 98
3. ព្រះបន្ទូលនិងព្រះវិញ្ញាណជាបស់ដែលមិនអាចបំបែកបាន/ 99

ជំពូកទី X ព្រះគម្ពីរ កែតម្រូវការត្រួតពិនិត្យទាំងអស់ បានកំណត់ការពិត

(ព្រះជាម្ចាស់តែមួយប្រឆាំងនឹងការទាំងអស់) / 103

1. ព្រះពម្ពីរជាគោលលទ្ធិនៃព្រះជាអ្នកបង្កើត/ 103
2. លក្ខណៈរបស់ព្រះយោងតាមបទគម្ពីរយល់ស្របជាមួយអ្នកដែលស្គាល់នៅក្នុងការបង្កើតរបស់ទ្រង់/ 104
3. ដោយសារការរូបរួមរបស់ព្រះក៏មិនត្រូវបានស្គាល់ចំពោះសាសន៍ដទៃដែរអ្នកថ្វាយបង្គំរូបចម្លាក់ក៏មិនអាចប្រកែកបានសៀវភៅទី / 107

ជំពូក I

ចំណេះដឹងអំពីព្រះនិងចំណេះដឹងរបស់យើងផ្ទាល់ត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ ។ របៀប ដែលពួកគេទាក់ទងគ្នា

1. ចំនេះដឹងអំពីខ្លួនឯងនោះគ្មានចំនេះដឹងអំពីព្រះទេ

ស្ទើរតែគ្រប់ប្រាជ្ញាដែលយើងមានគឺត្រូវនិយាយថាប្រាជ្ញាពិតនិងត្រឹមត្រូវមានពីរ ផ្នែកគឺចំណេះដឹងអំពីព្រះនិងខ្លួនយើង ។ ប៉ុន្តែខណៈពេលដែលចូលរួមក្នុងសញ្ញា សំគាល់ជាច្រើនដែលមួយមុននិងនាំចេញមួយផ្សេងទៀតគឺមិនងាយយល់ទេ ។ ដំបូងបង្អស់គ្មាននរណាម្នាក់អាចមើលខ្លួនឯងបានដោយមិនងាកចេញពីគំនិត របស់គាត់ភ្លាមៗទៅរកការគិតរបស់ព្រះដែល«រស់ហើយបានរើក»(កិច្ចការ១៧: ២៨) ។ គ្បិតអំណោយទានដែលយើងបានទទួលមិនមែនជារបស់យើងផ្ទាល់ទេ ។ តាមពិតរូបកាយរបស់យើងគ្មានប្រយោជន៍អ្វីក្រៅពីការចិញ្ចឹមជីវិតរួមជាមួយព្រះ ជាម្ចាស់តែមួយនោះទេ ។ បន្ទាប់មកដោយគុណប្រយោជន៍ទាំងនេះស្រក់ដូចទឹក សន្សើមពីលើមេឃមកលើយើងយើងត្រូវបានដឹកនាំដូចជាដោយផ្កាកុលាបដល់ និទាឃរដូវ ។ តាមពិតភាពក្រីក្ររបស់យើងបង្ហាញកាន់តែច្បាស់អំពីគុណ ប្រយោជន៍ដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ ។ ការបំផ្លាញដ៏វេទនាដែលការបះបោររបស់ មនុស្សទីមួយបានរុញច្រានយើងជាពិសេសបង្ខំឱ្យយើងក្រឡេកមើលទៅខាង លើ ។ ដូច្នេះយើងមិនត្រឹមតែតមអាហារនិងស្រេកឃ្លានប៉ុណ្ណោះទេដែលយើងស្វែង រកពីអ្វីដែលយើងខ្វះផង ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងត្រូវបានដាស់តឿនដោយការ ភ័យខ្លាចយើងនឹងរៀនពីភាពបន្ទាប់ខ្លួន ។

តួយ៉ាងដូចជាទុក្ខវេទនាក្នុងលោកីយ៍ដែលអាចត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងមនុស្ស ជាតិហើយដោយហេតុនេះយើងត្រូវបានគេរំលំដោយសម្លៀកបំពាក់បែបអាក្រក់ កាយដ៏គួរឱ្យអាម៉ាស់របស់យើងបង្ហាញពីស្មារតីនៃភាពមិនសប្បាយចិត្តរបស់គេ ដើម្បីទទួលបានចំណេះដឹងខ្លះអំពីព្រះ ។ ដូច្នេះពីអារម្មណ៍នៃភាពល្ងង់ខ្លៅភាពគ្មាន ទីពឹងភាពក្រីក្រភាពពិការនិងអ្វីដែលសំខាន់ជាងនេះទៅទៀតនោះគឺយើងដឹងថា ពន្លឺពិតនៃប្រាជ្ញាគុណធម៌ភាពបរិបូរណ៍នៃអ្វីៗទាំងអស់ហើយភាពបរិសុទ្ធនៃសេចក្តី សុចរិតស្ថិតនៅក្នុងតែនៅព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ។ ក្នុងកម្រិតនេះយើងត្រូវបានបំផុស គំនិតដោយគំនិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងដើម្បីសញ្ជឹងគិតអំពីរឿងរបស់ព្រះហើយ យើងមិនអាចប្រាថ្នាចង់ទទួលទ្រង់យ៉ាងខ្លាំងមុនពេលយើងចាប់ផ្តើមមិនពេញចិត្ត នឹងខ្លួនយើងនោះ ។ ចំពោះអ្វីដែលមនុស្សនៅលើពិភពលោកនឹងមិនរីករាយ ដូចដែលគេគឺជាអ្វីដែលមនុស្សម្នាក់មិននៅដូចដែលគេមានដរាបណាគេមិនដឹង ថាខ្លួនគេនោះគឺខណៈពេលដែលពេញចិត្តនឹងអំណោយផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេនិងទាំង ល្ងង់ខ្លៅរបស់គេវេទនាផ្ទាល់ខ្លួន? ដូច្នេះចំណេះដឹងរបស់យើងមិនត្រឹមតែធ្វើឱ្យ យើងភ្ញាក់ផ្អើលដើម្បីស្វែងរកព្រះប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែវាក៏នាំយើងដោយដៃដើម្បីស្វែង រកគាត់ដែរ ។

2. បើគ្មានចំណេះដឹងអំពីព្រះក៏គ្មានចំណេះដឹងសម្រាប់ខ្លួនឯងដែរ ។

ជាថ្មីម្តងទៀតវាប្រាកដថាមនុស្សមិនដែលទទួលបានចំណេះដឹងច្បាស់លាស់ពីខ្លួន ឯងទេលុះត្រាតែគេបានមើលទៅព្រះជាមុនសិនរួចមានការសញ្ជឹងគិតពីព្រះដើម្បី ពិនិត្យពិចារណាអំពីខ្លួនឯង ។ យើងតែងតែគិតថាខ្លួនយើងសុចរិតនិងទៀងត្រង់ មានប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃនិងមានមោទនភាព ។ យើងមានមោទនភាពហួសប្រមាណ ដោយយើងពុំមានភស្តុតាងច្បាស់លាស់ដែលយើងអាចជឿជាក់បានចំពោះអំពើ

ទុច្ចរិតអំពើអាក្រក់ល្អើលនិងភាពមិនបរិសុទ្ធទេ ។ លើសពីនេះទៅទៀតយើងមិនជឿ
ជាក់ដូច្នេះទេប្រសិនបើយើងមើលតែខ្លួនឯងហើយមិនមើលទៅព្រះអម្ចាស់ដែលជា
ស្តង់ដារតែមួយគត់ដែលការវិនិច្ឆ័យនេះត្រូវវាស់វែង ។ ត្បិតយើងទាំងអស់គ្នា
មានទំនោរទៅរកភាពលាក់ពុតដែលជារូបភាពនៃភាពសុចរិតជំនួស ឲ្យសេចក្តី
សុចរិតដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់ ។ ហើយដោយសារតែគ្មានអ្វីដែលលេចចេញមកនៅ
ក្នុងខ្លួនយើងឬនៅជុំវិញយើងដែលមិនមានភាពខ្វះក្រោយអំពើអសីលធម៌ដ៏
អាក្រក់នោះទេអ្វីដែលជាអំពើអាក្រក់មិនគាប់ព្រះទ័យព្រះយេស៊ូវក៏ណាត់តំនិករបស់
យើងក្នុងដែនកំណត់នៃអំពើពុករលួយរបស់មនុស្ស ។ គ្រាន់តែអញ្ជឹងភ្នែកដែល
គ្មានអ្វីត្រូវបានបង្ហាញតែវត្ថុខ្មៅវិនិច្ឆ័យអ្វីដែលកខ្វក់ពណ៌សឬកាន់តែខ្មៅទៅជា
ពណ៌ស ។ ជាការពិតយើងអាចយល់កាន់តែច្បាស់ពីការយកការថាតើយើងរង្វេង
ស្មារតីក្នុងការប៉ាន់ប្រមាណអំណាចនៃព្រលឹង ។ ប្រសិនបើនៅពេលមានពន្លឺថ្ងៃទូលំ
ទូលាយយើងមើលទៅដ៏ឬស្មាបស្មង់អ្វីក៏ដោយដែលមើលទៅរង្វង់មូលរបស់យើង
នោះយើងហាក់ដូចជាមើលឃើញដោយភាពខ្លាំងនិងស្វាហាប់បំផុត ។ នៅពេល
ដែលយើងក្រឡេកមើលទៅព្រះអាទិត្យហើយក្រលេកមើលវាអំណាចនៃការមើល
ឃើញដែលខ្លាំងជាពិសេសនៅលើផែនដីគឺត្រូវបានភ្លឺបន្តិចៗនិងច្របូកច្របល់
ដោយភាពអស្ចារ្យដ៏អស្ចារ្យហើយដូច្នេះយើងត្រូវបានបង្ខំឱ្យសារភាពថាការយក
ចិត្តទុកដាក់របស់យើងក្នុងការមើលអ្វីៗនៅលើផែនដីគឺវិលខ្លាំងនៅពេលវាមកដល់
ព្រះអាទិត្យ ។ ដូច្នេះវាកើតឡើងក្នុងការប៉ាន់ស្មានទំនិញខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ។
ដរាបណាយើងមិនក្រឡេកមើលទៅលើផែនដីដោយស្តាប់ស្តល់នឹងសេចក្តីសុចរិត
ប្រាជ្ញានិងគុណធម៌របស់យើងដោយលើកខ្លួនយើងជាទីគួរអោយស្រឡាញ់បំផុត
ហើយចូលចិត្តខ្លួនយើងទាំងអស់ក្រៅពីពួកអ្នកដែលស្អប់ខ្ពើម ។ ឧបមាថាយើងតែ

ម្នាក់ឯងចាប់ផ្ដើមគិតគំនិតដល់ព្រះហើយពិចារណាលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ហើយភាព
សុចរិតប្រាជ្ញានិងព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់ឥតខ្ចោះទាំងស្រុងពោលគឺត្រង់ដែលយើង
ត្រូវមានរូបរាង ។ បន្ទាប់មកអ្វីដែលឆោតល្ងង់នៅពេលដែលសេចក្ដីសុចរិតបាន
ផ្ដាច់ចិត្តយើងនោះនឹងទៅក្នុងក្នុងអំពើអាក្រក់ដែលបានស៊ីផឹក ។ អ្វីដែលធ្វើឱ្យ
យើងស្ញើចសរសើរក្រោមឈ្មោះនៃប្រាជ្ញានឹងមានភាពល្ងង់ខ្លៅ ។ អ្វីដែលជួប
អំណាចកាន់តែច្រើននឹងបង្ហាញថាខ្លួនវាជាភាពទន់ខ្សោយវេទនាបំផុត ។ នោះគឺ
អ្វីដែលនៅក្នុងខ្លួនយើងហាក់ដូចជាភាពឥតខ្ចោះត្រូវការភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ។

3. មនុស្សនៅចំពោះភាពរុងរឿងរបស់ព្រះ

ដូច្នេះការភ័យខ្លាចនិងការងឿងឆ្ងល់ដែលបទគម្ពីរជាទូទៅតំណាងឱ្យពួកបរិសុទ្ធ
ដែលត្រូវបានគេវាយនិងយកឈ្នះនៅពេលណាដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថាមាន
វត្តមានរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះវាកើតឡើងថាយើងឃើញមនុស្សដែលអវត្តមានរបស់គេ
ជាធម្មតានៅតែរឹងមាំនិងខ្លាបខ្លួនប៉ុន្តែនៅពេលដែលគេបង្ហាញពីភាពរុងរឿងរបស់
គេដែលរង្កើននិងពង្រីកន្លើយដែលត្រូវបានបន្ទាបខ្លួនដោយការភ័យខ្លាចនៃសេចក្ដី
ស្លាប់ការពិតត្រូវបានគ្របដណ្ដប់ដោយការបំផ្លាញ ។ ជាការពិតយើងត្រូវតែដឹង
ថាមនុស្សមិនដែលត្រូវបានប៉ះពាល់និងទទួលឥទ្ធិពលគ្រប់គ្រាន់ពីការយល់ដឹងអំពី
ភាពទន់ទាបរបស់គេរហូតដល់គេបានប្រៀបធៀបខ្លួនគេជាមួយនឹងភាពរុងរឿង
របស់ព្រះ ។ លើសពីនេះទៅទៀតយើងមានឧទាហរណ៍ជាច្រើននៃការបង្កើតនេះ
ទាំងនៅក្នុងសៀវភៅពួកចៅហ្វាយនិងនៅក្នុងហោរា ។ ការនិយាយបែបនេះជា
ញឹកញាប់នៅក្នុងចំណោមសម្ដេចរបស់ព្រះ ៖ «យើងនឹងត្រូវស្លាប់ត្បិតព្រះអម្ចាស់
បានលេចមកអោយយើងឃើញហើយ» (ពួកចៅហ្វាយ ១៣:២២ អេសាយ ៦:
៥ ៥ អេសេគាល .២: ១; ១:២៨) នៅកន្លែងផ្សេងទៀត) ។ រឿងរ៉ាវរបស់យ៉ូ

បន្ថែមការពិពណ៌នាអំពីប្រាជ្ញាអំណាចនិងភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះតែងតែបង្ហាញ
នូវអំណះអំណាងដ៏មានឥទ្ធិពលដែលគ្របដណ្តប់លើមនុស្សជាមួយនឹងភាពល្ងង់
ខ្លៅភាពអសមត្ថភាពនិងអំពើពុករលួយ (យ៉ូហ ៣៨: ១) ។

ហើយមិនមែនដោយគ្មានមូលហេតុនោះទេព្រោះយើងមើលឃើញពីរបៀបដែលអា
ប្រាហាំទទួលស្គាល់កាន់តែច្បាស់ថាគាត់ជាផែនដីនិងធូលី(លោកុប្បត្តិ១៨:២៧)
នៅពេលដែលគាត់បានមើលឃើញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ និងរបៀបដែល
អេលីយ៉ាមានទឹកមុខស្រអាប់មិនអាចទ្រាំទ្រនឹងការមកជិតរបស់គាត់បានទេគឺភាព
អស្ចារ្យនៃរូបរាងរបស់គាត់(ពង្សាវតារក្សត្រទី១១៩:១៣) ។ ហើយអ្វីដែលមនុស្ស
អាចធ្វើបានដែលជាការរលួយដោយខ្លួនផ្ទាល់ (យ៉ូហ ១៣:២៨) និងដង្ហូរមួយ
(យ៉ូហ ៧: ៥; ទំនុកដំកើង ២២: ៦)នៅពេលដែលសូម្បីតែរូបច្បងប្រើត្រូវតែ
បាំងមុខដោយការភ័យខ្លាច(អេសាយ៦:២) ។ វាប្រាកដណាស់ដែលហោរាអេសាយ
បាននិយាយថា ៖ «ព្រះអាទិត្យនឹងរះហើយព្រះចន្ទនឹងស្រឡាំងកាំងនៅពេលដែល
ព្រះអម្ចាស់នៃពួកពលបរិវារនឹងសោយរាជ្យ»(អេសាយ២៤:២៣);នោះគឺនៅពេល
ដែលគាត់នាំយកភាពរុងរឿងរបស់ព្រះហើយនាំឱ្យវាកាន់តែខិតជិតរឿងដែលភ្លឺ
បំផុតនឹងក្លាយជាភាពងងឹតមុនពេលវា (អេសាយ២:១០,១៩) ។ ទោះយ៉ាងណា
យ៉ាងណាក៏ដោយចំណេះដឹងអំពីព្រះនិងខ្លួនយើងត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់គ្នាទៅវិញទៅ
មកលំដាប់នៃការបង្រៀនត្រឹមត្រូវតម្រូវឱ្យយើងពិភាក្សាពីរឿងដំបូងមុនបន្ទាប់
មកបន្តអនុវត្តលិខិតនោះ ។

ជំពូកទី II

តើការស្គាល់ព្រះជាអ្វីហើយអ្វីដែលចំណេះដឹងអំពីព្រះមានគោលបំណងអ្វី ។

1. ការគោរពគឺជាការចាំបាច់សម្រាប់ចំណេះដឹងអំពីព្រះ

ចំណេះដឹងអំពីព្រះជាម្ចាស់ដូចខ្ញុំយល់ស្រាប់ហើយគឺថាយើងមិនត្រឹមតែចង់ដឹងថាមានព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះទេតែយើងក៏យល់ពីអ្វីៗដែលសមនឹងយើងដែរគឺសមនឹងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ

ជាការពិតយើងមិនត្រូវនិយាយថាការនិយាយត្រឹមត្រូវព្រះត្រូវបានគេស្គាល់នៅកន្លែងដែលគ្មានសាសនាឬការគោរពសាសនា ។ ត្រង់នេះខ្ញុំមិនទាន់និយាយអំពីចំណេះដឹងដែលមនុស្សបាត់បង់ហើយត្រូវគេជេរប្រមាថបានចាប់ព្រះជាព្រះប្រោសលោះក្នុងព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកសំរេចសំរួល ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយតែពីចំណេះដឹងបឋមនិងចំណេះដឹងសាមញ្ញដែលរាល់សណ្តាប់ធ្នាប់នៃធម្មជាតិទាំងអស់នឹងនាំយើងប្រសិនបើអ្នកនៅតែប្រកាន់ខ្ជាប់ ។ នៅក្នុងការបំផ្លាញមនុស្សជាតិឥឡូវនេះគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងពីបទពិសោធន៍របស់ព្រះដូចជាព្រះវរបិតាឬជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះឬអំណោយផលតាមវិធីណាមួយឡើយរហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទដែលជាអ្នកសំរេចសំរួលចេញមកផ្សះផ្សាជាមួយយើង ។ ទោះយ៉ាងណាវាជារឿងមួយដែលគិតថាព្រះដែលជាអ្នកបង្កើតយើងទ្រទ្រង់យើងដោយព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់គ្រប់គ្រងយើងដោយភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ថែរក្សាយើងដោយភាពល្អរបស់ទ្រង់ហើយចូលរួមជាមួយយើងនូវអំណោយគ្រប់បែបយ៉ាងហើយមានអ្វីផ្សេងទៀតដែលទទួលយកព្រះគុណនៃការផ្សះផ្សាដែលបានផ្តល់ជូនពួកយើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដំបូងបង្អស់ក្នុងការធ្វើគំរូនៃលោកិយនេះដូចជានៅក្នុងការបង្រៀនទូទៅនៃបទពិសោធន៍ដែលព្រះអម្ចាស់បង្ហាញអង្គទ្រង់ថាជាអ្នកបង្កើត ។

បន្ទាប់មកនៅចំពោះមុខព្រះគ្រីស្ទ(២ កូរិនថូស ៤: ៦)ព្រះបង្ហាញអង្គទ្រង់ជា
ព្រះប្រោសលោះ ។ អំពីចំនេះដឹងពីយ៉ាងអំពីព្រះយើងនឹងពិភាក្សាអំពីលក្ខណៈដ៏
បូង ។ ទីពីរនឹងត្រូវបានដោះស្រាយនៅកន្លែងដែលត្រឹមត្រូវ ។ លើសពីនេះទៅ
ទៀតទោះបីគំនិតរបស់យើងមិនអាចចាប់ព្រះបានដោយមិនផ្តល់ការស្មោះត្រង់
ដល់ទ្រង់ក៏ដោយវាមិនងាយស្រួលទេក្នុងការគិតថាមានមនុស្សម្នាក់គួរតែគោរព
និងគោរពប្រសិនបើមិនត្រូវបានគេជឿជាក់ថាទ្រង់គឺជាគ្រឹះនៃអ្វីៗដែលល្អហើយ
នោះ យើងមិនត្រូវស្វែងរកអ្វីក្រៅពីព្រះអង្គឡើយ ។

នេះខ្ញុំចង់មានន័យថាមិនត្រឹមតែព្រះទ្រទ្រង់លោកិយនេះ (ដូចដែលព្រះបាន
បង្កើតវាឡើង) ដោយព្រះចេស្ដាគ្មានព្រំដែនកំណត់ដោយប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ថែ
រក្សាវាដោយភាពល្អរបស់ទ្រង់ហើយជាពិសេសគ្រប់គ្រងមនុស្សជាតិដោយសេចក្តី
សុចរិតនិងការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ផងដែរ ។ ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់
មើលថែដោយការការពាររបស់ទ្រង់ ។ ក៏ប៉ុន្តែថាការធ្លាក់ចុះនឹងមិនត្រូវបានរក
ឃើញទាំងប្រាជ្ញានិងពន្លឺឬសេចក្តីសុចរិតឬទ្វាភាពនៃផ្លូវត្រង់ឬសេចក្តីពិតដ៏ពិត
ដែលមិនហូរចេញពីទ្រង់ហើយដែលមិនមែនជាបុព្វហេតុ ។ ដូច្នេះយើងអាចរៀនរង់
ចាំនិងស្វែងរករបស់ទាំងអស់នេះពីទ្រង់ហើយអរគុណដល់ទ្រង់ដែលបានទទួលពី
ព្រះ ។ ចំពោះការយល់ដឹងអំពីព្រះចេស្ដានៃព្រះគឺសម្រាប់យើងដែលជាគ្រូដែល
មានជំនឿមុតមាំពីសាសនាដែលបានកើតមក ។ ខ្ញុំហៅ“ការគោរព”ថាការគោរព
បានចូលរួមជាមួយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលចំណេះដឹងអំពីគុណប្រយោជន៍
របស់ព្រះបានបង្កើត ។ ត្បិតរហូតដល់មនុស្សទទួលស្គាល់ថាពួកគេជំពាក់អ្វីគ្រប់
យ៉ាងចំពោះព្រះថាពួកគេបានចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាដោយឪពុករបស់គេថាគាត់គឺ
ជាព្រះនៃរបស់ល្អគ្រប់យ៉ាងរបស់ពួកគេដែលពួកគេមិនគួរស្វែងរកអ្វីក្រៅពីគាត់

ពួកគេនឹងមិនផ្តល់ឱ្យគាត់នូវការបម្រើស្ម័គ្រចិត្តឡើយ ។ បើមិនដូច្នោះទេលុះត្រាតែ
ពួកគេបង្កើតសុភមង្គលពេញលេញរបស់ពួកគេនៅក្នុងព្រះអង្គពួកគេនឹងមិនដែល
ផ្តល់ឱ្យខ្លួនឯងនូវភាពស្មោះត្រង់និងស្មោះត្រង់ដល់គេឡើយ ។

2. ចំណេះដឹងអំពីព្រះទាក់ទងនឹងការទុកចិត្តនិងការគោរព

តើព្រះជាអ្វី? ពួកមនុស្សដែលចោទជាសំណួរនេះគ្រាន់តែជាការពិតគួរពិត
ប្រយោជន៍ ។ កាន់តែសំខាន់សម្រាប់យើងដើម្បីដឹងថាព្រះជាអ្វីនិងអ្វីដែលត្រូវនឹង
ធម្មជាតិរបស់ទ្រង់ ។ សរុបសេចក្តីមកតើមានជំនួយអ្វីដើម្បីស្គាល់ព្រះមួយអង្គដែល
យើងគ្មានអ្វីត្រូវធ្វើ? ផ្ទុយទៅវិញចំណេះដឹងរបស់យើងគួរតែបម្រើជាដំបូងដើម្បី
បង្រៀនយើងពីការរាយការនិងការគោរព ។ ទីពីរដោយប្រើជាការដឹកនាំនិងជា
ត្រូវរបស់យើងយើងគួរតែរៀនសូត្ររកទ្រង់អោយបានល្អហើយទទួលបានការនេះ
ហើយអោយគេទទួលយកវា ។ ព្រោះតើគំនិតរបស់ព្រះអាចជ្រាបចូលក្នុងគំនិត
របស់អ្នកដោយមិនដឹងខ្លួនក្លាមៗដោយរបៀបណាព្រោះអ្នកជាស្នាព្រះហស្តរបស់
ព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងហើយធ្វើតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ដោយសិទ្ធិនៃការ
បង្កើត? អ្វីក៏ដោយដែលអ្នកធ្វើទោះបីអ្នកធ្វើអ្វីក៏ដោយគួរតែត្រូវបានចាត់ទុកព្រះ
ជាមុនដែរឬទេ? បើដូច្នោះមែនឥឡូវនេះវាច្បាស់ថាជីវិតរបស់អ្នកខូចអាក្រក់លុះ
ត្រាតែព្រះបំពេញដោយយល់ឃើញថាព្រះហស្តទ័យរបស់ព្រះអង្គគួរតែអោយយើង
បានជាក្រឹត្យវិន័យដែលយើងរស់នៅនេះ ។ ជាថ្មីម្តងទៀតអ្នកមិនអាចមើលឃើញ
ព្រះច្បាស់ទេលុះត្រាតែអ្នកទទួលស្គាល់ទ្រង់ជាប្រភពទឹកនិងជាប្រភពនៃរបស់ល្អ
គ្រប់យ៉ាង ។ ពីនេះផងដែរនឹងមានបំណងចង់នៅជាប់នឹងទ្រង់ហើយជឿទុកចិត្ត
លើទ្រង់ប៉ុន្តែសម្រាប់ការពិតដែលថាភាពគ្មានគុណធម៌របស់មនុស្សនេះបានល្អៗ

គំនិតរបស់គេពីការស្វែងរកត្រឹមត្រូវ? ដើម្បីចាប់ផ្តើមគំនិតគួរអោយធុញទ្រាន់មិន
 សម្រាប់ព្រះហឫទ័យព្រះនោះទេប៉ុន្តែគិតអំពីព្រះតែមួយនិងព្រះជាម្ចាស់តែមួយ ។
 ហើយអ្វីដែលភ្ជាប់ទៅនឹងអ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យនោះប៉ុន្តែការពេញចិត្តនឹងគេដូច
 ជាទ្រង់បង្ហាញលើសពីនេះទៅទៀតចិត្តតែងតែប្រើភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមនិងយក
 ចិត្តទុកដាក់បំផុតមិនត្រូវរង្វេងស្មារតីនិងក្លាហានដើម្បីធ្វើលើសពីឆន្ទៈរបស់គេឡើ
 យ ។ ដូច្នេះការស្គាល់ព្រះពីព្រោះវាដឹងថាទ្រង់គ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់ ។ ហើយជឿ
 ជាក់ថាទ្រង់ដឹកនាំយើងហើយក៏និងអ្នកការពារវាដូច្នេះផ្តល់អោយខ្លួនអ្នកនូវការ
 ទុកចិត្តលើទ្រង់ទាំងស្រុង ។ ដោយសារតែវាយល់ថាទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធនៃការល្អទាំង
 អស់ប្រសិនបើមានអ្វីគាបសង្កត់ប្រសិនបើមានអ្វីខ្វះខាតនោះវានឹងភ្ជួរទៅការ
 ការពាររបស់ទ្រង់ភ្លាមៗរង់ចាំជំនួយពីទ្រង់ ។ ដោយសារតែគេជឿជាក់ថាព្រះមាន
 មេត្តាករុណាធ្វើអោយគេមានទំនុកចិត្តនិងការសង្ស័យថាមិនមែនដោយសារសេច
 ក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ទេដែលនឹងផ្តល់សំណងសម្រាប់ជំងឺទាំងអស់នោះ ។
 ដោយសារតែទទួលស្គាល់ទ្រង់ថាជាព្រះវរបិតានិងជាព្រះវរបិតាចិត្តគំនិតក៏យល់ថា
 វាជាការត្រឹមត្រូវនិងត្រឹមត្រូវដើម្បីមើលសិទ្ធិអំណាចរបស់ទ្រង់ក្នុងគ្រប់ការទាំង
 អស់គោរពភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់ថែរក្សាដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ
 និងគោរពតាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ ។ ដោយសារតែមើលឃើញថាទ្រង់ជា
 ចៅក្រមដ៏សុចរិតម្នាក់ដែលមានភាពធ្ងន់ធ្ងរក្នុងការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះអំពើ
 អាក្រក់តែងជួបការកាត់ជំនុំជំរះរបស់ព្រះនៅចំពោះមុខ ។ ហើយគួរឱ្យរន្ធត់
 ដោយដឹងអំពីការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះមិនអាចរត់គេចត្រូវឡើយ ។ ប៉ុន្តែភាពឱប
 ក្រសោបរបស់ទ្រង់មិនត្រឹមតែជាអ្នកដាក់ទោសមនុស្សអាក្រក់ជាងអ្នកជួយដល់
 អ្នកដែលគួរអោយគោរពនោះទេ ។ ចំពោះគំនិតដែលភ័យខ្លាចបានដឹងថាការដាក់

ទណ្ឌកម្មរបស់មនុស្សទុច្ចរិតនិងមនុស្សទុច្ចរិតនិងរង្វាន់នៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច
សម្រាប់មនុស្សសុចរិតស្មើនឹងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ ។ ដោយសារស្រឡាញ់និង
គោរពព្រះជាព្រះវរបិតាវាគោរពបូជានិងគោរពកោតខ្លាចព្រះអង្គជាព្រះអម្ចាស់ ។
នៅទីនេះពួកបរិសុទ្ធនិងពិត មានជំនឿបានចូលរួមជាមួយការកោតខ្លាចព្រះយ៉ាង
ខ្លាំងដែលការភ័យខ្លាចនេះក៏រួមបញ្ចូលការគោរពកោតសរសើរនិងគោរពបូជា
យ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ដែលមានចែងក្នុងក្រឹត្យវិន័យ ។ ហើយយើងគួរកត់សំគាល់
ពីហេតុការណ៍នេះដោយយកចិត្តទុកដាក់បន្ថែមទៀតមនុស្សទាំងអស់មានការ
គោរពជាទូទៅចំពោះព្រះប៉ុន្តែមានមនុស្សតិចតួចណាស់ដែលគោរពទ្រង់ ។ ហើយ
នៅកន្លែងណាដែលមានការប្រជុំគ្នាដ៏ធំនៅក្នុងពិធីភាពស្មោះត្រង់ចេញពីចិត្តពិត
ជាកម្រណាស់ ។

ជំពូកទី III

ចំណេះដឹងអំពីព្រះត្រូវបានបង្កប់នៅក្នុងគំនិត

1. លក្ខណៈនៃអំណោយទានពិសិដ្ឋនេះ

វាមាននៅក្នុងចិត្តមនុស្សហើយពិតដោយសភាវគតិធម្មជាតិការយល់ដឹងពីព្រះ ។ នេះយើងយកដើម្បីឱ្យមានលើសពីភាពចម្រូងចម្រាស ។ ដើម្បីរារាំងនរណាម្នាក់មិនឱ្យជ្រកកោននៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅនោះព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់បានបញ្ចូលមនុស្សទាំងអស់ឱ្យយល់ច្បាស់អំពីភាពរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។

ជាថ្មីម្តងទៀតការចងចាំពីព្រះដែលទ្រង់បានស្រក់ព្រះលោហិតសម្រាប់យើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាមនុស្សគ្រប់គ្នាយល់ថាខ្លួនមានព្រះហើយថាព្រះអង្គជាអ្នកបង្កើតពួកគេត្រូវទទួលទោសដោយសក្ខីភាពរបស់ពួកគេផ្ទាល់ពីព្រោះពួកគេមិនបានគោរពដល់ព្រះអង្គហើយលះបង់ជីវិតរបស់គេតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ។ ប្រសិនបើភាពល្ងង់មិនស្គាល់ព្រះនឹងត្រូវបានរកមើលនៅគ្រប់ទីកន្លែងប្រាកដជាមនុស្សម្នាក់ទំនងជានឹងរកឃើញឧទាហរណ៍មួយក្នុងចំណោមមនុស្សដែលដើរថយក្រោយនិងអ្នកដែលនៅឆ្ងាយពីអរិយធម៌ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយមានអ្នកមិនជឿដែលនិយាយថាគ្មានប្រជាជាតិណាដែលយោរហៅគ្មានមនុស្សណាហ៊ាននិយាយថាពួកគេមិនមានជំនឿជឿជាក់ថាមានព្រះទេ ។ ហើយពួកគេដែលនៅក្នុងជីវិតនៃជីវិតរបស់ពួកគេហាក់ដូចជាខុសគ្នាពីចតុតពីក្រមសីលធម៌នៅតែបន្តរក្សាពូជខ្លះនៃសាសនា ។ ការយល់ឃើញរួមមានយ៉ាងជ្រៅនៅក្នុងគំនិតរបស់មនុស្សទាំងអស់ដូច្នេះធ្វើយ៉ាងនេះនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សទាំងអស់ដូច្នេះចាប់តាំងពីដើមដំបូងនៃពិភពលោកគ្មានសាសនាមាននៅក្នុងការសារភាពនេះនៃស្មារតីចំពោះព្រះដែលបានចាក់នៅក្នុងដួងចិត្តនៃមនុស្សទាំងអស់ ។

ប្រាកដហើយសូម្បីតែការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក៏ជាភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់នៃគំនិតនេះដែរ ។ យើងដឹងពីរបៀបដែលមនុស្សមិនបន្ទាបខ្លួនដោយស្ម័គ្រចិត្តទេតែគេយករបស់ដទៃទៀតគ្រប់គ្រងលើខ្លួនគេ ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមកពួកគេចូលចិត្តគោរពបូជាលើនិងថ្មជាជាងគិតថាគ្មានព្រះច្បាស់ហើយនេះគឺជាចំណាប់អារម្មណ៍ដ៏រស់រវើកបំផុត ។ មិនអាចទៅរួចទេដែលអ្នកអាចលុបគំនិតនេះចេញពីគំនិតរបស់មនុស្សដែលថាលក្ខណៈធម្មជាតិនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងងាយស្រួលដូចដែលបានផ្លាស់ប្តូរនៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់សុខចិត្តលិចចេញពីភាពក្រអឺតក្រទមខ្លាំងដើម្បីគោរពដល់ព្រះ ។

2. សាសនាមិនមែនជាការផ្ទុះប្រឌិតតាមអំពើចិត្តទេ

ដូច្នេះវាពិតជាឥតប្រយោជន៍សម្រាប់អ្នកខ្លះក្នុងការនិយាយថាសាសនាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយឧបាយកលរបស់មនុស្សពីរបីនាក់ដើម្បីកាន់ប្រជាប្រិយសាមញ្ញស្របនឹងឧបករណ៍នេះហើយថាមនុស្សគ្រប់រូបដែលមានដើមកំណើតគោរពបូជាព្រះសម្រាប់អ្នកដទៃមិនយ៉ាងហោចណាស់ជឿថាមានព្រះជាម្ចាស់ណាមួយ ។ ខ្ញុំសូមសារភាពថាដើម្បីរក្សាគំនិតរបស់បុរសក្នុងការចុះចូលកាន់តែខ្លាំងមនុស្សឆ្លាតបានបង្កើតអ្វីៗជាច្រើននៅក្នុងសាសនាដែលដើម្បីជម្រុញឱ្យប្រជាជនសាមញ្ញគោរពនិងធ្វើឱ្យពួកគេភ័យខ្លាច ។

ប៉ុន្តែពួកគេនឹងមិនទទួលជោគជ័យទេប្រសិនបើគំនិតរបស់ពួកមនុស្សមិនទាន់ត្រូវបានគេធ្វើឱ្យមានជំនឿជឿជាក់យ៉ាងមុតមាំអំពីព្រះដែលជាទំនោរទៅរកសាសនាដែលដូចជាគ្រាប់ពូជ ។ ហើយវាមិនគួរឱ្យជឿទេថាអ្នកដែលដាក់កលល្បិចទៅលើមនុស្សដែលធ្វើពុតជាអ្នកធ្វើពុតជាសាសនាមិនមានចំណេះដឹងអំពីព្រះទេ ។

ប្រសិនបើពិតជាមានអ្នកខ្លះនៅអតីតកាលហើយសព្វថ្ងៃនេះមិនមានអ្នកខ្លះលេច
មុខដែលបដិសេធថាគ្មានព្រះនៅឡើយទេពួកគេធ្លាប់មានអារម្មណ៍ស្រពេចស្រពិល
ពីអ្វីដែលពួកគេមិនចង់ជឿ ។ មនុស្សម្នាក់អានគ្មាននរណាម្នាក់ដែលបញ្ចេញ
អាកប្បកិរិយាមើលងាយអាទិទេព(ដិតដាមជាងហ្គែយូកាលីហ្វ័រនាទេ
Gaius Caligula)ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ញាប់ញ័រខ្លាំងជាងនៅពេលដែលចំរៀងនៃ
សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះបានលេចចេញមក ។ ទោះបីយ៉ាងនេះក៏ដោយគាត់បាន
អៀនខ្មាសចំពោះព្រះដែលគាត់អះអាងថាស្តាប់ ។ អ្នកអាចមើលឃើញម្តងហើយម្តង
ទៀតពីរបៀបដែលរឿងនេះកើតឡើងចំពោះអ្នកដែលចូលចិត្តគាត់ដែរ ។ របៀប
ដែលអ្នកដែលមើលងាយព្រះយ៉ាងក្លៀវក្លាបំផុតគឺមកពីមនុស្សទាំងអស់ដែលមាន
ការភ្ញាក់ផ្អើលបំផុតនៅស្លឹកឈើជ្រុះ (លេវីវីន័យ ២៦:៣៦) ។

ជាការពិតពួកគេស្វែងរករាល់សេចក្តីជ្រះថ្លាដើម្បីលាក់ខ្លួនពីព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះអ
ម្ចាស់និងដើម្បីលុបបំបាត់ម្តងទៀតនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែទោះជាពួកគេ
តែងតែត្រូវគេចាប់យកក៏ដោយ ។ ទោះបីជាពេលខ្លះវាហាក់ដូចជាបាត់មួយភ្លែតក៏
ដោយក៏វាវិលត្រលប់មកវិញភ្លាមៗពីការចប់បារម្ភនៃសតិសម្បជញ្ញៈវាមិនខុសគ្នា
ច្រើនពីការដេករបស់មនុស្សស្រវឹងឬមនុស្សស្រវឹងដែលមិនបានសម្រាកដោយ
សន្តិភាពសូម្បីតែពេលគេងព្រោះពួកគេកំពុងមានបញ្ហាជាប់ជាប្រចាំជាមួយភាព
ធ្ងន់ធ្ងរនិងសុបិន្តគួរឱ្យខ្លាច ។ មនុស្សលឿងទាំងនេះបង្ហាញពីការពិតដែលថាការ
មានទស្សនៈខ្លះៗអំពីព្រះគឺនៅរស់ក្នុងគំនិតរបស់មនុស្សទាំងអស់ ។ ជាការពិត
ណាស់ភាពនោតល្ងង់របស់មនុស្សខ្ជិលច្រអូសដែលពួកគេខំប្រឹងខ្លាំងមិនអាចប
ណ្តើញខ្លួនពីការកោតខ្លាចដល់ព្រះបានជាទីបន្ទាល់ជាច្រើនដែលបញ្ជាក់ថាជំនឿ
នេះមានថាមានព្រះខ្លះកើតមកក្នុងធម្មជាតិហើយនៅជ្រៅទោះបីជាយូរវាសនិង

លក្ខណៈដូចគាត់គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍បំផុតចំពោះអ្វីដែលត្រូវបានគេជឿនៅគ្រប់
យុគសម័យទាក់ទងនឹងសាសនាហើយឱ្យសស៊ីសអាចសើចចំអកចំពោះការជំនុំជំរះ
នៅស្ថានសួគ៌នេះគឺជាការសើចចំអកចំពោះដង្កូវនៃសតិសម្បជញ្ញៈដែលភ្លឺថ្លាជាង
ដែកដែលគួរឱ្យធុញទ្រាន់ ។ ខ្ញុំមិននិយាយដូចអ្វីដែលស៊ីស៊ីវបានធ្វើនោះទេកំហុស
នឹងរលាយបាត់ទៅតាមពេលវេលាហើយសាសនានោះរីកចម្រើនហើយកាន់តែ
ប្រសើរឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។

សម្រាប់លោកិយ(អ្វីមួយនឹងត្រូវបាននិយាយពីរឿងនេះបន្តិចក្រោយមក) ព្យាយាម
ឱ្យឆ្ងាយដើម្បីអាចបោះបង់ចោលចំណេះដឹងទាំងអស់អំពីព្រះហើយតាម
មធ្យោបាយទាំងអស់ដើម្បីបង្ខូចការថ្វាយបង្គំព្រះ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយថាតាមរយៈ
គំនិតល្ងង់ខ្លៅបំផុតនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេដែលមនុស្សខ្ជិលច្រអូសនឹងបដិសេធ
ព្រះហើយទៅឆ្ងាយដែលពួកគេប្រាថ្នាចង់ពន្លត់លូតលាស់និងជាកន្លែងបញ្ចុះស
៣ ។ ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថាវាមិនមែនជាគោលលទ្ធិមួយដែលត្រូវរៀនដំបូងគេនៅ
សាលានោះទេប៉ុន្តែយើងម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេសុទ្ធតែជាគ្រូតាំងពីកំណើតម្តាយ
របស់វាហើយតើធម្មជាតិមួយណាដែលអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកណាម្នាក់ភ្លេចទោះបីមាន
មនុស្សជាច្រើនខំប្រឹងរៀនសូត្ររហូតដល់ទីបញ្ចប់ក៏ដោយ ។ ក្រៅពីនេះបើមនុស្ស
ទាំងអស់កើតមកហើយរស់នៅរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដែលពួកគេអាចស្គាល់ព្រះហើយ
បើចំណេះដឹងអំពីព្រះមិនស្ថិតស្ថេរនិងហើរទៅមុខទៀតលុះត្រាតែរីកចម្រើនដល់
កម្រិតនេះវាមិនដឹកនាំរាល់គំនិតនិងសកម្មភាពនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេដល់គោល
ដៅនេះទ្រុឌទ្រោមឡើយ ។ ទស្សនវិទូមិនបានដឹងអំពីរឿងនេះទេ ។ ផ្ទៃតូចមិនមាន
អត្ថន័យអ្វីក្រៅពីនេះនៅពេលដែលគាត់បង្រៀនជាញឹកញាប់ថាអ្វីដែលល្អបំផុតនៃ
ព្រលឹងគឺដូចទៅនឹងព្រះដែលនៅពេលដែលព្រលឹងបានចាប់យកចំណេះដឹងពីព្រះ

ជាម្ចាស់នោះវាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងទៅជារូបឆ្កែរបស់ព្រះ ។ តាមរបៀបហ្គីលីស (Gryllus) ក្នុងការសរសេររបស់ផ្លាថេត (Plutarch) មានហេតុផលយ៉ាងហ្នឹងប្រសប់ដោយបញ្ជាក់ថាប្រសិនបើសាសនាមួយអវត្តមានពីជីវិតរបស់ពួកគេមនុស្សមិនមានឧត្តមគតិខ្ពស់ជាងសត្វទេប៉ុន្តែស្ថិតក្នុងស្ថានភាពលំបាកជាច្រើន ។ ដូច្នេះយោងទៅតាមទំរង់នៃអំពើអាក្រក់ជាច្រើនពួកគេទាញជីវិតរបស់ពួកគេដោយភាពច្របូកច្របល់និងភាពគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ ។ ដូច្នេះវាគឺជាការថ្វាយបង្គំព្រះតែម្នាក់ដែលផ្តល់ឱ្យមនុស្សខ្ពស់ជាងការគ្រប់គ្រងហើយតាមរយៈការថ្វាយបង្គំពួកគេប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីអស់កល្ប ។

ជំពូកទី IV

ចំណេះដឹងនេះត្រូវបានរលាយឬខូចដោយភាពល្ងង់ខ្លៅមួយផ្នែកដោយការធ្វើ ខុស

1. អបិយជំនឿ

ដូចបទពិសោធន៍បង្ហាញថាព្រះជាម្ចាស់បានសាបព្រោះគ្រាប់ពូជនៃជំនឿនៅក្នុង មនុស្សទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែកម្រមានមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោម១០០នាក់បានជួបជាមួយ អ្នកដែលទទួលបាននៅក្នុងចិត្តរបស់គេហើយគ្មាននរណាម្នាក់ដែលគ្រឿងស្ម័គ្រចិត្តទេ ដែលបង្ហាញផ្ទៃឈើនៅគ្រប់ទាំងរដូវកាល(ទំនុកជំកើង១:៣) ។ ក្រៅពីនេះអ្នកខ្លះ អាចហូតដោយអបិយជំនឿផ្ទាល់ខ្លួនហើយខ្លះទៀតបោះបង់ចោលព្រះដោយ ចេតនាហើយអាក្រក់ក៏ពិតមែនតែមនុស្សទាំងអស់នេះបានអន់ថយពីចំណេះពិត អំពីទ្រង់ ។ ដូច្នេះហើយវាកើតឡើងថាគ្មានការគោរពសាសនាពិតប្រាកដណាមួយ នៅលើពិភពលោកទេ ។ ប៉ុន្តែចំពោះសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ខ្ញុំថាអ្នកខ្លះច្រឡំចូល ទៅក្នុងអបិយជំនឿមិនចង់និយាយដោយនែសាច់ឈាមរបស់ពួកគេដោយនោត ល្ងង់ហើយមិនយកចិត្តទុកដាក់ ។ ដូច្នេះចេញពីការចង់ដឹងចង់ឃើញពួកគេហោះ ចូលទៅក្នុងការរំពឹងទុកទេ ។ ដូច្នេះពួកគេមិនកោតខ្លាចព្រះដូចដែលពួកគេបានផ្តល់ ឱ្យខ្លួនឯងនោះទេប៉ុន្តែស្រមៃមើលគេដូចដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យតាមការសន្មត ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ នៅពេលដែលឈូងសមុទ្របើកនៅក្នុងទិសដៅអ្វីក៏ដោយ ដែលពួកគេធ្វើចលនាដើងពួកគេមិនអាចចុះក្រោមបានទេ ។ ជាការពិតអ្វីដែលពួក គេព្យាយាមធ្វើតាមវិធីនៃការថ្វាយបង្គំព្រះឬពីការបំរើព្រះពួកគេមិនអាចនាំយក មកជាកិត្តិយសសម្រាប់គេបានទេពីព្រោះពួកគេមិនថ្វាយបង្គំព្រះទេប៉ុន្តែជារូបនិង សុបិននៃដួងចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែបានកត់សំគាល់ពីភាពអាក្រក់នេះថា "គេអួត

ខ្លួនថា មានប្រាជ្ញា បានជាគេត្រឡប់ទៅជាល្ងង់ល្មើវិញ”(រ៉ូម១:២២) ។ គាត់បាននិយាយដូច្នេះថា “ពួកគេបានក្លាយជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍នៅក្នុងកំហុសរបស់ពួកគេគាត់បន្ថែមថាពួកគេត្រូវបានខ្ជាក់ភ្នែកហើយ ។ ដោយមិនស្តាប់ស្តាប់នឹងការខ្ជិលច្រអូសប៉ុន្តែការអះអាងដោយខ្លួនឯងច្រើនជាងអ្វីដែលត្រូវពួកគេបាននាំភាពងងឹតមកលើខ្លួនគេតាមពិតពួកគេក្លាយជាមនុស្សល្មើដោយភាពក្រអឺតក្រទមនិងអត់អានរបស់ខ្លួន ។ ពីនេះវាដូចខាងក្រោមថាភាពឆោតល្ងង់របស់ពួកគេគឺមិនអាចដោះសាបានទេព្រោះវាបណ្តាលមកពីការចង់ដឹងចង់ឃើញឥតប្រយោជន៍ប៉ុន្តែដោយការចង់ដឹងចង់ដឹងចង់ដឹងច្រើនជាងការសមរម្យចូលរួមជាមួយទំនុកចិត្តមិនពិត ។

2. ដឹងខ្លួនងាកចេញពីព្រះ

សេចក្តីថ្លែងរបស់ដាវីឌដែលថាមនុស្សល្មើនិងមនុស្សល្មើមាននៅក្នុងចិត្តពួកគេថាគ្មានព្រះទេ(ទំនុកដំកើង១៤:១;៥៣:១)ត្រូវតែមានជាដូចដែលយើងនឹងឃើញម្តងទៀតនៅពេលក្រោយត្រូវបានកំណត់ចំពោះអ្នកដែលពន្លត់ពន្លឺនៃធម្មជាតិចេតនាស្នាក់ស្ទើរខ្លួនគេ ។ ដូច្នេះហើយយើងឃើញថាមានមនុស្សជាច្រើនបន្ទាប់ពីពួកគេបានក្លាយជាមនុស្សដែលមានចរិតវិង្សសហើយមិនធម្មតាហើយខឹងនឹងការចងចាំទាំងអស់របស់ព្រះយ៉ាងខ្លាំងទោះបីជាគេត្រូវបានគេណែនាំឱ្យពួកគេដោយអារម្មណ៍ពីធម្មជាតិក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្ហាញភាពឆ្គួររបស់ពួកគេដែលគួរស្តាប់ខ្លឹមជាងនេះទៅទៀតដាវីឌតំណាងឱ្យពួកគេដូចជាបដិសេធយ៉ាងច្បាស់នូវអត្ថិភាពរបស់ព្រះ ។ មិនមែនមានន័យថាពួកគេដកហូតលោកនោះទេតែដោយសារលោកបានដកហូតភស្តុតាងនៃការវិនិច្ឆ័យទោសរបស់លោកពួកគេបាន

ធ្វើអោយលោកទៅនៅស្ងាត់ជ្រងំ ។ អាស្រ័យហេតុនេះទោះយ៉ាងណាក៏ធ្វើឱ្យខ្លួន
 គាត់ប្រព្រឹត្តដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្នការរ៉ាយខ្លាចចំពោះការវិនិច្ឆ័យទោសនៅស្ថាន
 សួតបានរលត់ហើយបដិសេធថាគ្មានការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះចំពោះមនុស្ស
 អាក្រក់ដែលភាពអស់កម្លាំងបានបិទបាំងដូចជាចិត្តរបស់ពួកគេនោះទេដូច្នេះបន្ទាប់ពី
 ពួកគេបានបិទភ្នែករបស់ពួកគេដោយមើលពួកគេមិនឃើញ (ម៉ាថាយ ១៣: ១៤
 និង១៥; អេសាយ ៦: ៩ដល់១០និងទំនុកតម្កើង១៧:១០) ។ ហើយដាវីឌជាអ្នកបក
 ប្រែដ៏ល្អបំផុតថាការរំលងច្បាប់របស់មនុស្សអាក្រក់នោះសំដែងក្នុងចិត្តខ្ញុំនៅ
 ភ្នែកគេគ្មានសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះទេ(ទំនុកតម្កើង៣៦:១) ។ ដូចគ្នានេះដែរ
 ដោយសារតែពួកគេបញ្ចុះបញ្ចូលខ្លួនឯងថាព្រះមិនបានឃើញពួកគេអ្នកសរសើរពី
 ការធ្វើខុសរបស់ខ្លួនដោយមោទនភាព (ទំនុកតម្កើង ១០:១១) ។
 ទោះបីជាពួកគេត្រូវបានគេបង្ខំឱ្យទទួលស្គាល់ព្រះមួយចំនួនក៏ដោយក៏ពួកគេដក
 ហួតសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គដោយគេចចេញពីអំណាចរបស់ព្រះអង្គ ។ ដូចប៉ូល
 បានបញ្ជាក់ដូចជាបើទុកជាយើងមិនស្មោះត្រង់ក៏ដោយ គង់តែទ្រង់នៅស្មោះត្រង់
 ដដែល ទ្រង់ធ្វើជាមិនស្គាល់ព្រះអង្គទ្រង់មិនបានទេ(២ធីម៉ូថេ២:១៣)ដូច្នេះដោយ
 ពួកគេធ្វើរូបព្រះដែលស្លាប់និងរូបទេនោះពិតជាត្រូវបានគេនិយាយថាបដិសេធព្រះ ។

ត្រង់ចំណុចនេះយើងគួរកត់សំគាល់ថាទោះយ៉ាងណាពួកគេតស៊ូប្រឆាំងនឹង
 អារម្មណ៍របស់ពួកគេហើយព្រះបណ្តេញគេចេញពីកន្លែងនោះទេតែថែមទាំង
 បំផ្លាញគេទៀតផងទៅកន្លែងជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអង្គ ។

3. យើងមិនត្រូវយកតំរាប់តាមព្រះតាមគំនិតរបស់យើងផ្ទាល់ឡើយ

ដូច្នេះការផ្តល់រំលឹកនូវការការពារឥតប្រយោជន៍ដែលមនុស្សជាច្រើនមិនពេញចិត្ត
នឹងជំនឿឆ្លងរបស់ពួកគេ ។ សម្រាប់ពួកគេគិតថាការខ្វះខាតចំពោះសាសនាទោះ
យ៉ាងណាការរៀបចំទុកជាមុនគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនដឹងថាសាសនា
ពិតគួរតែត្រូវបានធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាគោលការណ៍សកលមួយ ។ ថា
ព្រះមិនចេះដូចខ្លួនគេហើយមិនមែនជាអ្នកមើលឃើញដែលត្រូវផ្លាស់ប្តូរទៅតាមអ្វី
ដែលអ្នកណាម្នាក់ចង់បាននោះទេ ។ យើងអាចមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់ផងដែរថា
តើជំនឿចំអកដល់ព្រះជាម្ចាស់ដោយធ្វើពុតជាយ៉ាងណានៅពេលវាព្យាយាមផ្តាច់
ព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ។ ត្បិតការចាប់យកអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើបន្ទាល់
ដោយមិនខ្វល់ខ្វាយអបិយជំនឿមិនត្រូវមើលងាយឬបដិសេធចោលនូវអ្វីដែលខ្លួន
បានកំនត់និងត្រេកអរថាជាការពេញចិត្តនឹងខ្លួនឯងឡើយ ។ ដូច្នេះអស់អ្នកដែល
រៀបចំពិធីមិនពិតរបស់ខ្លួនថ្វាយបង្គំព្រះហើយគោរពបូជារបស់គេ ។ ប្រសិនបើពួក
គេមិនបានយកគំរូតាមព្រះជាលើកដំបូងដើម្បីផ្លាស់ប្តូរភាពមិនសមហេតុផលនៃការ
លេងសើចរបស់ពួកគេទៅពួកគេនឹងមិនហ៊ាននិយាយជាមួយព្រះជាម្ចាស់តាម
របៀបរបស់គេទេ ។ សាវ័កបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថាទស្សនៈមិនច្បាស់និងខុសឆ្គង
របស់គេគឺបដិសេដព្រះ ។ គាត់និយាយថា"នៅពេលដែលអ្នកមិនដឹង"នៅវេលា
នោះកាលអ្នករាល់គ្នាមិនទាន់ស្គាល់ព្រះនោះត្រូវជាប់បំរើដល់អស់ទាំងរបស់ដែល
មិនមែនជាព្រះពីកំណើតទេ(ការឡាទី៤:៨) ។

ហើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់បង្រៀននៅអេភេសូរ្យគឺ«ដោយគ្មានព្រះ»នៅពេល
ពួកគេកំពុងរងផ្លូវពីចំណេះដឹងត្រឹមត្រូវអំពីព្រះតែមួយ(អេភេសូរ្យ២:១២) ។ យ៉ា
ងហោចណាស់ក៏មិនមានការព្រួយបារម្ភច្រើនដែរក្នុងកាលៈទេសៈនេះមិនថាអ្នក
មានគតិបណ្ឌិតហើយបោះបង់ចោលព្រះអង្គហើយចាកចេញពីព្រះអ្នកមិនមានអ្វី

សេសសល់ក្រៅពីរូបព្រះដែលត្រូវបណ្តាសា ។ ដូច្នេះវាទៅតែមានសម្រាប់ពួកយើង ដើម្បីអះអាងជាមួយ (Lactantius) ថាគ្មានសាសនាណាពិតប្រាកដទេលើកលែងតែ វាចូលរួមជាមួយនឹងការពិត ។

4. ការលាក់ពុត

អំពើបាបទីពីរកើតឡើងដែលថាពួកគេមិនដែលគិតដល់ព្រះទាល់តែសោះលើក លែងតែមានការបង្ខំ ។ ហើយពួកគេមិនមកនៅពេលយប់រហូតដល់ពួកគេត្រូវបាន អូសនៅទីនោះទោះបីជាមានការតស៊ូក៏ដោយ ។ ហើយសូម្បីតែពួកគេមិនកោត ស្នើចំនឹងការភ័យខ្លាចដោយស្ម័គ្រចិត្តដែលកើតឡើងដោយការគោរពចំពោះភាព រុងរឿងឧត្តមប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាការកោតខ្លាចបង្ខំដែលការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដកចេញពីពួកគេ ។ ដោយហេតុថាពួកគេមិនអាចគេចផុតពីទេពពួកគេខ្លាចសូម្បីតែ គួរអោយស្តប់ខ្ពើម ។ ការនិយាយអំពីការភ័យខ្លាចរបស់ Statius ដំបូងបង្អស់បានធ្វើ អោយព្រះនៅក្នុងពិភពលោកត្រូវគ្នាទៅនឹងប្រភេទនៃការមិនគោរពនិងតែមួយ គត់នេះ ។ អស់អ្នកដែលមានគំនិតមិនស្មោះត្រង់ចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដឹង ថាសាលក្រមរបស់ព្រះបានត្រៀមរួចជាស្រេចដើម្បីដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះការរំលោភ បំពានលើគេដែលពួកគេចង់ផ្តល់រំលំ ។ ដោយមានអារម្មណ៍ដូច្នេះពួកគេធ្វើសង្គ្រាម ប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ដែលអាចកាត់ទោសគេបាន ។

ប៉ុន្តែនៅពេលពួកគេដឹងថាអំណាចដែលមិនអាចគេចផុតរបស់ព្រះបានដាក់លើ ពួកគេពីព្រោះពួកគេមិនអាចធ្វើអ្វីជាមួយហើយក៏មិនរត់ចេញពីទ្រង់ដែរពួកគេ បាននិយាយបដិសេធដោយភ័យខ្លាច ។ ដូច្នេះក្រែងលោកពួកគេអាចមើលងាយដល់ ព្រះអង្គដែលមានទំងន់លើពួកគេពួកគេ ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរពួកគេមិនបោះបង់

ចោលភាពកខ្វក់គ្រប់បែបយ៉ាងនិងពីការចូលរួមក្នុងអំពើអាក្រក់ទៅនឹងអំពើ
អាក្រក់ឡើយរហូតដល់ពួកគេចង់លុបបំបាត់សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ ។ ឬយ៉ាង
ហោចណាស់ពួកគេមិនត្រូវបានរារាំងដោយការធ្វើពុតជាការកោតខ្លាចដល់ព្រះពី
ការលាក់ខ្លួនក្នុងអំពើបាបរបស់គេហើយលើកស្ទួយខ្លួនគេហើយចូលចិត្តបណ្តោយ
ខ្លួនតាមការចូលចិត្តរបស់ខ្លួនជាជាងរារាំងវាដោយការទប់ចិត្តរបស់ព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធនោះទេ ។ ទោះយ៉ាងណានេះគឺជាស្រមោលឥតប្រយោជន៍និងមិនពិតនៃ
សាសនាដែលកម្រនឹងត្រូវគេហៅថាស្រមោល ។ អាចយល់បានយ៉ាងងាយស្រួលជា
ថ្មីថាតើចំណេះដឹងច្របូកច្របល់អំពីព្រះនេះខុសគ្នាពីជំនឿដែលសាសនាយក
ប្រភពរបស់វាដែលត្រូវបានតំឡើងនៅក្នុងរបស់អ្នកជឿតែប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយមនុស្ស
កំពុតក៏នឹងជាន់ឈ្លីនូវផ្លូវរង្វេងបាត់ទាំងនេះដើម្បីចូលទៅជិតព្រះពីអ្នកដែលពួកគេ
រត់ចេញនៅកន្លែងណាដែលពួកគេត្រូវគោរពប្រតិបត្តិជាប្រចាំអស់មួយជីវិតពួកគេ
បះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គស្ទើរតែក្នុងការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេហើយពួកគេមានចិត្ត
ខ្ទះខ្ទែងធ្វើទាស់ព្រះ ។ កន្លែងណាដែលពួកគេត្រូវបំរើទ្រង់ក្នុងភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិត
និងភាពស្មោះត្រង់នៃដួងចិត្តពួកគេបានស្រែករកកលល្បិចគួរអោយចង់សើចនិង
ការសំដែងតិចតួចដែលឥតប្រយោជន៍ដើម្បីទទួលបានការពេញចិត្ត ។ លើសពីនេះ
ទៅទៀតដោយមានកាន់តែច្រើនពួកគេកុហកដោយខ្ជិលច្រអូសក្នុងភាពសៅហ្មង
របស់ពួកគេព្រោះពួកគេមានទំនុកចិត្តថាពួកគេអាចបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ
ចំពោះព្រះដោយសកម្មភាពគួរឱ្យអស់សំណើចនៃការធ្វើឱ្យឆ្ងាយ ។ នៅពេលដែល
ពួកគេគួរទុកចិត្តលើទ្រង់ពួកគេធ្វេសប្រហែសនឹងទ្រង់ហើយពីងផ្អែកលើខ្លួនឯងជា
ជាងអ្នកបង្កើត ។ ទីបំផុតពួកគេបានភ្ជាប់ខ្លួនរបស់ពួកគេទៅនឹងកំហុសដ៏ធំធេង
ដែលធ្វើឱ្យមនុស្សអាក្រក់ពីការភ្នែកហើយទីបំផុតបានពន្លត់ភ្លើងទាំងនោះចេញជា

ពន្លឺដើម្បីបង្ហាញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ចំពោះកម្លាំងចាំបាច់សម្រាប់ការ
បន្ថោសខ្លួនឯងការសារភាពនៅគ្រាលំបាកពួកគេនិយាយកំប្លែងអំពីព្រះពិតជាអ
ស្ចារ្យនិងពូកែមើលងាយអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ ប្រសិនបើឱកាសណាមួយសម្រាប់
ភាពអស់សង្ឃឹមសង្កត់មកលើពួកគេនឹងធ្វើឱ្យពួកគេស្វែងរកព្រះហើយជុំវិញឱ្យ
មានការអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ ។ វាច្បាស់ណាស់ថាពួកគេបានចេញមកឆាប់ៗនេះ
ដោយសារការរឹងចចេស ។

ជំពូក V

ចំណេះដឹងអំពីព្រះរះចេញមកជា សកលលោកនិង បន្តគ្រប់

(ព្រះបានសម្តែងនៅក្នុងស្នាព្រះហស្តការបង្កើតរបស់ទ្រង់)

1. គោលដៅចុងក្រោយនៃជីវិតដែលមានពរលើសពីនេះទៅទៀតគឺស្ថិតនៅក្នុង ចំណេះដឹងអំពីព្រះ (យ៉ូហាន ១៧: ៣) ។

ក្រែងលោកណាម្នាក់ត្រូវបានគេដកចេញពីការទទួលបានសុភមង្គលគេមិនត្រឹមតែបានគិតក្នុងចិត្តមនុស្សថាគ្រាប់ពូជសាសនាដែលយើងបាននិយាយនោះទេ ប៉ុន្តែបានបង្ហាញខ្លួនគេនិងបង្ហាញខ្លួនជារៀងរាល់ថ្ងៃនៅក្នុងភាពជាអ្នកបង្កើតសកលលោកទាំងមូល ។ ជាលទ្ធផលបុរសមិនអាចបើកភ្នែករបស់ពួកគេដោយមិនបង្ខំឱ្យឃើញព្រះទេ ។ ជាការពិតខ្លឹមសាររបស់ព្រះគឺមិនអាចយល់បានទេដូច្នេះទេវតារបស់ទ្រង់បានគេចផុតពីការយល់ឃើញរបស់មនុស្សឆ្ងាយណាស់ ។ ប៉ុន្តែនៅលើស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះទ្រង់បានឆ្លាក់រូបដែលមិនអាចសម្គាល់បាននៃភាពរុងរឿងរបស់ព្រះច្បាស់និងលេចធ្លោដែលសូម្បីតែមនុស្សដែលចេះរំលែងស្មារតីនិងមនុស្សល្ងើល្មើក៏ ល្ងង់ខ្លៅបានដែរ ។ ដូច្នេះហោរាបានស្រែកយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា « ក៏ហ៊ុមអង្គដោយពន្លឺ ដូចជាទ្រង់ព្រះភូសា គឺទ្រង់ដែលលាតផ្ទៃមេឃ ដូចជាលាតបារាំង » (ទំនុកដំកើង ១០៤:២) ។ វាគឺដូចជាគាត់បាននិយាយថា:បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់បានចាប់ផ្តើមបង្ហាញអង្គទ្រង់នៅក្នុងភាពរុងរឿងនៃសម្លៀកបំពាក់របស់ទ្រង់ដែលមិនធ្លាប់មានចាប់តាំងពីការបង្កើតសកលលោកទ្រង់បាននាំចេញនូវស្លាកស្នាមទាំងនោះដែលទ្រង់បានបង្ហាញពីសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ដល់យើងរាល់ពេលនិងកន្លែងណាដែលយើងបានសញ្ជឹងគិត ។ ដូចគ្នានេះដែរហោរាដដែលបាន

ប្រៀបធៀបផ្ទៃមេឃយ៉ាងប៊ុនប្រសប់ពេលពួកគេលាតសន្ធឹងទៅត្រសាលរបស់ស្តេចហើយនិយាយថាគាត់បានដាក់ផ្ទឹមរទេះរបស់គាត់ជិះនៅលើស្លាបនៃខ្យល់និងរន្ទះគឺជាអ្នកនាំសាររបស់គាត់ ។ (ទំនុក ១ ១០២: ២-៤) ។ ហើយដោយសារសិរីរុងរឿងនៃព្រះចេស្ដានិងប្រាជ្ញារបស់ព្រះអង្គកាន់តែភ្លឺចែងចាំងពីលើមេឃជារឿយៗគេហៅថាវិមានរបស់ព្រះអង្គ(ទំនុកដំកើង១១:៤)ប៉ុន្តែនៅកន្លែងដំបូងដែលអ្នកចាប់ភ្នែកមិនមានអ្វីសោះក្នុងសកលលោកដែលអ្នកមិនអាចយល់ច្បាស់អំពីពិធីនៃសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ។ អ្នកមិនអាចស្ទង់មើលប្រព័ន្ធដ៏ធំធេងនិងស្រស់បំព្រងនៃសាកលលោកនេះបានតែមួយដងដោយមិនត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយកម្លាំងគ្មានព្រំដែននៃពន្លឺរបស់វាឡើយ ។ មូលហេតុដែលអ្នកនិពន្ធនៃលិខិតទៅកាន់ប្រជាជនហេព្រើរបានហៅសកលលោកថាមានលក្ខណៈនៃអ្វីៗដែលយើងមើលមិនឃើញ (ហេព្រើរ ១១: ៣) គឺថាការបញ្ជាដ៏ប៊ុនប្រសប់នៃសកលលោកនេះគឺសម្រាប់យើងនូវកញ្ចក់ដែលយើងអាចពិចារណាអំពីព្រះដែលបើមិនដូច្នេះទេមើលមិនឃើញ ។ មូលហេតុដែលហោរាបានសន្មតថាសត្វនៅលើមេឃមានឈ្មោះគ្រប់រូបស្គាល់(ទំនុកដំកើង១៩:២)គឺដោយសារតែការអះអាងនេះគឺបង្ហាញពីការបង្ហាញទេវភាពដូច្នេះវាមិនគួរអោយរួចផុតពីការមើលឃើញរបស់កុលសម្ព័ន្ធដែលល្ងង់បំផុតនោះទេ ។ សាវ័កបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់បន្ថែមទៀតថា ៖ « ពីព្រោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ បានសំដែងមកពីស្ថានសួគ៌ ទាស់នឹងគ្រប់ទាំងសេចក្តីទមិលល្មើស និងសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់មនុស្ស ដែលគេបង្ខាំងសេចក្តីពិត ដោយសេចក្តីទុច្ចរិតព្រោះការអ្វីដែលអាចនឹងស្គាល់ពីព្រះបាន នោះបានសំដែងមកក្នុងពួកគេហើយ ដោយព្រះទ្រង់សំដែងការនោះឲ្យគេឃើញជាក់ » (រ៉ូម ១: ១៩-២០) ។

2. ប្រាជ្ញាព្រះដែលបង្ហាញសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាអាចមើលឃើញ

មានភស្តុតាងជាច្រើនរាប់មិនអស់ទាំងនៅលើមេឃនិងនៅលើផែនដីដែលប្រកាសពីប្រាជ្ញាដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ ។ មិនត្រឹមតែរឿងរ៉ាវដែលត្រូវទន្ទេញចាំនោះទេ សម្រាប់ការសង្កេតកាន់តែជិតស្និទ្ធដែលវិស័យតារាសាស្ត្រចាំព័ទ្ធនិងវិទ្យាសាស្ត្រធម្មជាតិត្រូវបានបម្រុងទុកប៉ុន្តែក៏ជាអ្នកដែលរុញច្រានខ្លួនឯងអោយមើលឃើញមនុស្សដែលមិនចេះពិចារណានិងល្ងង់ខ្លៅផងដែរដូច្នេះពួកគេមិនអាចបើកភ្នែកដោយគ្មានត្រូវបានបង្ខំឱ្យធ្វើជាសាក្សីដល់ពួកគេ ។ ជាការពិតណាស់មនុស្សដែលបានភ្ញាក់សិល្បៈសេរីបានជ្រាបចូលទៅក្នុងជំនួយរបស់ពួកគេកាន់តែជ្រៅទៅក្នុងអាថ៌កំបាំងនៃប្រាជ្ញាដ៏ទេវភាព ។ ប៉ុន្តែភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេរារាំងអ្នកណាម្នាក់មិនឱ្យមើលឃើញច្រើនជាងភាពគ្រប់គ្រាន់នៃភាពជាព្រះរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតរបស់គេដើម្បីនាំគេទៅរកការកោតសរសើរ ។ ដើម្បីឱ្យប្រាកដថាមានតំរូវការសិល្បៈនិងការខិតខំប្រឹងប្រែងបន្ថែមទៀតដើម្បីស៊ើបអង្កេតចលនារបស់ផ្កាយដើម្បីកំណត់ស្ថានីយ៍ដែលបានកំណត់របស់ពួកគេវាស់ចម្ងាយរបស់ពួកគេមិនមែនលក្ខណៈរបស់ពួកគេ ។ នៅពេលដែលភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះបង្ហាញអង្គទ្រង់កាន់តែច្បាស់នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់បានសង្កេតមើលទាំងនេះដូច្នេះចិត្តត្រូវតែកើនឡើងដល់កំរិតខ្ពស់បន្តិចដើម្បីមើលទៅសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។ សូម្បីតែមនុស្សសាមញ្ញធម្មតានិងមិនចេះនិយាយបំផុតដែលត្រូវបានបង្រៀនដោយជំនួយពីភ្នែកក៏មិនអាចដឹងអំពីឧត្តមភាពនៃសិល្បៈដ៏ទេវភាពព្រោះវាបង្ហាញរាងវានៅក្នុងភាពចម្រុះរាប់មិនអស់និងប្លែកហើយមានសណ្តាប់ធ្នាប់ល្អ ។ ដូច្នេះហើយច្បាស់ណាស់ថាគ្មាននរណាម្នាក់ដែលព្រះអម្ចាស់មិនបង្ហាញប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ទេ ។ ដូចគ្នានេះដែរទាក់ទងទៅនឹងរចនាសម្ព័ន្ធនៃរាងកាយមនុស្សម្នាក់ត្រូវតែមានការយកចិត្ត

ទុកដាក់ខ្ពស់បំផុតក្នុងការថ្លឹងថ្លែងដោយមានជំនាញរបស់ហ្គេនការសម្រិត សម្រាំងស៊ីមេន្តសម្រស់និងការប្រើប្រាស់ ។ ប៉ុន្តែដូចអ្វីដែលបានទទួលស្គាល់រវាង កាយមនុស្សបង្ហាញថាខ្លួនវាជាធាតុផ្សំដ៏ប៉ិនប្រសប់ដែលអាចត្រូវបានវិនិច្ឆ័យ ត្រឹមត្រូវថាជាអ្នកធ្វើការអស្ចារ្យ ។

3. បុរសម្នាក់ដែលជាកស្ថតាងឧត្តមបំផុតស្តីពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះ

តាមទស្សនវិទ្យាខ្លះៗតាំងពីយូរយារមកហើយមិនបានហៅមនុស្សថាជាមីក្រូទស្សន៍ ទេពីព្រោះគាត់ជាឧទាហរណ៍ដ៏កម្រមួយនៃអំណាចភាពល្អប្រាជ្ញានិងព្រះដែលមាន ភាពអស្ចារ្យគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីកាន់កាប់គំនិតរបស់យើងប្រសិនបើយើងមិនត្រូវបាន យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះពួកគេ ។ ប៉ុន្តែបាននិយាយថាមនុស្សខ្លះអាចរកឃើញព្រះ ដោយមានអារម្មណ៍តាមគាត់ហើយបន្ថែមភ្លាមៗថាគាត់មិនគួរត្រូវបានស្វែងរក នៅឆ្ងាយទេ(កិច្ចការ១៧:២៧) ។ ចំពោះមនុស្សម្នាក់ៗប្រាកដជាមានអារម្មណ៍នៅ ក្នុងព្រះគុណស្នាដៃដែលធ្វើឱ្យគាត់មានជីវិត ។ ជាការពិតប្រសិនបើមិនចាំបាច់ ចេញទៅក្រៅខ្លួនដើម្បីយល់អំពីព្រះទេតើការលើកលែងទោសរបស់មនុស្សនោះ សមនឹងអ្នកណាដែលគួរស្អប់ខ្ពើមក្នុងការស្វែងរកព្រះ? សម្រាប់ហេតុផលដូចគ្នា ដាវីឌនៅពេលគាត់បានសរសើរយ៉ាងខ្លីនូវឈ្មោះនិងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលចាំងពន្លឺនៅគ្រប់ទីកន្លែងភ្លាមៗថា ៖ « នោះតើមនុស្សជាអ្វី ដែលទ្រង់នឹក រឭកដល់គេ ហើយកូនមនុស្សផង ដែលទ្រង់ប្រោសដូច្នេះ(ទំនុកដំកើង៨:៤) ។ ដូចគ្នាដែរ«ព្រះអង្គបានពង្រឹងកម្លាំងចេញពីមាត់កូនក្មេងនិងទារកបៅដោះ (ទំនុកដំកើង៨:២) ។ ជាការពិតគាត់មិនត្រឹមតែប្រកាសថាកញ្ចក់ឆ្លុះបញ្ចាំងពី ស្នាដៃរបស់ព្រះគឺនៅក្នុងមនុស្សជាតិនោះទេប៉ុន្តែទារកនៅពេលដែលពួកគេបំបៅ

ដោះម្តាយពួកគេមានអណ្តាតដ៏អស្ចារ្យដើម្បីផ្សព្វផ្សាយពីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ ដែលមិនត្រូវការអ្នកកាន់អំណាចផ្សេងទៀតឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយគាត់ក៏មិន ស្នាក់នៅក្នុងការនាំយកសុន្ទរកថារបស់ពួកគេទៅជជែកដេញដោលដូចជាពួកគេ ត្រូវបានណែនាំយ៉ាងហ្មត់ចត់ដើម្បីបដិសេធនូវភាពឆ្គួតលឺលាបរបស់អ្នកទាំងឡាយ ណាដែលប្រហែលជាចង់បំបាត់ចោលឈ្មោះរបស់ព្រះដើម្បីអួតពីមោទនភាពរបស់ ពួកគេ ។ ដូច្នេះក៏មាននៅក្នុងអ្វីដែលប៉ុលដកស្រង់ពីអាវ៉ាតថាយើងជាកូនចៅ របស់ព្រះ (កិច្ចការ ១៧:២៤) ដ្បិតគឺដោយសារទ្រង់ហើយ ដែលយើងរាល់គ្នា បានរស់ កំរើក ហើយមាននៅផង ដូចជាពួកអ្នកលើកកំណាព្យខ្លះរបស់អ្នក រាល់គ្នាបាននិយាយដែរថា «មនុស្សយើងជាពូជព្រះដែរ» ។ នៅក្នុងវិធីដូចគ្នានេះ ដែរអ្នកនិពន្ធកំណាព្យដែលមិនមានអារម្មណ៍ធម្មតាហើយវាត្រូវបានគេប្រើតាម បទពិសោធដែលហៅថាទ្រង់ជា “ព្រះវរបិតារបស់មនុស្សជាតិ” ។ តាមពិតគ្មាន នរណាម្នាក់ថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះដោយស្មោះស្ម័គ្រនិងស្ម័គ្រចិត្តនោះទេលើកលែងតែ បានភ្ញាក់នូវសេចក្តីស្រឡាញ់ជាឪពុករបស់គេនោះគេនឹងត្រូវស្រឡាញ់និងថ្វាយបង្គំ ព្រះអង្គវិញ ។

4. ប៉ុន្តែមនុស្សមែងប្រែចិត្តរមិលគុណនឹងព្រះ

ទោះយ៉ាងណានៅទីនេះភាពមិនលោភលន់របស់មនុស្សត្រូវបានបង្ហាញ ។ ពួកគេ មានសិក្ខាសាលាមួយដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីស្នាដៃដែលមិនរាប់បញ្ចូលរបស់ព្រះហើយ នៅពេលដំណាលគ្នាឃ្លាំងផ្ទុកទំនិញបានហូរហៀរជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិដែលមិន អាចចៀសផុតបាន ។ ដូច្នេះពួកគេគួរតែច្រឡំសរសើរដល់ទ្រង់តែពិតជាគួរអួត អាងហើយអួតខ្លួនកាន់តែខ្លាំង ។ ពួកគេមានអារម្មណ៍តាមរបៀបដ៏អស្ចារ្យជាច្រើន

ដែលព្រះធ្វើការនៅក្នុងពួកគេ ។ ពួកគេត្រូវបានបង្រៀនដោយការប្រើបស់ទាំង
នេះរាល់អ្វីដែលជាអំណោយដ៏អស្ចារ្យជាច្រើនដែលពួកគេមានពីសេរី ។ ពួកគេត្រូវ
បានបង្ខំឱ្យដឹងថាព្រះនឹងឬមិនថាទាំងនេះគឺជាសញ្ញានៃភាពរបស់ព្រះប៉ុន្តែពួក
គេលាក់ពួកគេនៅខាងក្នុង ។ ជាការពិតណាស់មិនចាំបាច់ចេញទៅខាងក្រៅខ្លួន
ឯងទេប្រសិនបើពួកគេមិនបានទាមទារដោយខ្លួនគេនូវអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួក
គេពីស្ថានសួគ៌កប់នៅលើផែនដីដែលបានបំភ្លឺគំនិតរបស់ពួកគេឱ្យមើលឃើញព្រះ
យ៉ាងច្បាស់ ។ សូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះផែនដីទ្រទ្រង់នូវវិញ្ញាណដ៏មហិមាជាច្រើនដែល
បំផ្លាញព្រះនាមរបស់ព្រះដោយមិនស្នាក់ស្នើក្នុងការបង្វែរគ្រាប់ពូជនៃទេវភាព
ដែលបានផ្សព្វផ្សាយពាសពេញធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ខ្ញុំសូមអ្នកថាព្រះនេះគឺជា
អ្វីដែលគួរឱ្យស្តាប់ខ្លឹមៈមនុស្សនោះដែលបានរកឃើញព្រះនៅក្នុងរាងកាយនិង
ព្រលឹងរបស់គាត់ហើយរាប់រយដងលើឧត្តមគតិនៃឧត្តមភាពនេះបដិសេធថាគ្មាន
ព្រះទេ? ពួកគេនឹងមិននិយាយថាវាជាចៃដន្យដែលពួកគេខុសពីសត្វ ។ ពួកគេ
បានដាក់ព្រះដោយឡែកពីគ្នាខណៈពេលដែលពួកគេប្រើ“ធម្មជាតិ”ដែលសម្រាប់
ពួកគេគឺជាអ្នកបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ដូចជាសម្លៀកបំពាក់ ។ ពួកគេមើលឃើញពី
ស្នាដៃដ៏អស្ចារ្យបែបនេះនៅក្នុងសមាជិកម្នាក់ៗតាំងពីមាត់និងភ្នែករហូតដល់ចុង
ជើងរបស់ពួកគេ ។ នៅទីនេះផងដែរដែលពួកគេបានជំនួសធម្មជាតិរបស់ព្រះជា
ម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែចលនារបស់រូបនៃព្រលឹងកាយវិការដ៏អស្ចារ្យបែបនេះគឺជា
អំណោយជាពិសេសទទួលនៅលើមុខពួកគេដ៏ទេវភាពដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យលាក់
ខ្លួនងាយលើកលែងតែអេដូធីនដូចជាព្យុះស៊ីក្លូត្រូវមានពីកម្ពស់នេះបន្ថែមទៀត ស
ង្គ្រាមប្រាក់ឈ្នួលមិនចេះខ្ចាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះ ។ តើទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់នៃប្រាជ្ញា
នៅស្ថានបរមសុខស្របគ្នានឹងការគ្រប់គ្រងដង្កូវដែលមានជើង៥រីឯសកលលោក

ទាំងមូលគ្មានឯកសិទ្ធិនេះទេ? ទីមួយដើម្បីបញ្ជាក់ថាមានអ្វីមួយដែលមាននៅក្នុង សិរីរាង្គដែលគួរតែទាក់ទងទៅនឹងផ្នែកជាច្រើនរបស់វាដោយមិនធ្វើឱ្យអ្នកអាង ដល់សិរីល្អរបស់ព្រះប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញបង្ហាញវា ។ សូមឱ្យអេកូរីសឆ្លើយនូវអ្វីដែល ទាក់ទងនឹងអាត្មាចម្លិនអាហារនិងភេសជ្ជៈរបស់អាត្មាប្រែផ្នែកមួយរបស់វាទៅជា ផ្នែកខាងក្រៅក្រៅពីឈាមហើយចាប់ខស្វាហកម្មបែបនេះនៅក្នុងសមាជិកជា ច្រើនដើម្បីបំពេញភារកិច្ចរបស់ពួកគេដូចជាប្រសិនបើព្រលឹងជាច្រើនបាន គ្រប់គ្រងរាងកាយមួយដោយការប្រឹក្សារួម !

5. ភាពច្របូកច្របល់នៃការបង្កើត

តែពេលនេះខ្ញុំមិនមានការព្រួយបារម្ភជាមួយកូនជ្រូកនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញខ្ញុំយក ទៅប្រគល់ភារកិច្ចដែលត្រូវបានប្រគល់ឱ្យមនុស្សដែលចូលចិត្តត្រេកអរដែលស្ម័គ្រ ចិត្តអូសទាញដោយអព្វហេតុដែលសេចក្តីថ្លែងរបស់អារីស្តូតទាំងពីរបានបំផ្លាញ ភាពអមតៈនៃព្រលឹងនិងដកហូតសិទ្ធិព្រះ ។ ព្រោះថាព្រលឹងមានសតិបញ្ញាសិរីរាង្គ ពួកគេតាមលេសនេះភ្ជាប់ព្រលឹងទៅនឹងរាងកាយដូច្នេះវានឹងមិនអាចទ្រទ្រង់ជីវិត បានបើគ្មានវាហើយដោយការសរសើរធម្មជាតិពួកគេបានបណ្តេញព្រះនាមរបស់ ព្រះតាមតែពួកគេអាចធ្វើបាន ។ ប៉ុន្តែអំណាចនៃព្រលឹងគឺនៅឆ្ងាយពីការត្រូវបាន កំណត់ទៅមុខងារដែលបម្រើដល់រាងកាយ ។ តើអ្វីទៅជាការព្រួយបារម្ភចំពោះរាង កាយដែលអ្នកវាស់ផ្ទៃមេឃប្រមូលផ្តុំចំនួនផ្កាយកំណត់ទំហំនៃទំហំនីមួយៗដឹងថាតើ ចន្លោះទំនេរស្ថិតនៅរវាងពួកវាយ៉ាងដូចម្តេចជាមួយនឹងភាពរហ័សរឹយ៉តដែលពួក គេបញ្ចប់វគ្គសិក្សាតើចំនួនប៉ុន្មានដ៏ក្រេប្បថាពួកគេបានធ្លាក់ចុះ? ខ្ញុំសារភាពជាការ ពិតថាវិស័យតារាសាស្ត្រមានការប្រើប្រាស់ខ្លះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំគ្រាន់តែបង្ហាញថានៅក្នុង

ការស៊ើបអង្កេតដ៏ជ្រាលជ្រៅបំផុតនៃអ្វីៗនៅស្ថានសួគ៌មិនមានភាពស៊ីសង្វាក់សរីរា
ង្គទេប៉ុន្តែនេះគឺជាសកម្មភាពរបស់ស្រុកព្រលឹងចេញពីរាងកាយ ។ ខ្ញុំបានលើក
ឧទាហរណ៍មួយដែលវានឹងងាយស្រួលសម្រាប់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំដើម្បីទទួលបានអ្វី
ដែលនៅសល់ ។ ម៉ានីហ្វុលត៍ជាភាពរស់រវើកនៃព្រលឹងដែលវាស្ទង់លើផ្ទៃមេឃនិង
ផែនដីភ្ជាប់អតីតកាលទៅអនាគតរក្សានូវការចងចាំនូវអ្វីដែលបានជាយូរមក
ហើយមិនថារូបភាពអ្វីក៏ដោយដែលវាពេញចិត្ត ។

Manifold ក៏ជាជំនាញដែលវាបង្កើតអ្វីដែលមិនគួរឱ្យជឿហើយដែលជាម្តាយនៃ
ឧបករណ៍ដ៏អស្ចារ្យជាច្រើន ។ ទាំងនេះគឺជាសញ្ញាដ៏ទៃភាពរបស់មនុស្ស ។ ហេតុអ្វី
បានជាព្រលឹងមិនត្រឹមតែរង្វេងស្មារតីដោយគិតគូរអំពីរឿងរ៉ាវដែលមាន
ប្រយោជន៍ជាច្រើនសញ្ញាគិតអំពីរឿងជាច្រើនហើយថែមទាំងគិតអំពីអនាគតផង
ទាំងអស់នៅពេលដែលមនុស្សគេង? តើយើងគួរនិយាយអ្វីនៅទីនោះលើកលែងតែ
សញ្ញានៃភាពអមតៈដែលត្រូវបានបង្កប់ក្នុងមនុស្សមិនអាចត្រូវបានលុបបំបាត់
បាន? ឥឡូវតើមានមូលហេតុអ្វីដើម្បីជឿថាមនុស្សមានភាពជាព្រះហើយមិនទទួល
ស្គាល់អ្នកបង្កើតរបស់គេ? តើយើងត្រូវបែងចែកសិទ្ធិនិងអ្វីដែលខុសដោយការវិនិច្ឆ័យ
ដែលបានផ្តល់ដល់យើងប៉ុន្តែតើនឹងគ្មានចៅក្រមនៅស្ថានសួគ៌ទេឬ? តើនឹងនៅ
តែមានសម្រាប់យើងសូម្បីតែនៅក្នុងការគេងមួយចំនួនដែលនៅសល់នៃភាពវៃ
ឆ្លាតប៉ុន្តែនឹងដឹងថាព្រះនឹងឃ្លាំមើលក្នុងការគ្រប់គ្រងពិភពលោក? តើយើងគិតថា
ខ្លួនយើងជាអ្នកបង្កើតសិល្បៈនិងវត្ថុមានប្រយោជន៍ជាច្រើនដែលព្រះអាចនឹងត្រូវ
គេស្តាប់ពីការសរសើររបស់ទ្រង់ទោះបីជាបទពិសោធន៍បានបង្រៀនថាអ្វីដែលយើង
ត្រូវបានចែកចាយមិនស្មើគ្នាក្នុងចំណោមយើងពីប្រភពមួយទៀត? មនុស្សមួយ
ចំនួនលើសពីនេះទៀតនិយាយកុហកពីការបំផុសគំនិតសម្ងាត់មួយដែលផ្តល់ជីវិត

ដល់សកលលោកទាំងមូលប៉ុន្តែអ្វីដែលពួកគេនិយាយគឺមិនត្រឹមតែខ្សោយប៉ុណ្ណោះ
ទេថែមទាំងមើលងាយទាំងស្រុងផងដែរ ការនិយាយដ៏ល្បីល្បាញរបស់លោក
Vergil ផ្តាច់ចិត្តពួកគេ ៖

“ជាដំបូងវិញ្ញាណខាងក្នុងចិញ្ចឹមមេឃនិងវាលស្រែចាំងពន្លឺនៃព្រះចន្ទនិងផ្កាយ
របស់ទីតាន ។ ហើយគំនិតពុះកញ្ជ្រោលលើសមាជិករបស់វាធ្វើឱ្យម៉ាសទាំងអស់
រូបរួមគ្នាជាមួយស៊ុមដ៏អស្ចារ្យរបស់វា ។ បន្ទាប់មកការប្រណាំងរបស់មនុស្សនិង
សត្វជីវិតនៃស្ថាបមានរូបរាងចម្លែកៗដែលមហាសមុទ្រមាននៅខាងក្រោមកំរាល
កញ្ជ្រោលរបស់គាត់ ។ ជាប្រភពនៃថាមពលដ៏ខ្លាំងក្លានិងជាប្រភពនៃគ្រាប់ជីវិត”
។

ដូចជាសកលលោកដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងជាទស្សនីយភាពនៃសិរីរុងរឿងរបស់
ព្រះជាម្ចាស់គឺជាអ្នកបង្កើតវាផ្ទាល់! ចំពោះអ្នកនិពន្ធដដែលនេះបានធ្វើតាមទស្សនៈ
ទូទៅចំពោះក្រិកនិងឡាទីនដូចគ្នា ។ “សត្វឃ្មុំខ្លះបង្រៀនបានទទួលចំណែកនៃ
សេចក្តីព្រាងច្បាប់ទេវៈនិងសេចក្តីព្រាង ។ ចំពោះព្រះមនុស្សនិយាយថា “រក្សាអ្វីៗ
ទាំងអស់ផែនដីលាតសន្ធឹងលើសមុទ្រនិងជំរៅផ្ទៃមេឃ ។ ពីហ្វូងចៀមនិងហ្វូង
មនុស្សនិងសត្វគ្រប់ប្រភេទតាំងពីកំណើតត្រូវជីវិតដ៏ស្តើងមែនហើយអ្វីៗទាំងអស់
សុទ្ធតែរំលែកគ្នាទៅរកព្រះជាម្ចាស់វិញ ។ បន្ទាប់មកត្រូវបានស្តារឡើងវិញការ
ស្លាប់គ្មានកន្លែងប៉ុន្តែពួកគេនៅមានជីវិតពួកគេហោះទៅកាន់ឋានសួគ៌ដែលមាន
ផ្កាយរហូតដល់ឋានសួគ៌ ។

សូមមើលពីអ្វីដែលមានតម្លៃដើម្បីបង្កើតនិងព្រះនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់មនុស្សគឺថា
ការរំពឹងទុកចែងនូវអំពីចិត្តសកលដែលមានចលនានិងជម្រុញពិភពលោក ។ នេះ

បង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់កាន់តែច្បាស់នៅក្នុងពាក្យដែលគួរឱ្យស្តាប់ខ្លឹមរបស់សត្វឆ្កែ កខ្វក់លូស៊ីសសីសដែលត្រូវបានគេយកចេញពីគោលការណ៍នោះ ។ នេះពិតជាធ្វើ អោយស្រមោលឆ្ងាយពីព្រះដ៏ពិតដែលយើងគួរគោរព ។ ជាការពិតខ្ញុំសារភាពថាវា អាចត្រូវបាននិយាយដោយការគោរពថាវាដំណើរការបង្កើតជាគំនិតប្រកបដោយ ការរំភាពថាធម្មជាតិគឺជាព្រះ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែវាជាការនិយាយដ៏អាក្រក់និង មិនត្រឹមត្រូវដោយហេតុថាធម្មជាតិជាបទបញ្ជាដែលបានកំណត់ដោយព្រះនោះវា បង្កគ្រោះថ្នាក់ក្នុងរឿងធ្ងន់ដែលការលះបង់ពិសេសគឺពាក់ព័ន្ធនឹងព្រះជាម្ចាស់ ច្របូកច្របល់ក្នុងដំណើរដែលទាបជាង ។

6. ព្រះអទិករបង្ហាញពីភាពជាម្ចាស់លើការបង្កើត

ដូច្នេះចូរយើងចងចាំពេលណាយើងម្នាក់ៗគិតអំពីលក្ខណៈផ្ទាល់របស់ព្រះថាមាន ព្រះមួយអង្គដែលគ្រប់គ្រងឥរិយាបថទាំងអស់ដែលទ្រង់ចង់អោយយើងមើលទៅ ទ្រង់ដឹកនាំជំនឿរបស់យើងទៅនិងគោរពបូជាហើយអំពាវនាវដល់ព្រះ ។ គ្មានអ្វី ដែលគួរឱ្យធុញទ្រាន់ជាងការរីករាយនឹងអំណោយដ៏អស្ចារ្យដែលបញ្ជាក់ពីលក្ខណៈ ដ៏ទេវភាពនៅក្នុងខ្លួនយើងនោះទេប៉ុន្តែនៅតែភ្លេចអ្នកនិពន្ធដែលបានផ្តល់ឱ្យពួក គេតាមការស្នើសុំរបស់យើង ។ តាមរយៈការបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីដែលព្រះ ចេស្តារបស់ទ្រង់អាចទាក់ទាញយើងឲ្យគិតអំពីទ្រង់! លុះត្រាតែយើងមិនដឹងថា យើងមានអំណាចណាដើម្បីទ្រទ្រង់ផ្ទៃមេឃនិងផែនដីដែលមិនចេះរឹងស្ងួតតាមរ យៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពេលខ្លះឯកក្បាលតែម្នាក់ឯងដើម្បីរញ្ជួយមេឃជាមួយ ផ្នែកបន្ទោរនិងដុតអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដោយរន្ទះបាញ់ដើម្បីបង្កាត់ភ្លើងខ្យល់ដោយព ន្ត្រី ។ ពេលខ្លះដើម្បីរំខានវាជាមួយប្រភេទផ្សេងគ្នានៃព្យុះហើយបន្ទាប់មកនៅមាន

អារម្មណ៍រីករាយដើម្បីជម្រះពួកគេឱ្យឆ្ងាយនៅក្នុងពេលតែមួយដើម្បីបង្ខំសមុទ្រ
 ដែលនៅលើកំពូលភ្នំហាក់ដូចជាគំរាមកំហែងដល់ផែនដីជាមួយនឹងការបំផ្លាញឥត
 ឈប់ឈរដើម្បីព្យួរដូចជានៅលើអាកាស ។ ពេលខ្លះដើម្បីធ្វើឱ្យភ្ញាក់ឡើងនៅក្នុង
 វិធីដ៏គួរឱ្យខ្លាចជាមួយនឹងកម្លាំងច្របូកច្របល់នៃខ្យល់ពេលខ្លះរលកដែលស្ទាត់
 ដើម្បីធ្វើអោយវាស្ងប់ម្តងទៀត! ទាក់ទងនឹងប្រធានបទនេះគឺជាការសរសើរពីព្រះ
 ចេស្ដារបស់ព្រះពីទីបន្ទាល់នៃធម្មជាតិដែលបានជួបនៅទីនេះហើយជាពិសេសនៅ
 ក្នុងសៀវភៅយ៉ូបនិងនៅក្នុងអេសាយ ។ ខ្ញុំដឹងអ្វីៗទាំងនេះដោយចេតនាពីព្រោះ
 ពួកគេនឹងរកកន្លែងសមស្របមួយដែលខ្ញុំនឹងពិភាក្សាពីបទគម្ពីរអំពីការបង្កើត
 សកលលោក ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំគ្រាន់តែចង់និយាយអំពីការពិតដែលថាវិធីនៃការស្វែង
 រកព្រះនេះគឺជារឿងធម្មតាទាំងចំពោះជនចម្លែកនិងគ្រួសារនៃគ្រួសាររបស់គាត់
 ប្រសិនបើពួកគេបានគូសបញ្ជាក់ពីចំណុចសំខាន់ៗខាងលើនិងខាងក្រោមបង្ហាញ
 ពីលក្ខណៈនៃការរស់នៅរបស់គេ ។ នេះអាចនាំយើងឲ្យពិចារណាអំពីភាពអស់
 កល្បរបស់ទ្រង់ ។ ព្រះអង្គដែលបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវមានតាំងពីអស់កល្ប
 រៀងមកហើយចាប់តាំងពីព្រះអង្គបង្កើតមក ។ លើសពីនេះទៅទៀតប្រសិនបើបុព្វ
 ហេតុត្រូវបានគេរកឃើញដែលព្រះត្រូវបានដឹកនាំម្តងដើម្បីបង្កើតរបស់ទាំងអស់
 នេះហើយឥឡូវនេះត្រូវបានជំរុញឱ្យថែរក្សាវាយើងនឹងឃើញថាវាគឺជាសេចក្តីល្អ
 របស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាបុព្វហេតុតែមួយគត់វាគួរតែនៅតែមានច្រើនជាងការ
 គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីទាក់ទាញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះព្រោះគ្មានដូចហោរាបាន
 ប្រកាសដែលព្រះពេញដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា (ទំនុកតម្កើង ១៤៥: ៩; សា
 ស្ដា ១៨:១១, ១៨: ៩) ។

7. ព្រះទ្រង់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងក្នុងការជុំនិជរះ

ការប្រព្រឹត្តប្រភេទទី២ដែលនៅខាងក្រៅដំណើរធម្មតានៃធម្មជាតិក៏ជាភស្តុតាងនៃ
តេជានុភាពរបស់ទ្រង់ដូចបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ។ ក្នុងការគ្រប់គ្រងសង្គម
មនុស្សលោកបានបង្ហាញពីការជឿជាក់ថាទោះបីជាព្រះមានចិត្តល្អនិងមានផល
ប្រយោជន៍ដល់មនុស្សទាំងអស់តាមរបៀបណាក៏ដោយទ្រង់នៅតែបង្ហាញដោយ
បើកចំហនិងរាល់ថ្ងៃដោយប្រកាសពីភាពខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះនិងចំពោះមនុស្ស
អាក្រក់និងឧក្រិដ្ឋជន ។ ព្រោះគ្មានការសង្ស័យទេថាតើព្រះអង្គសងសឹកបែបណា
ចំពោះអំពើអាក្រក់ ។ ដូច្នេះព្រះបង្ហាញអង្គទ្រង់យ៉ាងច្បាស់ថាជាអ្នកការពារនិង
ភាពត្រឹមត្រូវនៃភាពគ្មានកំហុសខណៈពេលព្រះបង្កើតជីវិតរបស់មនុស្សជាមួយ
នឹងព្រះពររបស់ព្រះជួយសម្រាលទុក្ខពួកគេតម្រូវនិងបន្ទូលបន្ថយការឈឺចាប់របស់
ពួកគេនិងបន្ទូលបន្ថយភាពលំបាករបស់ពួកគេ ។ ហើយក្នុងគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់
នោះទ្រង់ផ្គត់ផ្គង់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គេ ។ ហើយច្បាប់ដែលមិនអាចបញ្ចប់
សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ទេ ។ មិនគួរត្រូវបានគេបិទបាំងការពិតដែលទ្រង់អនុញ្ញាត
ឱ្យមនុស្សអាក្រក់និងមនុស្សប្រុសដែលជាមនុស្សកំសាកមានសេចក្តីត្រេកអរដែល
មិនត្រូវបានគេលើកលែងទោសនៅពេលខ្លះខណៈពេលដែលទ្រង់អនុញ្ញាតឱ្យ
មនុស្សទៀងត្រង់និងសមនឹងទទួលបាននូវភាពលំបាកជាច្រើនហើយថែមទាំងត្រូវ
បានគេជិះជាន់ ។ ដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្សខ្ជិលច្រអូស ។ ប៉ុន្តែការពិចារណា
ខុសគ្នាឆ្ងាយគួរតែចូលក្នុងគំនិតរបស់យើងថានៅពេលដែលព្រះបង្ហាញការខឹង
សម្បាររបស់ព្រះចំពោះអំពើបាបមួយទ្រង់ស្អប់អំពើបាបទាំងអស់ ។ នៅពេលដែល
ព្រះបានលើកយើងចេញពីអំពើបាបជាច្រើនមិនបានលើកលែងទោសទេនោះនឹង
មានការវិនិច្ឆ័យមួយទៀតដែលត្រូវបានពន្យារពេលអំពើបាបដែលមិនទាន់ត្រូវ
បានផ្ដន្ទាទោស ។ ស្រដៀងគ្នាដែរតើឱកាសដ៏អស្ចារ្យអ្វីដែលទ្រង់បានប្រទានដល់

យើងដើម្បីសញ្ជឹងគិតអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់នៅពេលដែលព្រះអង្គ
ដេញតាមមនុស្សមានបាបដែលមានចិត្តទន់ភ្លន់ដោយសេចក្តីសប្បុរសដែលរហូត
ដល់ព្រះបំផ្លាញអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេដោយផ្តល់ផលប្រយោជន៍និងដោយរំលឹក
ពួកគេដោយសេចក្តីសប្បុរសច្រើនជាងឪពុក ។

8. អធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះគ្រងលើជីវិតរបស់មនុស្ស

ដល់ទីបញ្ចប់នេះពួកហោរាចងចាំថានៅក្នុងភាពអស់សង្ឃឹមរបស់ពួកគេព្រះនិងអ
ស្មារ្យហើយលើសពីក្តីសង្ឃឹមជួយដល់ជនក្រីក្រនិងស្ទើរតែបាត់បង់ ។ អ្នកដែល
រង្វេងនៅវាលខ្សាច់ទ្រង់ការពារពីសត្វព្រៃហើយចុងក្រោយនាំពួកគេត្រឡប់ទៅ
តាមផ្លូវវិញ ។ (ទំនុកដំកើង១០៧:៤ដល់៧) ដល់អ្នកទីលក្រនិងឃ្លានផ្គត់ផ្គង់អាហារ
[២៩] ។ អ្នកទោសដែលគាត់បានដោះលែងពីគុកងងឹតនិងគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមដូច
កប៉ាល់ដែលលិចលោកបានវិលត្រឡប់ទៅកំពង់ផែវិញដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់ពាក់ក
ណ្តាលស្លាប់គាត់បានជាសះស្បើយពីជំងឺ ។ ព្រះនិងដុតបំផ្លាញផែនដីដោយកំដៅ
និងសូត្រឬធ្វើឱ្យមានជីជាតិជាមួយនឹងទឹកអាចកំបាំងនៃព្រះគុណ[២៣៣និង៣៤]
ព្រះអង្គលើកតម្កើងមនុស្សរាបទាបចេញពីចំណោមហ្វូងមនុស្សឬបណ្តាញឋានៈ
ខ្ពស់ពីកំរិតខ្ពស់នៃភាពថ្លៃថ្នូររបស់ពួកគេ ។ ៣៩-៤១] ។

តាមរយៈការបង្ហាញនូវឧទាហរណ៍នៃការធ្វើបែបនេះហោរាបង្ហាញថាអ្វីដែលកើត
ឡើងដោយចៃដន្យគឺគ្រាន់តែជាភស្តុតាងជាច្រើនដែលបញ្ជាក់ពីភាពស្ងប់ស្ងួតនៅ
ស្ថានសួគ៌ជាពិសេសពីភាពសប្បុរសរបស់ព្រះវិបិតា ។ ហេតុដូច្នេះហើយមូលដ្ឋាន
សម្រាប់ការអរសប្បាយគឺជាកន្លែងដែលភស្តុតាងនៃព្រះនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៃ
ជីវិតមនុស្សត្រូវបានពិភាក្សាយ៉ាងធំ ។ ដោយការគោរពរបស់មនុស្សចំពោះព្រះខ

ណៈដែលមនុស្សអាក្រក់និងមនុស្សប្រមាថគេនោះមាត់របស់គេនឹងត្រូវឈប់ (ខ៤២) ។ ប៉ុន្តែដោយសារមនុស្សភាគច្រើនដែលមានកំហុសផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ត្រូវបានគេធ្វើឱ្យពិការភ្នែកនៅក្នុងបញ្ហាដ៏អស្ចារ្យនៃប្រាជ្ញាដ៏កម្រនិងឯកវចនៈនៅ ក្នុងការមើលដែលពួកគេដែលមើលទៅហាក់ដូចជាមិនមានចំណេញអ្វីសោះ ។ ហើយប្រាកដណាស់ទោះយ៉ាងណាសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះបានរះឡើងក៏ដោយកម្រ មាននរណាម្នាក់នៅក្នុងសេចក្តីពិត ។ គ្មានកំរិតណាដែលធំជាងឬបូន្មានុភាពរបស់ ព្រះអង្គដែលអាចលាក់នៅក្នុងទីងងឹតទេគឺអំណាចរបស់ព្រះបានបង្ហាញ ។ ជាការ ពិតប្រាជ្ញារបស់ព្រះបង្ហាញពីឧត្តមភាពរបស់ទ្រង់នៅពេលព្រះប្រទានអ្វីៗទាំងអស់ នៅឱកាសដ៏ល្អបំផុត ។ នៅពេលដែលព្រះពន្យល់ពីប្រាជ្ញាទាំងអស់នៃពាក្យនេះ (កូរិនថូសទី១ខ១២១:២០) នៅពេលដែល "ចាប់កលល្បិចដោយកលល្បិចរបស់គេ" (កូរិនថូសទី១ជំពូក៣:១៩) និង (យ៉ូហ្ន:១៣) សរុបសេចក្តីគ្មានអ្វីដែលព្រះក្រោតខឹងតាម របៀបល្អបំផុតទេ ។

១. យើងមិនគួរស្លឹកខ្វក់រក្សាលរបស់យើងអំពីព្រះនោះទេតែផ្ទុយទៅវិញយើងគួរ តែពិតអំពីព្រះនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។

យើងឃើញថាមិនចាំបាច់មានភស្តុតាងវែងឬពិបាកដើម្បីរកភស្តុតាងដែលជួយ បំភ្លឺនិងបញ្ជាក់ពីភាពរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់នោះទេចាប់តាំងពីមានមនុស្សពិត ណាស់ដែលយើងបានធ្វើគំរូដោយចែងនូវទោះបីអ្នកបើកក៏ដោយវាច្បាស់ណាស់ថា ពួកគេបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់និងច្បាស់អាចត្រូវបានគេសង្កេតឃើញដោយភ្នែកនិង ចង្អុលដោយម្រាមដៃ ។ ហើយនៅទីនេះជាថ្មីម្តងទៀតយើងគួរតែសង្កេតឃើញថា យើងត្រូវបានគេហៅថាជាចំណេះដឹងរបស់ព្រះ ៖ មិនមែនជាចំណេះដឹងដែលខ្លឹម សារជាមួយនឹងការរំពឹងទុកទេទេដែលគ្រាន់តែបង្ហាញនៅក្នុងខួរក្បាលប៉ុន្តែអ្វី

ដែលនឹងមានសម្លេងនិងផ្លែផ្កាប្រសិនបើយើងយល់ច្បាស់ហើយប្រសិនបើវាចាក់ឬ
សនៅក្នុងចិត្ត ។ ចំពោះព្រះអម្ចាស់បង្ហាញអង្គទ្រង់ដោយអំណាចដែលជាកម្លាំង
ដែលយើងមាននៅក្នុងខ្លួនយើងនិងគុណប្រយោជន៍ដែលយើងរីករាយដូច្នេះយើង
ត្រូវតែទទួលឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងពីចំណេះដឹងនេះជាងប្រសិនបើយើងស្រមៃគិតអំពី
ព្រះដែលគ្មានការយល់ឃើញបានមកពួកយើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយយើងដឹងពីវិធីដ៏
ល្អឥតខ្ចោះបំផុតក្នុងការស្វែងរកព្រះហើយមានរបៀបរៀបរយបំផុតដែលមិនឆ្ងាយ
ពីយើងដើម្បីព្យាយាមដោយចង់ដឹងចង់ឃើញដើម្បីជ្រាបចូលទៅក្នុងការស៊ើប
អង្កេតលើខ្លឹមសាររបស់ព្រះដែលយើងគួរតែស្រឡាញ់ជាងការស្វែងរកយ៉ាងល្អិត
ល្អន់ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងគិតពិចារណាអំពីព្រះនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ដែលបង្ហាញ
ឱ្យយើងស្គាល់ខ្លួនឯងហើយស្គាល់គ្នា ។ សាវ័កបាននិយាយអំពីរឿងនេះនៅពេល
គាត់និយាយថាយើងមិនចាំបាច់ស្វែងរកព្រះនៅឆ្ងាយទេដោយឃើញថាព្រះ
គង់នៅដោយអំណាចបច្ចុប្បន្នរបស់ទ្រង់នៅក្នុងខ្លួនយើងម្នាក់ៗ ។ ដោយហេតុផល
នេះដាវីឌបានសារភាពពីភាពឧត្តុង្គឧត្តមដែលគាត់មិនអាចនិយាយបាន(ទំនុកដំ
កើង១៤៥:៣)ក្រោយមកទៀតនិយាយអំពីស្នាដៃរបស់គាត់ហើយប្រកាសថាគាត់
នឹងប្រកាសភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះ(ទំនុកតម្កើង១៤៥:៥ដល់១៩;ទំនុកតម្កើង៤០:៥)
។ ដូច្នេះជាការសមរម្យផងដែរដែលយើងត្រូវស្វែងរកការស្វែងរកព្រះជាពិសេស
នេះដែលអាចធ្វើអោយសមត្ថភាពផ្លូវចិត្តរបស់យើងត្រូវបានងឿនឆ្ងល់ដូចពេល
ដំណាលគ្នាដើម្បីដាស់តឿនយើងយ៉ាងខ្លាំង ។ ហើយដូចដែលអាកាស្ទីនបង្រៀនថា
នៅកន្លែងផ្សេងទៀតដោយសារតែការខកចិត្តដោយសារភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះ
យើងមិនអាចស្គាល់បានទេយើងគួរតែមើលទៅលើស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះដើម្បី
យើងអាចត្រូវបានស្តារឡើងវិញដោយភាពល្អរបស់ព្រះ ។

10. គោលបំណងនៃចំណេះដឹងអំពីព្រះ

ចំណេះដឹងអំពីប្រភេទនេះមិនត្រឹមតែធ្វើឱ្យយើងមានការភ្ញាក់ផ្អើលដល់ការថ្វាយបង្គំព្រះប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែវាក៏ដើម្បីដាស់និងលើកទឹកចិត្តយើងឱ្យមានក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតនាពេលអនាគតផងដែរ ។ ដោយយើងសង្កេតឃើញថាគំរូដែលថាព្រះអម្ចាស់បង្ហាញយើងទាំងពីរអំពីភាពធ្ងន់ធ្ងរបស់ព្រះគឺឆ្លុះបញ្ចាំងនិងមិនពេញលេញនោះយើងត្រូវពិចារណាទ្វេដងដើម្បីការពារនូវអ្វីដែលធំជាងនេះ ។ ម៉្យាងវិញទៀតដោយសារយើងឃើញឥរិយាបថគួរឱ្យធុញទ្រាន់នឹងទុក្ខវេទនាដោយមនុស្សខ្ជិលច្រអូសនឹងអំពើអយុត្តិធម៌គ្របដណ្តប់ដោយភាពស្លូតស្តើងរងរបួសដោយការរំលោភបំពាននិងការពិន័យ ។ ខណៈពេលដែលមនុស្សអាក្រក់ផ្ទុយទៅវិញមានការរីកចម្រើនរីកចំរើនទទួលបានភាពថ្លៃថ្នូរហើយដោយគ្មានការដាក់ទណ្ឌកម្មយើងត្រូវសន្និដ្ឋានភ្លាមៗថានឹងមានជីវិតមួយទៀតដែលអំពើទុច្ចរិតត្រូវទទួលទណ្ឌកម្មហើយសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានផ្តល់រង្វាន់របស់ខ្លួន ។ លើសពីនេះទៅទៀតដោយសារយើងសង្កេតឃើញថាជំនឿត្រូវបានវាយប្រដៅដោយដំបងរបស់ព្រះអម្ចាស់យើងអាចជឿជាក់យ៉ាងមុតមាំថានៅថ្ងៃណាមួយមនុស្សអាក្រក់ត្រូវទទួលការកាត់ទោស ។ ជាការពិតណាស់ការកាត់សម្គាល់របស់លោកអាការស្មិនត្រូវបានគេដឹងច្បាស់ថា‘ប្រសិនបើវាលំអំពើបាបត្រូវទទួលទណ្ឌកម្មបើកចំហវាហាក់ដូចជាគ្មានអ្វីដែលត្រូវបានបម្រុងទុកសម្រាប់ជុំនិះចុងក្រោយទេ ។ ជាថ្មីម្តងទៀតប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មិនដាក់ទណ្ឌកម្មដោយគ្មានអំពើបាបទេមនុស្សម្នាក់នឹងជឿថាគ្មានភស្តុតាងណាមួយឡើយ ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែទទួលស្គាល់នៅក្នុងការងារបុគ្គលរបស់ព្រះជាពិសេសនៅក្នុងពួកគេទាំងមូលថាអំណាចរបស់ព្រះពិតជាត្រូវបានតំណាងដូចនៅក្នុងគំនូរ ។ ដោយហេតុនេះមនុស្សជាតិទាំងមូលត្រូវបាន

អញ្ជើញនិងទាក់ទាញការទទួលស្គាល់ពីព្រះហើយពីនេះទៅជាអំណរពេញលេញ ។ ឥឡូវនេះអំណាចទាំងនោះលេចចេញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ យើងយល់អំពីគោលបំណងសំខាន់របស់ពួកគេគុណតម្លៃនិងហេតុផលដែលយើង គួរពិចារណាលើវាលុះត្រាតែយើងចុះចូលក្នុងខ្លួនយើងហើយសញ្ជឹងគិតពីអ្វីដែល មានន័យថាព្រះអម្ចាស់បង្ហាញនៅក្នុងជីវិតប្រាជ្ញានិងអំណាចរបស់ព្រះ ។ ហើយ ប្រើជំនួសយើងដើម្បីសេចក្តីសុចរិតភាពល្អនិងមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ។ ទោះបីជាវី ឧត្តមញ្ញត្តរថាអ្នកមិនជឿគឺជាមនុស្សល្អល្មើក៏ដោយព្រោះពួកគេមិនសញ្ជឹងគិតអំពី គំនិតដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ព្រះនៅក្នុងគ្រប់គ្រងរបស់មនុស្សទេតែអ្វីដែលគាត់និយាយ នៅកន្លែងផ្សេងគឺពិតណាស់គឺថាក្បាលរបស់យើង(ទំនុកដំកើង៤៤០:១២)ប៉ុន្តែ ដោយសារតែជជែកនេះត្រូវបានគេអនុវត្តឱ្យបានត្រឹមត្រូវជាងនេះឥឡូវនេះខ្ញុំឆ្លង កាត់វា ។ (ទោះយ៉ាងណានរណាម្នាក់ដែលមិនបានស្គាល់និងគោរពបូជាធ្លាក់ក្នុងអ បិយជំនឿនិងភាន់ច្រឡំ ១១-១២) ។

11. ភស្តុតាងរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតមិនបានចំណេញអ្វីដល់យើងទេ?

ទោះយ៉ាងណាព្រះអម្ចាស់ជាតំណាងព្រះអង្គផ្ទាល់និងនគរអស់កល្បរបស់ព្រះអង្គ ដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គដោយភាពច្បាស់លាស់បំផុតតែភាព ល្ងង់ខ្លៅរបស់យើងដែលយើងកាន់តែរអាក់រអួលចំពោះទីបន្ទាល់ដែលលេចចេញ មកហើយវាហូរចេញដោយមិនបានផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់យើងឡើយ ។ ទាក់ទង ទៅនឹងរចនាសម្ព័ន្ធនិងសណ្តាប់ធ្នាប់ដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុតនៃសកលលោកតើមានពួក យើងប៉ុន្មាននាក់ដែលនៅពេលដែលយើងក្រឡេកមើលទៅលើមេឃឬបោះវានៅ លើតំបន់ផ្សេងៗនៃផែនដីសូមកពីគំនិតរបស់យើងដើម្បីនឹកដល់អ្នកបង្កើតហើយ មិនចេះគោរពអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេហើយអង្គុយដោយមិនគិតពីព្រះហស្តរបស់ព្រះ

មែនទេ? ជាការពិតទាក់ទងទៅនឹងព្រឹត្តិការណ៍ដែលកើតឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃក្រៅ
 ធម្មជាតិធម្មតាតើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ដែលមិននឹកស្មានថាមនុស្សត្រូវខ្យល់
 កន្ត្រាក់និងរង្វង់ស្មារតីដោយភូតកុហកដោយមិនរើសមុខជាជាងគ្រប់គ្រងដោយ
 ភស្តុតាងរបស់ព្រះ? ពេលខ្លះយើងត្រូវបានជំរុញដោយការដឹកនាំនិងការដឹកនាំនៃ
 រឿងទាំងនេះដើម្បីគិតអំពីព្រះភាពចាំបាច់នេះកើតឡើងចំពោះមនុស្សទាំងអស់ ។
 ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីយើងបានចាប់យកគំនិតដ៏ទៃភាពមួយចំនួនយ៉ាងឆាប់រហ័សយើង
 នឹងត្រឡប់ចូលទៅក្នុងជណ្តើរឬការស្រមៃលស្រមៃដ៏អាក្រក់នៃសាច់ឈាមរបស់
 យើងហើយត្រូវបានបំផ្លាញដោយសេចក្តីពិតនៃព្រះ ។ ក្នុងការគោរពមួយយើងពិត
 ជាមិនដូចគ្នាទេពីព្រោះយើងម្នាក់ៗធ្វើខុសដោយផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងផ្ទាល់តែយើង
 ក៏ដូចគ្នាដែរដែលយើងបោះបង់ចោលព្រះពិតតែមួយសម្រាប់ការល្ងង់ ។

ក្នុងន័យនេះតើកុលសម្ព័ន្ធទស្សនវិជ្ជាទាំងមូលបង្ហាញភាពឆោតល្ងង់និងភាព
 អាក្រក់អួលរបស់ពួកគេយ៉ាងណា! ទោះបីជាយើងអាចដោះសាអ្នកដទៃ(ដែលធ្វើដូច
 ជាមនុស្សល្ងីល្ងើ)ក៏ដោយផ្ដាច់ជាអ្នកកាន់សាសនានិងគោរពបំផុតហើយក៏បាត់ខ្លួន
 នៅលើពិភពលោក ។ ហើយអ្វីដែលមិនអាចកើតឡើងចំពោះអ្នកដទៃនៅពេលដែល
 គំនិតឈានមុខគេដែលភារកិច្ចរបស់វាគឺដើម្បីបង្កើនសម្រាប់អ្នកដែលនៅសល់
 ហើយរង្វង់ស្មារតី! វាដូចគ្នានឹងរដ្ឋាភិបាលនៃកិច្ចការមនុស្សបង្ហាញភស្តុតាងជាក់
 ស្តែងដែលយើងមិនអាចបដិសេធបានប៉ុន្តែយើងមិនទទួលបានផលចំណេញច្រើន
 ជាងវាទេប្រសិនបើយើងជឿជាក់ថាអ្វីៗទាំងអស់ប្រែទៅជារង្វង់ស្មារតីដោយឆន្ទៈ
 ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៃសំណាង ។ ឆ្ពោះទៅរកភាពឥតប្រយោជន៍និងកំហុស! ខ្ញុំតែងតែ
 និយាយពីអ្វីដែលល្អបំផុតមិនមែននិយាយពីមនុស្សថោកទាបទាំងនោះទេការឆ្លុត
 នឹងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះគឺហួសពីការគិតពិចារណា ។

12. ការបើកបង្ហាញពីព្រះត្រូវបានញាក់ដោយជំនឿរបស់មនុស្សនិងកំហុស
របស់ទស្សនវិទូ

ដូច្នេះកើតឡើងថាគ្មានព្រំដែននៃកំហុសដែលផែនដីទាំងមូលត្រូវបានបំពេញនិង
គ្រប់ ។ ចំពោះគំនិតរបស់មនុស្សម្នាក់ៗគឺដូចជាបណ្តាមួយដូច្នេះវាមិនមែនជាការ
ងឿងឆ្ងល់ទេដែលថាប្រជាជាតិនីមួយៗត្រូវបានគេទាញចូលទៅក្នុងការកុហកខុ
សៗគ្នា ។ ហើយមិនត្រឹមតែនេះប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែមនុស្សម្នាក់ៗដែលស្ទើរតែមានព្រះ
របស់ពួកគេផងដែរ ។ ចំពោះភាពរោលរាលដាលនិងភាពទំនើបត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ទៅ
នឹងភាពល្ងង់ខ្លៅនិងភាពងងឹតមនុស្សកម្រត្រូវបានគេរកឃើញថាមិនដែលធ្វើខ្លួន
ដើម្បីធ្វើជារូបព្រះឬអ្នកមើលជំនួសកន្លែងរបស់ព្រះឡើយ ។ ប្រាកដណាស់ដូចជា
ទឹកបានពុះចេញពីប្រភពទឹកដ៏ធំឆេងពេញមួយនិទាឃរដូវដូច្នេះមនុស្សមួយក្រុម
ធំៗជាច្រើនបានហូរចេញពីគំនិតរបស់មនុស្សរឹងមនុស្សម្នាក់ដែលរង្វេងស្មារតី
ដោយមានច្រើនពេកបង្កើតនូវរឿងនេះឬអំពីព្រះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយវាមិន
ចាំបាច់នៅទីនេះដើម្បីគួរបញ្ជីនៃអបិយជំនឿដែលពិភពលោកត្រូវបានជាប់
ដោយសារតែវានឹងគ្មានទីបញ្ចប់ហើយដូច្នេះបើគ្មានពាក្យរបស់ពួកគេវាច្បាស់គ្រប់
គ្រាន់ពីការពុករលួយជាច្រើនដែលគួរឱ្យរន្ធត់គឺជាភាពខ្វាក់នៃគំនិតរបស់មនុ
ស្ស ។ ខ្ញុំបានឆ្លងកាត់ហ្វូងមនុស្សដែលមិនចេះពិចារណានិងគ្មានការយកចិត្តទុកដាក់
។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមទស្សនវិទូដែលបានព្យាយាមដោយហេតុផលនិងរៀនដើម្បី
ជ្រាបចូលទៅក្នុងឋានសួគ៌តើភាពចម្រុះគួរឱ្យអាម៉ាស់ណាស់! មានពេញដោយ
សិល្បៈនិងចំណេះដឹងដូច្នេះគេហាក់ដូចជាឆ្លុះបញ្ចាំងពីការនិយាយរបស់គេ ។ ទោះ
យ៉ាងណាប្រសិនបើអ្នកក្រឡេកមើលអោយបានម៉ត់ចត់ទៅលើរបស់ទាំងអស់នេះ
អ្នកនឹងឃើញថាវាមិនពិតទាំងអស់ ។ អ្នកល្ងង់គិតថាខ្លួនគេច្បាស់នៅពេលពួកគេ

បាននិយាយថាមនុស្សម្នាក់អាចទទួលបានឈ្មោះផ្សេងៗពីធម្មជាតិសំរាប់ព្រះតែ
ដោយគ្មានបញ្ហានេះបំផ្លាញសាមគ្គីភាពរបស់ព្រះដូចជាយើងមិនងាយនឹងភាពឥត
ប្រយោជន៍ដោយគ្មាន បានអូសទាញកាន់តែឆ្ងាយទៅ ។ ហើយមានអំពើ
អាក្រក់កាន់តែច្រើនឡើងៗដោយសារគុណនៃព្រះជាច្រើនបានមករកយើង! សូម្បី
តែទ្រឹស្តីទេវកថារបស់ជនជាតិអេហ្ស៊ីបបង្ហាញថាមនុស្សទាំងអស់បានធ្វើចលនា
យ៉ាងសស្រាក់សស្រាំដើម្បីកុំឲ្យលេចចេញជាសត្វក្អែកដោយគ្មានហេតុផល ។
ហើយនៅពេលខ្លះសូម្បីតែនៅដំបូងអ្វីមួយដែលហាក់ដូចជាអាចនឹងបញ្ឆោត
មនុស្សសាមញ្ញនិងមិនចេះខ្វល់ខ្វាយ ។ ប៉ុន្តែមិនមានមនុស្សរមែងស្លាប់ដែលបាន
ធ្វើឱ្យខូចដល់សាសនាឡើយ ។ ហើយភាពចម្រុះដ៏ច្របូកច្របល់នេះបានធ្វើឱ្យអេដូ
ឆិនឆែននិងអ្នកកាន់សាសនាដែលគួរស្អប់ខ្ពើមដទៃទៀតហ៊ានលះបង់ការយល់ដឹង
អំពីព្រះ ។ ត្បិតពួកគេបានឃើញមនុស្សមានប្រាជ្ញាឈ្មោះប្រកែកជាមួយមតិផ្ទុយពី
ការមិនចុះសម្រុងនឹងរបស់ទាំងនេះនិងពីការបង្រៀនឥតប្រយោជន៍ឬមិនសម
ហេតុផលពួកគេមិនស្នាក់ស្នើរក្នុងការប្រមូលមនុស្សដែលឥតប្រយោជន៍និងល្ងើល្មើ
នាំទារុណកម្មមកលើខ្លួនគេនៅពេលពួកគេស្វែងរកព្រះដែលមិនមែន ។ ហើយនេះ
ពួកគេបានគិតថាធ្វើជាមួយនិទណ្ឌភាពពីព្រោះវាជាការប្រសើរជាងក្នុងការ
បដិសេធនូវអត្ថិភាពរបស់ព្រះជាជាងធ្វើព្រះដែលមិនច្បាស់ហើយបន្ទាប់មកធ្វើឱ្យ
មានការឈ្មោះប្រកែកគ្នាដែលគ្មានទីបញ្ចប់ ។ ប៉ុន្តែទាំងនេះហុចការវិនិច្ឆ័យល្ងង់ខ្លៅ
សុទ្ធសាធ្មត់យូរទៅវិញពួកគេភ្ជាប់ពពកចេញពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សដើម្បី
លាក់បាំងការមិនចូលចិត្តរបស់ពួកគេ ។ នៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះមិនមានយុត្តិ
កម្មតិចបំផុតសម្រាប់ការចាកចេញពីព្រះទេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារមនុស្សទាំងអស់បាន
សារភាពថាគ្មានអ្វីដែលទាក់ទងទៅនឹងអ្វីដែលអ្នករៀននិងអ្នកចេះដឹងដូចគ្នាមិន

យល់ស្របច្រើនទេដូច្នេះគេអាចសន្និដ្ឋានថាគំនិតរបស់មនុស្សដែលរងរឿងស្មារតី ក្នុងការស្វែងរកព្រះជាជាងល្ងង់និងខ្វាក់នៅក្នុងអាថ៌កំបាំងនៅស្ថានសួគ៌ ។ អ្នកខ្លះ សរសើរការឆ្លើយតបរបស់ស៊ីម៉ូនដែលបានសួរដោយឧកញ៉ាហ៊ីថាតើព្រះជាអ្វីដែល បានសុំឱ្យមួយថ្ងៃដើម្បីពិចារណា ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ឧកញ៉ាបានសួរសំណួរដដែល នោះចំនួនថ្ងៃ ។ ទីបំផុតបានឆ្លើយថា “យូរទៀតខ្ញុំពិចារណារឿងនេះកាន់តែមើល ទៅមិនច្បាស់” ។ ពិតជាឈ្លាស់វៃគាត់បានព្យួរការវិនិច្ឆ័យលើប្រធានបទដែលធ្វើឱ្យ ខ្លួនគាត់មិនយល់ ។ ទោះយ៉ាងណាវាលេចឡើងថាប្រសិនបើមនុស្សត្រូវបាន បង្រៀនតែតាមធម្មជាតិពួកគេនឹងមិនប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលជាក់លាក់ឬដាច់ខាត ឬច្បាស់នោះទេប៉ុន្តែនឹងត្រូវច្រឡំនឹងគោលការណ៍ដែលច្រលំដូចជាគោរពបូជាព្រះ ដែលមិនទទួល (កិច្ចការ ១៧:២៣) ។

13. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបដិសេធរាល់ការធ្វើទុក្ខទោសរបស់មនុស្ស

ឥឡូវយើងក៏ត្រូវបញ្ជាក់ផងដែរថាអ្នកដែលធ្វើឱ្យខូចគោលវិទ្យាបរិសុទ្ធហើយនេះ ប្រាកដជាកើតឡើងនៅពេលដែលម្នាក់ៗត្រូវបានផ្តល់ឱ្យតាមគំនិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ ពួកគេដាច់ដោយឡែកពីព្រះតែមួយ ។ ជាការពិតពួកគេនឹងអួតថាពួកគេមានអ្វី ផ្សេងទៀតនៅក្នុងចិត្ត ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលពួកគេចង់ធ្វើឬអ្វីដែលពួកគេបានបញ្ចុះ បញ្ចូលពួកគេមិនមានច្រើនទាក់ទងនឹងបញ្ហានេះទេដោយឃើញថាព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធប្រកាសថាពួកគេទាំងអស់ជាអ្នកក្បត់ជំនឿដែលនៅក្នុងភាពងងឹតភ្នែកនៃ គំនិតរបស់ពួកគេជំនួសអារក្សនៅក្នុងកន្លែងរបស់ព្រះជាម្ចាស់(១កូរិនថូស១០:២០)

។ ដោយហេតុផលនេះប៉ុលប្រកាសថាអេភេសូរគ្មានព្រះទាំងតែពួកគេរៀនពី ដំណឹងល្អថាត្រូវគោរពបូជាព្រះពិត[អេភេសូរ២:១២និង១៣] ។ ហើយនេះមិនត្រូវ បានកំណត់ចំពោះមនុស្សម្នាក់ឡើយពីព្រោះកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់បាននិយាយថា

ទូទៅថាមនុស្សទាំងអស់ «ក្លាយជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍ក្នុងការរែកញែករបស់ពួក
គេ»[រ៉ូម១:២១]បន្ទាប់ពីភាពអស្ចារ្យរបស់អ្នកបង្កើតត្រូវបានបង្ហាញដល់ពួកគេនៅ
ក្នុងការធ្វើសកលលោក ។ ចំពោះហេតុផលនេះបទគម្ពីរដែលបង្កើតកន្លែងសម្រាប់
ព្រះពិតតែមួយអង្គដែលត្រូវបានគេថ្កោលទោសថាជាការកុហកនិងកុហកអ្វីដែល
ព្រះបានធ្វើកាលពីមុនក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានា ។ ពុំមានវត្តមានដ៏ទេវភាព
លើកលែងតែនៅលើ ដែលចំណេះដឹងដ៏ត្រឹមត្រូវអំពីព្រះបានបន្តរីកដុះដាល[ហេ
ព្រើរ២:១៨ដល់២០] ។ ពិតប្រាកដណាស់ក្នុងចំណោមអ្នកមិនជឿនៅក្នុងព្រះជន្ម
របស់ព្រះគ្រីស្ទជនជាតិសាម៉ារីហាក់ដូចជាជិតបំផុតនឹងការគោរពដ៏ពិត ។ តែយើង
លឺពីព្រះគ្រីស្ទថាពួកគេមិនដឹងអ្វីដែលពួកគេគោរពបូជា[យ៉ូហាន៤:២២] ។ ពីនេះវា
ដូចខាងក្រោមដែលពួកគេត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោតដោយកំហុសឥតប្រយោជ
ន៍ ។ សរុបសេចក្តីទោះបីមិនទាំងអស់រងទុក្ខវេទនាក្រោមឱវាទធ្វើអំពីរូបព្រះក៏ដោយ
ក៏មិនទាន់មានសាសនាបរិសុទ្ធនិងមានការយល់ព្រមដែលបានបង្កើតឡើងដោយ
ផ្អែកលើការយោគយល់គ្នាតែមួយ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយមានមនុស្សតិចតួចមិន
បានចូលរួមក្នុងភាពល្ងើលនៃប្លង់មនុស្សធម្មតានៅតែមានការបង្រៀនយ៉ាងរឹងមាំ
របស់ប៉ូលថាប្រាជ្ញារបស់ព្រះមិនត្រូវបានយល់ដោយពួកមេដឹកនាំនៃពិភពលោក
នេះទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើសូម្បីតែការដើរក្នុងទីងងឹតតើយើងអាចនិយាយយ៉ាងម៉េច
បានអំពីឯកសារទាំងនេះ? ដូច្នេះគ្មានឆ្ងល់ទេដែលថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបដិសេធ
ជាគោលលទ្ធិទាំងអស់ដែលមានឥទ្ធិពលលើឆន្ទៈរបស់មនុស្ស ។ ចំពោះអាថ៌កំបាំង
នៅស្ថានសួគ៌វិញគំនិតដែលចាប់កំណើតជាមនុស្សទោះបីវាមិនផ្តល់កំណើតឱ្យមាន
កំហុសយ៉ាងច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយក៏ជាមាតានៃកំហុសដែរ ។ ហើយទោះបីគ្មាន
លទ្ធផលអ្វីដែលអាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ក៏ដោយក៏ត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះដែលមិនស្គាល់ដៃ

រ ។ កិច្ចការ១៧:២៣]មិនមែនដោយចៃដន្យទេ ។ យ៉ាងណាក្តីតាមការថ្លែងរបស់ព្រះ គ្រីស្ទផ្ទាល់អ្នកណាដែលមិនត្រូវបានបង្រៀនពីច្បាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេគួរគោរព ឬជានោះមានកំហុសក្នុងរឿងនេះ[យ៉ូហាន៤:២២] ។ ហើយច្បាស់ណាស់ពួកគេ ដែលជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ល្អជាងគេមិនបានរីកចម្រើនឆ្ងាយជាងអ្វីដែលសាសនា បានបង្កើតឡើងដោយមានការព្រមព្រៀងពីសាធារណៈជនឡើយ ។ ណែយោងទៅ តាមស៊ីនកូដុនសូក្រាតសរសើរតំរូវរបស់អាប៉ូឡូដែលបានបញ្ជាឱ្យមនុស្សគ្រប់គ្នា គោរពបូជាព្រះតាមរបៀបរបស់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេនិងតាមប្រពៃណីនៃទីក្រុង របស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែតើច្បាប់នេះបានមកលើមនុស្សដែលថាពួកគេអាចធ្វើបានដោយ អំណាចរបស់ពួកគេកំណត់នូវអ្វីដែលហួសពីពិភពលោក? ឬតើនរណាអាចទទួល យកបានតាមក្រិត្យនៃដូនតារបស់គាត់ឬការអនុម័តរបស់ប្រជាជនដើម្បីទទួល បានដោយមិនស្នាក់ស្ទើរពីព្រះដែលបង្រៀនមនុស្សលោក? មនុស្សម្នាក់ៗនឹងឈរ លើការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្លួនជាជាងចុះចូលនឹងការសម្រេចចិត្តរបស់អ្នកដទៃ ។ ដូច្នេះ ដោយសារទំនៀមទម្លាប់ទីក្រុងឬកិច្ចព្រមព្រៀងពីទំនៀមទម្លាប់គឺខ្សោយពេកនៃ ការគោរពចំពោះការធ្វើតាមការថ្វាយបង្គំព្រះវាវនៅតែមានសម្រាប់ព្រះអង្គផ្ទាល់ពី លើមេឃ ។

14. ការបង្ហាញរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមធម្មជាតិមកយើង

ដូច្នេះវាគ្មានប្រយោជន៍ទេដែលចង្អៀតដែលកំពុងឆេះជាច្រើនក្តីចែងចាំងសម្រាប់ យើងក្នុងភាពច្នៃប្រឌិតនៃសកលលោកដើម្បីបង្ហាញសិរីរុងរឿងរបស់អ្នកនិពន្ធ ។ ទោះបីជាពួកគេងូតទឹកឱ្យយើងទាំងស្រុងនៅក្នុងរស្មីរបស់ពួកគេក៏ដោយក៏ពួកគេ អាចធ្វើបានដោយខ្លួនឯងដែលគ្មានផ្លូវនាំយើងទៅផ្លូវពន្លឺ ។ ប្រាកដណាស់ពួកគេ ធ្វើកូដកម្មនៅតាមឧទ្យានមួយចំនួនប៉ុន្តែមុនពេលដែលពន្លឺរបស់វាកាន់តែភ្លឺពួកគេ

នឹងត្រូវរលាយបាត់ទៅ ។ ដោយហេតុផលនេះសាវ័កនៅក្នុងវគ្គនោះដែលគាត់ហៅ
ថារូបភាពនៃពិភពលោកដែលមើលមិនឃើញបន្ថែមថាតាមរយៈជំនឿយើងយល់
ថាពួកគេត្រូវបានយកគំរូតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ(ហេព្រើរ១១:៣) ។ គាត់មាន
ន័យថាតាមរយៈនេះថាទេវភាពដែលមើលមិនឃើញត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងទស្សន៍
យភាពបែបនេះប៉ុន្តែយើងមិនមានភ្នែកដើម្បីមើលឃើញនេះទេលើកលែងតែពួក
គេត្រូវបានបំភ្លឺដោយការបើកសម្តែងខាងក្នុងរបស់ព្រះតាមរយៈជំនឿ ។ ហើយនៅ
កន្លែងដែលប៉ុលបង្រៀនថាអ្វីដែលត្រូវស្គាល់ដល់ព្រះដែលយើងបានធ្វើឱ្យច្បាស់ពី
ការបង្កើតសកលលោក(រ៉ូម១:១៩)គាត់មិនបានបង្ហាញការបង្ហាញបែបនេះទេ
ដោយសារសមត្ថភាពវែកញែករបស់មនុស្សអាចយល់បាន ។ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ
បង្ហាញថាវាមិនត្រូវទៅឆ្ងាយជាងការបង្ហាញដល់ពួកគេដែលមិនអាចដោះសាបាន
ឡើយ ។ សាវ័កដដែលនេះសូម្បីតែគាត់នៅកន្លែងណាមួយបដិសេធថាព្រះមិនត្រូវ
បាននៅឆ្ងាយទេព្រោះព្រះគង់រស់ក្នុងយើង(កិច្ចការ១៧:២៧)នៅកន្លែងផ្សេង
ទៀតបង្រៀនថាភាពជិតនោះគឺថា ៖ "នៅជំនាន់ជាច្រើនព្រះអម្ចាស់ទុកអោយ
ប្រជាជាតិនានាដើរតាមមាត់រៀងៗខ្លួន ។ ទោះយ៉ាងណាព្រះមិនបានបោះបង់
សាក្សីដោយបានបញ្ជូនផលប្រយោជន៍ពីលើមេឃដោយផ្តល់ទឹកភ្លៀងនិងរដូវ
បង្កើតផ្លែឈើបំពេញចិត្តមនុស្សដោយអាហារនិងសេចក្តីរីករាយ" (កិច្ចការ១៤:១៦
ដល់១៧:១៥:១៦) ។ ហេតុដូច្នេះហើយព្រះអម្ចាស់មិនចង់មានទីបន្ទាល់ទេខណៈពេល
ដែលផ្អែមល្អែមទាក់ទាញមនុស្សឱ្យមានចំណេះដឹងអំពីខ្លួនគេដោយសប្បុរសនិងខុ
សៗគ្នាពួកគេមិនឈប់នៅក្នុងនេះដើម្បីដើរតាមគន្លងរបស់ពួកគេនោះទេគឺជា
កំហុសធ្ងន់ធ្ងររបស់ពួកគេ ។

15. យើងគ្មានលេសដោះសារទេ

ប៉ុន្តែទោះបីយើងខ្លះសមត្ថភាពធម្មជាតិក្នុងការបង្កើនចំណេះដឹងនិងភាពច្បាស់នៃ
ព្រះក៏ដោយរាល់ការដោះសារត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ព្រោះកំហុសនៃភាពវិលតឺនៅក្នុង
ខ្លួនយើង ។ ហើយការពិតយើងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតដូច្នេះធ្វើពុតជាភាពល្ងង់ខ្លៅ
ដោយគ្មានសតិសម្បជញ្ញៈរបស់យើងខ្លួនយើងតែងតែធ្វើឱ្យយើងមានភាពថ្លៃថ្នូរ
និងអធ្យាស្រ័យ ។ ដូចជាប្រសិនបើការការពារនេះអាចត្រូវបានទទួលយកឱ្យបាន
ត្រឹមត្រូវសម្រាប់បុរសម្នាក់ធ្វើពុតថាគាត់ខ្វះត្រចៀកដើម្បីស្តាប់ការពិតនៅពេល
ដែលមានសត្វពាហនៈដែលមានសំលេងច្រើនជាងសម្លេងស្រែកដើម្បីប្រកាសវាឬ
សម្រាប់នរណាម្នាក់ដែលអះអាងថាគាត់មិនអាចមើលឃើញអ្វីដែលសត្វខ្វាក់ចង្អុល
ទៅគាត់ ។ ឬសម្រាប់គាត់ដើម្បីអង្វរដល់ភាពទន់ខ្សោយនៅពេលដែលសូម្បីតែសត្វ
ដែលមិនសមហេតុផលផ្តល់ការណែនាំ! ដូច្នេះយើងគ្រាន់តែបដិសេធរាល់លេសនៅ
ពេលដែលយើងស្នាក់នៅជាអ្នករង្វេងនិងជនអន្តោប្រវេសន៍ទោះបីជាអ្វីៗបង្ហាញ
ផ្លូវត្រូវក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែទោះយ៉ាងណាវាអាចជាការពិតដែលថាមនុស្សឆាប់បំផ្លាញ
ពូជនៃចំណេះដឹងរបស់ព្រះដែលបានសាបព្រោះគំនិតរបស់ពួកគេចេញពីភាពអ
ស្មារ្យនៃធម្មជាតិ(ដូច្នេះរារាំងវាមិនឱ្យមករកផ្ទៃឈើល្អនិងល្អឥតខ្ចោះ) ត្រូវតែ
យកទៅនឹងការបរាជ័យរបស់ពួកគេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយវាជាការពិតដែលថា
យើងមិនត្រូវបានបង្រៀនឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ដោយទីបន្ទាល់ដ៏សាមញ្ញនិងសាមញ្ញ
នេះដែលសត្វលោកទាំងនោះបង្ហាញពីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ក្នុងពេល
ដំណាលគ្នានេះដែរនៅពេលដែលយើងបានភ្ជាក់រសជាតិដ៏ទេវភាពពីការគិតអំពី
សកលលោកដោយបានធ្វេសប្រហែសនឹងព្រះពិតយើងលើកយកក្តីសុបិន្តរបស់
គាត់និងទស្សន៍យភាពខ្លាញារបស់យើងទៅជារបស់អ្វីដែលប្រសើរជាងប្រភព
ពិតនៃការសរសើរ ។ អំពីសុចរិតប្រាជ្ញាភាពល្អនិងថាមពល ។ លើសពីនេះទៅទៀត

យើងធ្វើឱ្យយើងមើលមិនឃើញឬបដិសេធរាល់ថ្ងៃនូវការប្រព្រឹត្តដ៏អាក្រក់របស់ពួក
គេដោយការជំនុំជំរះដ៏អាក្រក់ដែលយើងដកហូតពីសិរីរុងរឿងរបស់ពួកគេនិងការ
សរសើរពីអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេ ។

ជំពូទី VI

ព្រះគម្ពីរត្រូវជាគ្រូបង្រៀនសំរាប់អ្នកដែលមករកព្រះដែលជាអ្នកបង្កើត

1. **ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានចំណេះដឹងពិតប្រាកដអំពីអង្គទ្រង់ដល់យើងនៅក្នុង បទគម្ពីរ**

ពន្លឺដែលមាននៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់ទាំងនៅលើមេឃនិងនៅលើផែនដីគឺ គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដកការគាំទ្រទាំងអស់ពីការគិតពីមនុស្សដូចជាព្រះដើម្បីចូលរួម ជាមួយមនុស្សជាតិដែលមានទោសដូចគ្នានឹងកំណត់សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ដោយគ្មានការលើកលែងវត្តមានបង្ហាញនៅក្នុងការបង្កើតរបស់ព្រះ ។ ទោះជា យ៉ាងនេះក្តីវាចាំបាច់ត្រូវមានជំនួយបន្ថែមមួយទៀតនិងល្អជាងនេះដើម្បីណែនាំ យើងនូវសិទ្ធិទទួលបានភាពច្នៃប្រឌិតនៃសាកលលោក ។ ដូច្នេះមិនមែនឥត ប្រយោជន៍ទេដែលទ្រង់បានបន្ថែមពន្លឺនៃព្រះបន្ទូលដែលត្រូវបានគេស្គាល់ថា សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះហើយទ្រង់បានចាត់ទុកថាជាមនុស្សដែលសក្តិសមនឹង ទទួលបានឯកសិទ្ធិនេះជាអ្នកដែលទ្រង់ចង់ប្រមូលផ្តុំយ៉ាងជិតស្និទ្ធនិងជិតស្និទ្ធ ។ ព្រោះទ្រង់បានឃើញគំនិតរបស់មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានគេត្រូវក្បាលនិងខឹង បន្ទាប់ពីទ្រង់បានជ្រើសរើសយកជនជាតិយូដា ។ ដោយមានហេតុផលល្អទ្រង់ជួយ យើងឲ្យមានចំណេះដឹងតែមួយព្រោះបើមិនដូច្នោះទេសូម្បីតែអ្នកដែលហាក់ដូចជា រឹងប៉ឹងនៅចំពោះមុខអ្នកដទៃទៀតក៏រលាយបាត់ដែរ ។ ដូចគ្នានឹងមនុស្សចាស់ឬ ភ្នែកស្រអាប់និងអ្នកដែលខ្សោយចក្ខុវិស័យប្រសិនបើអ្នកជឿទុកចិត្តលើពួកគេនូវ បរិមាណដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុតទោះបីពួកគេដឹងថាវាជាប្រភេទនៃការសរសេរក៏ដោយ ក៏កម្រអាចមានពីរពាក្យដែរប៉ុន្តែដោយមានជំនួយពីទស្សនីយភាពនឹងចាប់ផ្តើម អានយ៉ាងច្បាស់ដូច្នេះបទគម្ពីរការប្រមូលចំណេះដឹងដែលមិនយល់ច្រឡំពីព្រះមក

ក្នុងគំនិតរបស់យើងដោយបានពង្រាយភាពល្អឯងខ្លោងរបស់យើងហើយបង្ហាញយើង
ថាជាព្រះពិត ។ ដូច្នេះនេះគឺជាអំណោយពិសេសដែលព្រះជាម្ចាស់ណែនាំដល់ព្រះ
វិហារមិនត្រឹមតែប្រើត្រូវដែលគនិយាយប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងបើកបបួរមាត់ដែល
គួរអោយគោរពបំផុតរបស់ទ្រង់ទៀតផង ។ មិនត្រឹមតែបង្រៀនអ្នកដែលបាន
ជ្រើសរើសឲ្យមើលទៅលើព្រះប៉ុណ្ណោះទេតែថែមទាំងបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាព្រះដែល
ពួកគេត្រូវមើល ។ តាំងពីដើមរៀងមកព្រះបានរក្សាការនេះសម្រាប់ព្រះវិហារ
ដូច្នេះក្រៅពីភស្តុតាងទូទៅទាំងនេះព្រះក៏បានបង្ហាញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលជា
សញ្ញាសម្គាល់ផ្ទាល់និងច្បាស់ជាងនេះទៅទៀតដែលព្រះត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ ។
(ចំណេះដឹងពីរប្រភេទអំពីព្រះនៅក្នុងបទគម្ពីរ)

គ្មានការសង្ស័យទេថាអ័ដាមល្អអេអ័ប្រាហាំនិងបុព្វបុរសដែលនៅសល់ជាមួយ
ជំនួយនេះបានជ្រាបចូលទៅក្នុងចំណេះដឹងជិតស្និទ្ធរបស់ព្រះដែលតាមរបៀបមួយ
បានញែកពួកគេចេញពីអ្នកមិនជឿ ។ ខ្ញុំមិនទាន់និយាយអំពីគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវនៃ
ជំនឿដែលពួកគេត្រូវបានបង្កើតដល់ក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតអស់កល្បនោះទេ ។ ត្បិតពួកគេ
អាចឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅកាន់ជីវិតបានវាចាំបាច់ត្រូវស្គាល់ព្រះមិនត្រឹមតែជា
អ្នកបង្កើតប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែក៏ជាអ្នកលោះផងដែរព្រោះពួកគេប្រាកដជាបានមកពី
ព្រះបន្ទូល ។ ជាដំបូងមានចំណេះដឹងប្រភេទនោះដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យយល់
ថាតើព្រះជាអ្នកណាដែលបានបង្កើតនិងគ្រប់គ្រងសកលលោក ។ បន្ទាប់មក
ចំណេះដឹងខាងក្នុងផ្សេងទៀតត្រូវបានបន្ថែមដែលធ្វើឱ្យព្រលឹងស្លាប់ដែលជា
កន្លែងដែលព្រះត្រូវបានគេស្គាល់មិនត្រឹមតែជាស្ថាបនិកនៃសកលលោកនិងជាអ្នក
និពន្ធតែមួយគត់និងអ្នកគ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែថែមទាំងជាមនុស្សនៃអ្នកសំរបសំរួលពិភពលោកនិង អំពើពុករលួយនៃធម្ម

ជាតិឥឡូវនេះខ្ញុំនឹងចាកចេញពីការពិភាក្សាអំពីសំណងនេះ ។ ដូច្នេះអ្នកអានរបស់
 ខ្ញុំគួរចងចាំថាខ្ញុំមិនទាន់ពិភាក្សាអំពីសេចក្តីសញ្ញានោះដែលព្រះបានទទួលយកខ្លួន
 គាត់ជាកូនរបស់លោកអំប្រាហាំមជាផ្នែកមួយនៃគោលលទ្ធិដែលតែងតែបំបែកអ្នក
 ជឿពីពួកអ្នកមិនជឿព្រោះវាត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ
 ខ្ញុំនឹងពិភាក្សាអំពីវិធីដែលយើងគួររៀនពីបទគម្ពីរដែលថាព្រះដែលជាអ្នកបង្កើត
 សកលលោកអាចត្រូវបានសម្គាល់យ៉ាងច្បាស់ពីព្រះទាំងអស់ដែលមានព្រះ
 ចេស្ដា ។ បន្ទាប់មកតាមលំដាប់លំដោយសេរីនោះនឹងនាំឱ្យយើងទទួលបានការលោះ ។
 យើងនឹងទទួលបានទីបន្ទាល់ជាច្រើនពីគម្ពីរសញ្ញាថ្មីហើយសក្ខីកម្មផ្សេងទៀតក៏មក
 ពីក្រិក្សរីន័យនិងហោរាផងដែរដែលការលើកឡើងយ៉ាងច្បាស់ពីព្រះគ្រីស្ទ ។ ទោះ
 យ៉ាងណាក៏ដោយអ្វីៗទាំងអស់នឹងមានទំនោរដល់ទីបញ្ចប់នេះថាព្រះដែលជាអ្នក
 បង្កើតលោកីយ៍ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យយើងស្គាល់នៅក្នុងបទគម្ពីរហើយថាអ្វីដែលយើង
 គួរគិតអំពីព្រះត្រូវបានកំណត់នៅទីនោះក្រែងលោយើងស្វែងរកអាទិទេពដែលមិន
 ច្បាស់លាស់ដោយផ្លូវរង្វេងបាត់ ។

2. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាបទគម្ពីរបរិសុទ្ធ

ប៉ុន្តែទោះបីព្រះបានស្គាល់ដល់អយ្យកោតាមរយៈសក្ខីភាពនិងទស្សនៈវិស័យឬតាមរ
 យៈការងារនិងការបម្រើរបស់មនុស្សលោកបានដាក់គំនិតរបស់ពួកគេនូវអ្វីដែល
 ពួកគេគួរតែប្រគល់ទៅឱ្យកូនចៅរបស់ពួកគេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយគ្មានការ
 សង្ស័យទេថាភាពប្រាកដប្រជាដែលគោលលទ្ធិត្រូវបានឆ្លាក់នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់ពួក
 គេដូច្នេះពួកគេត្រូវបានគេជឿជាក់និងយល់ថាអ្វីដែលពួកគេបានរៀនគឺមកពី
 ព្រះ ។ តាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញសេចក្តីជំនឿដោយ

ជាទីពឹងជារៀងរហូតដែលជាជំនឿមួយដែលគួរតែខ្ពស់ជាងគំនិតទាំងអស់ ។ ជា
ចុងក្រោយដើម្បីឱ្យសេចក្តីពិតអាចស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូតនៅលើពិភពលោក
ជាមួយនឹងការបន្តបង្រៀននិងបន្តរស់រានមានជីវិតនៅគ្រប់វ័យ ។ ជាមួយនឹង
ចេតនានេះច្បាប់ត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយហើយបន្ទាប់មកព្យាករណ៍បន្ថែមជាអ្នកបក
ប្រែ ។ ទោះបីការប្រើក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានបង្ហាញអោយឃើញច្បាស់ក៏ដោយវាត្រូវ
បានសន្យាយ៉ាងពិសេសដល់លោកម៉ូសេនិងព្យាករណ៍ទាំងអស់អោយបង្រៀនអំពីការ
ផ្សះផ្សាររវាងព្រះជាម្ចាស់និងមនុស្ស ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទជាចុងបំផុតនៃក្រឹត្យវិន័យ
សំរាប់ជាសេចក្តីសុចរិតដល់អស់អ្នកណាដែលជឿ” (រ៉ូម១០:៤) ។ ហេតុដូច្នេះហើយ
បានជាវាសមនឹងមនុស្សណាម្នាក់ប្រហែលជាបង្វែរភ្នែករបស់គេមកពិចារណាអំពី
កិច្ចការរបស់ព្រះដោយហេតុថាព្រះត្រូវបានគេដាក់នៅក្នុងរោងមហោស្រពដ៏
រុងរឿងបំផុតនេះដើម្បីធ្វើជាអ្នកទស្សនារបស់ពួកគេដើម្បីរកការចំណេញ ។ ហេតុ
ដូច្នេះហើយគ្មានអ្វីគួរឱ្យឆ្ងល់ទេដែលថាអ្នកដែលបានកើតមកក្នុងភាពងងឹត
ពីព្រោះពួកគេកាន់តែមានភាពរឹងចង្កូលនៅក្នុងភាពងងឹតវៃរបស់ពួកគេ ។ មាន
មនុស្សតិចតួចណាស់ដែលជាប់ខ្លួនជាប់នឹងវិន័យហើយប្រៀនប្រដៅខ្លួនឯងតាម
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តែពួកគេអរសប្បាយនឹងភាពឥតប្រយោជន៍របស់
គេ ។ ឥឡូវនេះដើម្បីឱ្យគោលនិមិត្តពិតអាចភ្លឺចេញចមកលើយើងនោះយើងគួរតែ
ប្រកាន់យកវាថាវាត្រូវតែចាប់ផ្តើមពីគោលលទ្ធិនៃស្ថានសួគ៌ហើយថាគ្មាននរណា
ម្នាក់អាចទទួលបាននូវការភ្ញាក់នូវគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវនិងត្រឹមត្រូវឡើយលើកលែង
តែគាត់ជាសិស្សនៃបទគម្ពីរ ។ ដូច្នេះក៏មានការលេចចេញនូវការចាប់ផ្តើមនៃការ
យល់ដឹងដ៏ពិតដែរនៅពេលដែលយើងក្រេបយកអ្វីដែលគាត់ព្រះហឫទ័យព្រះនៅទី
នោះដើម្បីធ្វើជាបន្ទាល់អំពីអង្គទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែមិនត្រឹមតែជំនឿល្អឥតខ្ចោះនិងគ្រប់

បែបយ៉ាងប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែចំណេះដឹងខាងស្តាំទាំងអស់អំពីព្រះកើតចេញពីការស្តាប់
បង្ហាត់គិតអំពីជីវិតរមែងស្លាប់គ្រប់រយ ។

3. បើគ្មានឧតម្ភិរយើងធ្លាក់ចូលក្នុងការអាក្រក់

ឧបមាថាយើងពិចារណាពីរបៀបដែលការដួលរលំនៃគំនិតរបស់មនុស្សទៅក្នុង
ការភ្លេចភ្លាំងរបស់ព្រះតើទំនោរដ៏អស្ចារ្យចំពោះគ្រប់ប្រភេទនៃកំហុសតើភាព
លោភលន់ដ៏អស្ចារ្យចំពោះសាសនាថ្មីនិងឥតឈប់ឈរ ។ បន្ទាប់មកយើងអាចដឹង
ថាតើចាំបាច់មានភស្តុតាងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរនៃគោលលទ្ធិថាវាមិនត្រូវវិនាស
សាបសូន្យដោយការភ្លេចភ្លាំងឬបាត់ដោយកំហុសឬក៏ខូចដោយភាពរឹងប៉ឹងរបស់
មនុស្សឡើយ ។ ដូច្នេះវាច្បាស់ណាស់ថាព្រះបានផ្តល់ជំនួយដល់ព្រះបន្ទូលសម្រាប់
ជាប្រយោជន៍ដល់អស់អ្នកដែលព្រះសព្វព្រមទ័យក្នុងការផ្តល់ការណែនាំដែលមាន
ប្រយោជន៍ពីព្រោះគេបានឃើញថាភាពដូចរបស់គេដែលបានឆ្លុះបញ្ចាំងលើទម្រង់
នៃសកលលោកដ៏ស្រស់ស្អាតនឹងមិនមានប្រសិទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់ទេ ។ ដូច្នេះយើង
ត្រូវតែខិតខំឆ្ពោះទៅមុខដោយផ្លូវត្រង់នេះប្រសិនបើយើងប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំងចំពោះ
ការសញ្ជឹងគិតដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ។ យើងត្រូវតែមករកព្រះបន្ទូលខណៈពេលដែល
ការងារទាំងនេះមិនត្រូវបានវាយតម្លៃដោយការវិនិច្ឆ័យជារបស់យើងដោយគោល
ការណ៍នៃសេចក្តីពិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ប្រសិនបើយើងងាកចេញពីព្រះបន្ទូល
ដូចដែលខ្ញុំទើបតែបាននិយាយទោះបីជាយើងអាចនឹងខំប្រឹងយ៉ាងប្រញាប់ក៏ដោយ
យើងបានចាកចេញពីផ្លូវយើងនឹងមិនទៅដល់គោលដៅឡើយ ។ យើងគួរតែវែក
ញែកហេតុផលថាភាពរុងរឿងនៃព្រះដែលសូម្បីតែសាវ័កហៅថា “មនុស្សដែលមិន
អាចចូលទៅដល់បាន” (១ធីម៉ូថេ៦:១៦) គឺសម្រាប់យើងដូចជារនាំងដែលមិនអាច

ពន្យល់បានលុះត្រាតែយើងត្រូវបានគេទាញចូលដោយខ្សែស្រឡាយនៃព្រះបន្ទូល ។ ដូច្នេះវាជាការល្អប្រសើរជាងមុនដើម្បីដាក់នៅតាមបណ្តោយផ្លូវនេះជាជាងការបើកឈ្មៀនជាមួយឈ្មៀនទាំងអស់នៅខាងក្រៅវា ។ ដូច្នេះដាវីឌជាញឹកញាប់បង្រៀនថាយើងគួរតែហាមឃាត់ជំនឿឆ្គងចេញពីផែនដីដើម្បីឲ្យជំនឿបរិសុទ្ធអាចរីកចំរើនបានតំណាងព្រះជាម្ចាស់ (ទំនុកដំកើង ៩៣: ១; ៣៦:១០; ៩៧: ១; ៩៩: ១) ។

ឥឡូវដាវីឌមានន័យថាតាមរយៈពិភពលោក“អំណាចមិនមែនជាអំណាចដែលគាត់បានទទួលនិងដែលគាត់ប្រើដើម្បីគ្រប់គ្រងធម្មជាតិទាំងមូលទេប៉ុន្តែគោលលទ្ធិដែលគាត់អះអាងអធិបតេយ្យភាពស្របច្បាប់របស់គាត់ចំពោះកំហុសមិនអាចដកចេញពីចិត្តមនុស្សបានទេដរាបណាចំណេះដឹងពិតអំពីព្រះត្រូវបានដាំនៅទីនោះ ។

4. បទគម្ពីរអាចទាក់ទងយើងពីអ្វីដែលការបើកសម្តែងក្នុងការបង្កើតមិនអាច

ដូច្នេះហើយហោរាដដែលបន្ទាប់ពីគាត់បាននិយាយថា“ញាបន្តបន្ទាប់ទាំងថ្ងៃទាំងយប់ប្រកាសពីភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់(ទំនុកតម្កើង១៩:១ដល់២)បន្ទាប់មកដំណើរការនិយាយអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដែលថា ៖ «ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺស្មោះត្រង់ហើយប្រទានប្រាជ្ញាដល់កូនក្មេង ។ ការប្រព្រឹត្តដ៏សុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រឹមត្រូវហើយអរសប្បាយដល់ចិត្តគេ ។ ព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺភ្លឺថ្លា និងភ្លឺចិញ្ចាច» (ទំនុកតម្កើង ១៨: ៤ដល់៩) ។ ទោះបីដាវីឌរួមបញ្ចូលការប្រើប្រាស់ច្បាប់ផ្សេងទៀតក៏ដោយគាត់មានន័យថាជាទូទៅដោយសារព្រះប្រយោជន៍ហោមនុស្សទាំងអស់ឱ្យមកទ្រង់ដោយការគិតអំពីឋានសួគ៌និងផែនដីនេះគឺជា

សាលារបស់កូនព្រះ ។ ទំនុកដំកើងទី២៩មើលទៅទីបញ្ចប់ដូចគ្នាដែលហោរា
និយាយអំពីសំលេងដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះដែលធ្វើឱ្យផែនដីមានផ្ការលាស់មានខ្យល់មាន
ភ្លៀងនិងខ្យល់ព្យុះបណ្តាលឱ្យភ្នំរញ្ជួយញ័រដើមតាត្រៅបន្ថែមនៅចុងបញ្ចប់ដែល
ការសរសើររបស់ដាវីឌគឺច្រៀងនៅក្នុងទីសក្ការៈពីព្រោះអ្នកមិនជឿគឺថ្លង់រាល់សំ
លេងរបស់ព្រះដែលលឺនៅលើអាកាស ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរលោកបានបញ្ចប់
ទំនុកដំកើងមួយផ្សេងទៀតដែលលោកបានរៀបរាប់អំពីរលកសមុទ្រដ៏អស្ចារ្យថា
៖ «ទីបន្ទាល់របស់អ្នកបានត្រូវបញ្ជាក់ហើយភាពស្រស់ស្អាតនិងភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះ
វិហាររបស់អ្នកនឹងស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត» (ទំនុកតម្កើង៩៣:៥) ។ ហេតុនេះក៏កើត
ឡើងនូវអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលទៅកាន់ស្ត្រីសាសន៍សាម៉ារីថាប្រជាជន
របស់នាងនិងប្រជាជនដទៃទៀតគោរពបូជាពួកគេមិនដឹងអ្វីទាំងអស់តែជនជាតិ
យូដាម្នាក់ៗបានថ្វាយបង្គំព្រះពិត (យ៉ូហាន៤:២២) ។ ព្រោះដោយសារគំនិត
របស់មនុស្សដោយសារតែភាពទន់ខ្សោយគេមិនអាចចូលដល់ព្រះបានទេដរាបណា
វាមិនត្រូវបានជួយនិងជួយដោយព្រះបន្ទូលដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះនោះមនុស្សទាំងអស់
នៅគ្រានេះលើកលែងតែជនជាតិយូដាពីព្រោះពួកគេបានស្នើសុំព្រះដោយគ្មានព្រះ
បន្ទូលភាពចាំបាច់ដើម្បីរង្វេងស្មារតីអំពីរឿងនេះដោយឥតប្រយោជន៍និងកំហុ
ស ។

ជំពូកទី VII

**បទគម្ពីរត្រូវតែត្រូវបានផ្តល់ដោយនៃព្រះវិញ្ញាណជាសាក្សី ។ ដូច្នេះអំណាចរបស់
គម្ពីរអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងជាក់លាក់ហើយវាគឺជារឿងការពិត ដែល
ភាពជឿជាក់ ។**

1. ព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចពីព្រះមិនមែនមកពីក្រុមជំនុំទេ

មុននឹងនិយាយឲ្យវែងជាងនេះវាពិតជាមានប្រយោជន៍ក្នុងការនិយាយអ្វីមួយអំពី
សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរមិនត្រឹមតែដើម្បីរៀបចំដូងចិត្តរបស់យើងឱ្យគោរពប៉ុណ្ណោះ
ទេថែមទាំងបំបាត់ការសង្ស័យទាំងអស់ ។ នៅពេលដែលអ្វីដែលបានកំណត់ត្រា
បានទទួលស្គាល់ថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះគ្មាននរណាម្នាក់ដែលអន់ថយគួរឱ្យ
ស្តាប់ខ្លឹមនោះទេលុះត្រាតែគ្មានមនោគមវិជ្ជានិងមនុស្សជាតិផងដែរដែលហ៊ាន
បង្អាក់ភាពជឿជាក់របស់ទ្រង់ដែលព្រះបន្ទូល ។ ឥឡូវនេះសុន្ទរកថាប្រចាំថ្ងៃមិន
ត្រូវបានបញ្ជូនពីស្ថានសួគ៌ឡើយព្រោះវាបានធ្វើឱ្យព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យស
ម្តែងការគោរពចំពោះការចងចាំដ៏អស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងព្រះគម្ពីរតែមួយគត់(យ៉ូ
ហាន៥:៣៩) ។ ដូច្នេះព្រះគម្ពីរទទួលបានសិទ្ធិអំណាចពេញលេញក្នុងចំណោមអ្នក
ជឿលុះត្រាតែមនុស្សចាត់ទុកពួកគេថាបានផុសពីស្ថានសួគ៌ដូចជាមានព្រះបន្ទូលដ៏
មានព្រះជន្មរស់របស់ព្រះបានគង់ក្នុងចិត្ត ។

ប៉ុន្តែអ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងអត់ទោសឱ្យខ្ញុំប្រសិនបើគិតពីអ្វីដែលផែនការនៃការងារ
បច្ចុប្បន្នទាមទារច្រើនជាងអ្វីដែលអស្ចារ្យនៃបញ្ហានេះទាមទារ ។ ប៉ុន្តែកំហុសដ៏គួរ
ឱ្យស្តាប់ខ្លឹមបំផុតមានគេនិយាយជាទូទៅដែលថាព្រះគម្ពីរមានទំងន់ច្រើនដូចដែល
បានយល់ព្រមដោយពួកជំនុំ ។ ដូចជាការពិតដ៏អស់កល្បនិងមិនអាចរំលោភបាន
របស់ព្រះអាស្រ័យលើការសម្រេចចិត្តរបស់មនុស្ស! ចំពោះការចំអកដល់ព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅពេលពួកគេសួរថា ៖ តើអ្នកណាអាចបញ្ចុះបញ្ចូលយើងថាការសរសេរទាំងនេះមកពីព្រះ? តើអ្នកណាអាចធានាយើងថាព្រះគម្ពីរបានធ្លាក់ចុះហើយនៅតែដដែលសូម្បីតែរាល់ថ្ងៃរបស់យើង? តើអ្នកណាអាចបញ្ចុះបញ្ចូលយើងឱ្យទទួលសៀវភៅមួយក្បាលដោយការគោរពប៉ុន្តែមិនរាប់បញ្ចូលសៀវភៅផ្សេងទៀតលុះត្រាតែក្រុមជំនុំចេញបញ្ជាឱ្យមានច្បាប់ច្បាស់លាស់ចំពោះបញ្ហាទាំងអស់នេះ? តើអ្វីទៅជាការគោរពចំពោះព្រះគម្ពីរហើយតើសៀវភៅអ្វីដែលគួរតែត្រូវបានរាប់បញ្ចូលក្នុងការសំរេចចិត្តរបស់ពួកជំនុំ? ដូច្នេះហើយមនុស្សដែលមានចិត្តអាក្រក់ទាំងនោះបង្ខំឱ្យមានភាពផ្តាច់ការនៅក្រោមគម្របព្រះវិហារកុំខ្វល់ពីភាពមិនសមហេតុផលអ្វីដែលពួកគេធ្វើឱ្យខ្លួនឯងនិងអ្នកដទៃផ្តល់ឱ្យពួកគេអាចបង្ខំគំនិតមួយនេះលើអ្នកដែលមានគំនិតសាមញ្ញ ៖ ក្រុមជំនុំមានសិទ្ធិអំណាចលើអ្វីៗទាំងអស់ជាថ្មីម្តងទៀតចំពោះអ្វីដែលការចម្លងមើលងាយរបស់មនុស្សមិនស្មោះត្រង់គឺជាជំនឿរបស់យើងដែលធ្វើឱ្យមានការសង្ស័យក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់ប្រសិនបើយើងជឿថាវាមានអំណាចមិនច្បាស់លាស់អាស្រ័យលើសេចក្តីរីករាយរបស់មនុស្ស!

2. នៅក្នុងពួកជំនុំមានមូលដ្ឋានលើព្រះគម្ពីរ

ប៉ុន្តែអ្នកឈ្មោះប្រកែកគ្នាបែបនេះត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងល្អដោយគ្រាន់តែពាក្យមួយឃ្លារបស់សាវ័ក ។ ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាក្រុមជំនុំ «ដែលបានស្តង់ឡើងលើជើងជញ្ជាំងនៃពួកសាវ័កនិងពួកហោរាហើយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះឯងទ្រង់ជាថ្មជ្រុងយ៉ាងឯក» (អេភេសូ២:២០) ។ ប្រសិនបើការបង្រៀនរបស់ហោរានិងពួកសាវ័កគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនេះត្រូវតែមានសិទ្ធិអំណាចមុនពេលក្រុមជំនុំចាប់ផ្តើមមាន ។ គ្មានមូលដ្ឋានផងដែរគឺជាការជំទាស់យ៉ាងល្អិតល្អន់របស់ពួកគេដែលទោះបីជាពួកជំនុំ

បានចាប់ផ្ដើមនៅទីនេះក៏ដោយក៏ការសរសេរនេះត្រូវបានសន្មតថាជាហោរានិង
ពួកសាវកទោះយ៉ាងណាក៏ដោយនៅតែមានការសង្ស័យរហូតដល់ក្រុមជំនុំសម្រេច
ចិត្ត ។

ប្រសិនបើក្រុមជំនុំត្រីសួស្ដីសាសនាតាំងពីដើមរៀងមកត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយ
ការសរសេរបស់ហោរានិងការអធិប្បាយអំពីពួកសាវកទោះនៅទីណាដែលមាន
គោលលទ្ធិនេះក៏ដោយការទទួលយកគោលលទ្ធិនោះដោយគ្មានក្រុមជំនុំផ្ទាល់មិនធ្លាប់
មាន ។ ដូច្នេះវាឥតប្រយោជន៍ទាំងស្រុងក្នុងការធ្វើផ្លែថាអំណាចនៃការវិនិច្ឆ័យ
ព្រះគម្ពីរគឺស្ថិតនៅជាមួយក្រុមជំនុំថាភាពជាក់លាក់របស់វាអាស្រ័យលើការយល់
ព្រមពីក្រុមជំនុំ ។ ដូច្នេះខណៈពេលដែលក្រុមជំនុំទទួលនិងផ្តល់ត្រានៃការយល់ព្រម
ចំពោះបទគម្ពីរនោះវាមិនផ្តល់នូវភាពត្រឹមត្រូវនូវអ្វីដែលគួរឱ្យសង្ស័យឬ
ចម្លែងចម្លាស់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែដោយសារក្រុមជំនុំទទួលស្គាល់ព្រះគម្ពីរចំពោះសេចក្ដី
ពិតនៃព្រះរបស់ខ្លួនជាកាតព្វកិច្ចគោរពគោលលទ្ធិនោះគោរពបូជាព្រះគម្ពីរដោយអ
ចេតនា ។ ចំពោះសំនួររបស់ពួកគេតើយើងអាចធានាបានយ៉ាងដូចម្ដេចថារឿង
នេះបានកើតចេញពីព្រះលុះត្រាតែយើងមិនមានដំណោះស្រាយតាមក្រឹត្យរបស់
ពួកជំនុំ? វាដូចជាប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់សួរថាតើយើងនឹងរៀនបែងចែកពន្លឺ
ពីភាពងងឹតពីសពីខ្មៅផ្អែមពីជួរចត់ពីណា? ជាការពិតព្រះគម្ពីរបង្ហាញភស្តុតាង
យ៉ាងច្បាស់អំពីការពិតរបស់ខ្លួនដូចជាពណ៌សនិងអ្វីដែលត្រូវធ្វើចំពោះពណ៌របស់
វាឬរបស់ផ្អែមនិងជួរចត់ធ្វើតាមរសជាតិរបស់វា ។

3. អាហ្គាស្ទីន (Augustine) មិនអាចត្រូវបានគេលើកឡើងថាជាការ
ប្រឆាំង

ជាការពិតខ្ញុំដឹងថាសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់អាហ្គាស្ទីន (Augustine) ត្រូវបានគេ
សំដៅជាទូទៅថាគាត់នឹងមិនជឿដំណឹងល្អទេប្រសិនបើសិទ្ធិអំណាចរបស់ក្រុមមិន
បានជំរុញគាត់ឱ្យធ្វើដូច្នេះ ។ ប៉ុន្តែវាងាយស្រួលក្នុងការយល់ពីបរិបទថាតើពួកគេ
បកស្រាយខុសត្រង់ណានិងខុសឆ្គង ។ អាហ្គាស្ទីន (Augustine) នៅទីនោះមានការ
ព្រួយបារម្ភជាមួយម៉ានីសេស (Manichees) ដែលប្រាថ្នាចង់ជឿដោយគ្មានការ
ឈ្លោះប្រកែកគ្នានៅពេលពួកគេទាមទារប៉ុន្តែមិនបានបង្ហាញថាពួកគេមានការពិ
ត ។ ដោយសារការពិតពួកគេបានប្រើដំណឹងល្អជាអារដើម្បីលើកកម្ពស់ជំនឿលើ
របស់ពួកគេអាហ្គាស្ទីនសួរថា ៖ «តើពួកគេនឹងធ្វើអ្វីបើពួកគេចង់បំភ្លឺមនុស្សម្នាក់
ដែលមិនជឿលើដំណឹងល្អ? តើការបញ្ចុះបញ្ចូលបែបណាដែលពួកគេនឹងនាំគាត់
ទៅរកគំនិតរបស់ពួកគេ? ហើយអ្វីដែលគួរឱ្យឆ្ងល់ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ដែលមិន
ទាន់ស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទគួរតែមានការគោរពចំពោះមនុស្ស! ដូច្នេះអាហ្គាស្ទីនមិនមែន
ជាការបង្រៀនថាជំនឿរបស់មនុស្សដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើង
ដោយអំណាចពួកជំនុំគាត់ក៏មិនមានទស្សនៈថាភាពប្រាកដនៃដំណឹងល្អអាស្រ័យ
លើនោះដែរ ។ គាត់កំពុងបង្រៀនយ៉ាងសាមញ្ញថានឹងគ្មានភាពប្រាកដប្រជា
នៃដំណឹងល្អសម្រាប់អ្នកមិនជឿដើម្បីឈ្នះពួកគេចំពោះព្រះគ្រីស្ទទេប្រសិនបើការព្រម
ព្រៀងគ្នានៃពួកជំនុំ ។ មិនបានបង្ខំពួកគេ ។ ហើយរឿងនេះគាត់បញ្ជាក់យ៉ាង
ច្បាស់បន្តិចក្រោយមកដោយនិយាយថា “ពេលខ្ញុំសរសើរអ្វីដែលខ្ញុំជឿហើយសើច
ចំពោះអ្វីដែលអ្នកជឿតើអ្នកគិតថាយើងត្រូវវិនិច្ឆ័យឬតើយើងត្រូវធ្វើអ្វី? តើយើង
មិនគួរបោះបង់ចោលអ្នកដែលប្រាប់យើងឱ្យស្គាល់អ្វីដែលជាក់លាក់ហើយបន្ទាប់

មកឱ្យយើងជឿអ្វីដែលមិនច្បាស់លាស់? តើយើងត្រូវធ្វើតាមអ្នកដែលប្រាប់ជាមុន
ដើម្បីជឿនូវអ្វីដែលយើងមិនទាន់រឹងមាំដែលអាចមើលឃើញនោះដែលពង្រឹង
ដោយជំនឿនេះយើងអាចមានភាពសក្តិសមដើម្បីយល់ពីអ្វីដែលយើងជឿ(កូលុំ
ស១:៤ដល់១១:២៣)ជាមួយតើព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់មិនមែនជាមនុស្សទេឥឡូវនេះ
ពង្រឹងនិងបំភ្លឺចិត្តយើង? ទាំងនេះគឺជាពាក្យរបស់អហ្គារស្ទីនពីពួកគេងាយស្រួល
សម្រាប់នរណាម្នាក់សន្មតថាចេតនារបស់មនុស្សដ៏វិសុទ្ធគឺមិនចង់ធ្វើឱ្យជំនឿដែល
យើងមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរអាស្រ័យលើការយល់ព្រមឬការវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកជំនុំ ។
គាត់គ្រាន់តែចង់ចង្អុលបង្ហាញនូវអ្វីដែលយើងសារភាពថាជាការពិត ៖អ្នកដែល
មិនទាន់ត្រូវបានបំភ្លឺដោយវិញ្ញាណនៃព្រះត្រូវបានបង្រៀនដោយការគោរពចំពោះ
ក្រុមជំនុំដូច្នេះពួកគេអាចតស៊ូក្នុងការរៀនសូត្រជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទពីដំណឹងល្អ ។
ដូច្នេះគាត់បដិសេធអំណាចនៃក្រុមជំនុំគឺជាការណែនាំដែលយើងបានរៀបចំ
សម្រាប់ជំនឿលើដំណឹងល្អ ។ ដ្បិតដូចដែលយើងឃើញហើយគាត់ចង់ឱ្យភាព
ប្រាកដប្រជារបស់ព្រះអាស្រ័យលើគ្រឹះខុសគ្នាឆ្ងាយ ។ ខ្ញុំមិនបដិសេធថានៅកន្លែង
ផ្សេងទៀតនៅពេលដែលគាត់មានបំណងការពារព្រះគម្ពីរដែលពួកគេបដិសេធនោះ
នោះគាត់តែងតែសង្កត់ម៉ានិចដោយមានការឯកភាពពីក្រុមជំនុំទាំងមូល ។ ហេតុ
ដូច្នេះហើយគាត់ស្តីបន្ទោសហួសស្តុស(Faustus)ចំពោះការមិនចុះចូលនឹងសេចក្តី
ពិតនៃដំណឹងល្អដែលមានភាពរឹងមាំមានស្ថិរភាពត្រូវបានគេប្រារព្ធដោយភាព
រុងរឿងហើយត្រូវបានប្រគល់ពីសម័យពួកសាវកតាមលំដាប់ដោយ ។ ប៉ុន្តែវាមិន
ដែលកើតឡើងចំពោះគាត់ក្នុងការបង្រៀនថាសិទ្ធិអំណាចរបស់គាត់ដែលយើងចង់
ប្រាប់ដល់ព្រះគម្ពីរអាស្រ័យលើនិយមន័យឬក្រឹត្យរបស់មនុស្ស ។ គាត់បានលើក
យកតែការវិនិច្ឆ័យជាសកលរបស់ក្រុមជំនុំដែលគាត់មានប្រៀបធៀបជាងសត្រូវរបស់

គាត់ដោយសារតែតម្លៃដ៏អស្ចារ្យរបស់វានៅក្នុងករណីនេះ ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់
ចង់បានភស្តុតាងពេញលេញអំពីរឿងនេះគាត់អានសៀវភៅតូចរបស់អាហ្សារស្ទីន
ដែលមានប្រយោជន៍នៃជំនឿ ។ នៅទីនោះគាត់នឹងរកឃើញថាអ្នកនិពន្ធមិន
ណែនាំឱ្យជឿអ្វីផ្សេងក្រៅពីអ្វីដែលអាចផ្តល់ឱ្យយើងនូវវិធីសាស្ត្រនិងជាការចាប់ផ្តើម
មជ្ឈមណ្ឌលសម្រាប់ការស៊ើបអង្កេតដូចដែលគាត់និយាយផ្ទាល់ ។ ទោះយ៉ាងណា
យើងមិនគួរទទួលយកដោយគ្រាន់តែជាមតិនោះទេប៉ុន្តែគួរតែពឹងផ្អែកលើការពិត
ដែលពិតប្រាកដនិងរឹងមាំ ។

4. សាក្សីនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ៖ នេះគឺវិសេសជាងភស្តុតាងទាំងអស់

យើងគួរតែចងចាំនូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយកាលពីប៉ុន្មានថ្ងៃមុននេះ ៖ ភាពជឿជាក់
នៃលទ្ធិមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងទេរហូតដល់យើងត្រូវបានចុះចូល ដោយគ្មានការ
សង្ស័យថាព្រះជាអ្នកនិពន្ធ ។ ដូច្នេះភស្តុតាងខ្ពស់បំផុតនៃព្រះគម្ពីរកើតឡើងជា
ទូទៅពីការពិតដែលថាព្រះផ្ទាល់មានព្រះបន្ទូលនៅនៅក្នុងនោះ ។ ពួកហោរាវិនិច្ឆ័យ
សាវ័កមិនអួតពីភាពខ្ពង់ខ្ពស់របស់ពួកគេឬអ្វីដែលទទួលបានកិត្តិយសសម្រាប់ពួក
គេនៅពេលពួកគេនិយាយនោះទេ ។ ពួកគេក៏មិនពឹងផ្អែកលើភស្តុតាងណាដែរ
។ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេយកព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះនាំមុខគេដើម្បីឱ្យលោកិយ
ទាំងមូលអាចត្រូវបានគេគោរពប្រតិបត្តិចំពោះទ្រង់ ។ ឥលូវនេះយើងគួរតែដឹងថា
ការសម្តែងចេញយ៉ាងដូចម្តេចមិនត្រឹមតែដោយមតិដែលអាចជឿទុកចិត្តបាន
ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែដោយការពិតដ៏ច្បាស់លាស់ដែលពួកគេមិនអំពាវនាវដល់ព្រះនាម
ដោយមិនចាំបាច់ឬមិនពិតប្រសិនបើយើងប្រាថ្នាចង់ផ្តល់នូវវិធីល្អបំផុតសម្រាប់
ចិត្តរបស់យើងដើម្បីកុំឱ្យពួកគេត្រូវបានរារាំងដោយភាពនៃការសង្ស័យឬភាព

រំដើបរំជួលហើយថាពួកគេក៏មិនគួរអាក់អន់ចិត្តដែរនៅពេលដែលតូចបំផុតយើង
 គួរតែស្វែងរកការជឿជាក់របស់យើងនៅកន្លែងខ្ពស់ជាងនេះជាងសម័យមនុស្សកា
 រវិនិច្ឆ័យឬការសន្មតពោលគឺនៅក្នុងទីបន្ទាល់សម្ងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណ ។ ពិតហើយ
 ប្រសិនបើយើងប្រាថ្នាចង់បន្តដោយការឈ្លោះប្រកែកគ្នាយើងអាចនឹងឈានទៅ
 មុខនូវរឿងជាច្រើនដែលអាចបញ្ជាក់បានយ៉ាងងាយស្រួល - ប្រសិនបើមានព្រះ
 ណាមួយនៅស្ថានសួគ៌ - ដែលជាច្បាប់ពួកហោរានិងដំណឹងល្អបានមកពីគាត់ ។
 ជាការពិតបុរសដែលធ្លាប់រៀនសូត្រមានការវិនិច្ឆ័យខ្ពស់បំផុតក្រោកឡើងប្រឆាំង
 និងនាំមកនូវការបង្ហាញនិងអំណាចផ្លូវចិត្តរបស់ពួកគេទាំងអស់នៅក្នុងការជជែក
 វែកញែកនេះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយលុះត្រាតែពួកគេរឹងរូសរហូតដល់មានភាព
 អយុត្តិធម៌អស់សង្ឃឹមនេះដល់គេ ថាពួកគេឃើញទិសគាល់ដែលបង្ហាញពីព្រះ
 មានបន្ទូលពីគម្ពីរ ។ ពីនេះច្បាស់ថាការបង្រៀនព្រះគម្ពីរគឺមកពីស្ថានសួគ៌ ។
 ហើយបន្តិចទៀតយើងនឹងឃើញថាសៀវភៅទាំងអស់នៃគម្ពីរមានលើសពីសំណេរ
 ផ្សេងទៀតទាំងអស់ ។ ប្រសិនបើយើងបង្វែរភ្នែកដ៏បរិសុទ្ធហើយមានអារម្មណ៍
 សុចរិតឆ្ពោះទៅរកនោះភាពរុងរឿងរបស់ព្រះនឹងមករកយើងភ្លាមៗកម្ចាត់ការ
 បដិសេធរបស់យើងហើយបង្ហាញឱ្យគោរពតាម ។ ប៉ុន្តែពួកគេដែលខិតខំពង្រឹង
 ជំនឿយ៉ាងមុតមាំលើព្រះគម្ពីរតាមរយៈការជំទាស់កំពុងធ្វើអ្វីដែលថយក្រោយ ។
 សម្រាប់ផ្នែករបស់នេះទោះបីខ្ញុំមិនពូកែទាំងភាពប៊ុនប្រសប់ឬភាពប៊ុនប្រសប់ក៏
 ដោយប្រសិនបើខ្ញុំកំពុងតស៊ូប្រឆាំងនឹងមនុស្សដែលមើលងាយព្រះដែលមានល្បិច
 កលបំផុតដែលស្វែងរកភាពឆ្គាត់វៃនិងមានប្រាជ្ញាក្នុងការមើលងាយព្រះគម្ពីរខ្ញុំជឿ
 ជាក់ថាវាមិនពិបាកសម្រាប់ខ្ញុំទេដើម្បីបំបិទសំឡេងរបស់ពួកគេ ។ ហើយប្រសិនបើ
 វាជាពលកម្មដែលមានប្រយោជន៍ក្នុងការបដិសេធជំរុំរបស់ពួកគេខ្ញុំនឹងមិនមាន

បញ្ហាអ្វីដែលអាចបំផ្លាញការអ្នកដែលពួកគេនិយាយនៅក្នុងកន្លែងលាក់ខ្លួនរបស់
ពួកគេឡើយ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជានរណាម្នាក់ជម្រះព្រះបន្ទូលដ៏ពិសេសរបស់ព្រះ
ចេញពីការនិយាយអាក្រក់របស់មនុស្សក៏ដោយគាត់នឹងមិនបោះត្រាលើចិត្តរបស់
ពួកគេភ្លាមៗថាភាពជាក់លាក់ដែលត្រូវការការគោរពបូជានោះទេ ។ ប៉ុន្តែឆ្លើយ
តប ៖ ទីបន្ទាល់អំពីព្រះវិញ្ញាណគឺវិសេសជាងហេតុផលទាំងអស់ ។ ដ្បិតព្រះជា
ម្ចាស់តែម្នាក់ឯងគឺជាសាក្សីដ៏សមគួរមួយនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដូច្នេះព្រះ
បន្ទូលក៏មិនអាចរកឃើញការទទួលយកនៅក្នុងចិត្តមនុស្សដែរមុនពេលវាត្រូវបាន
ផ្សព្វផ្សាយដោយសេចក្តីបន្ទាល់ខាងក្នុងនៃព្រះវិញ្ញាណ ។ ដូច្នេះព្រះវិញ្ញាណដដែល
ដែលបាននិយាយតាមមាត់ហោរាត្រូវតែជ្រាបចូលក្នុងចិត្តយើងដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូល
យើងថាពួកគេបានប្រកាសដោយស្មោះត្រង់នូវអ្វីដែលបានបង្ហាត់ដោយព្រះ ។ អេ
សាយបង្ហាញយ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវទំនាក់ទំនងនេះនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ «នៅ
លើឯង ហើយពាក្យអញដែលអញបានដាក់នៅក្នុងមាត់ឯង នោះនឹងមិនដែល
ឃ្លាតចេញពីមាត់ឯង ឬពីមាត់នៃពូជពង្សរបស់ឯង ឬពីមាត់នៃកូនចៅគេ ចាប់
តាំងពីឥឡូវនេះដរាបដល់អស់កល្បរៀងទៅ នេះហើយជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូ
រ៉ា » (អេសាយ ៥៩:២១) ។ មនុស្សខ្លះខឹងដែលភស្តុតាងច្បាស់លាស់មិនទាន់
មាននៅនឹងដៃនៅពេលគាត់អ្វីរទាំអ្វីរទាំប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ដូចជា
ប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណមិនត្រូវបានគេហៅថា “ ដៅចំណាំ ” និង “ ការធានា ”
(កូរិនថូសទី ២ ១:២២) សម្រាប់ការបញ្ជាក់ពីជំនឿរបស់ព្រះ ៖ ពីព្រោះរហូត
ដល់បំភ្លឺតំនិតរបស់ពួកគេពួកគេមិនដែលងឿងឆ្ងល់ក្នុងចំណោមការសង្ស័យជា
ច្រើនទេ!

5. ព្រះគម្ពីរមានការផ្ទៀងផ្ទាត់ពិត

ដូច្នេះសូមឱ្យចំនុចនេះ ៖ ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបង្រៀនខាងសេចក្តីពិតជា
ពីងផ្នែកលើព្រះគម្ពីរហើយព្រះគម្ពីរនោះពិតជាមានភាពត្រឹមត្រូវដោយខ្លួនឯង ។
ដូច្នេះវាមិនត្រឹមត្រូវទេក្នុងការដាក់វាទៅភស្តុតាងនិងការរំកិលព្រែក ។ ហើយភាព
ជាក់លាក់ដែលវាសមនឹងយើងវាទទួលបានដោយទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណ ។
ទោះបីជាចំពោះឯងដោយភាពថ្លៃថ្នូរក៏ដោយក៏ជះឥទ្ធិពលយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដល់យើង
លុះត្រាតែវាត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់លើដួងចិត្តរបស់យើងតាមរយៈវិញ្ញាណ ។ ហេតុនេះ
ហើយបានជាការបំភ្លឺដោយព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់យើងមិនជឿដោយការសំរេចចិត្ត
របស់យើងផ្ទាល់ឬដោយអ្នកផ្សេងថាគម្ពីរនោះមកពីព្រះទេ ។ ប៉ុន្តែលើសពីការវិ
និច្ច័យរបស់មនុស្សយើងយើងបញ្ជាក់ដោយភាពប្រាកដប្រជា (ដូចជាប្រសិនបើ
យើងកំពុងសម្លឹងមើលភាពថ្លៃថ្នូររបស់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់) ថាវាបានហូរមកយើង
ពីព្រះហស្តរបស់ព្រះតាមរយៈការបម្រើមនុស្ស ។ យើងមិនស្វែងរកភស្តុតាងគ្មាន
សញ្ញាណនៃភាពស្មោះត្រង់ដែលការវិនិច្ឆ័យរបស់យើងអាចពីងផ្នែកបានទេ ៖នេះ
យើងធ្វើមិនមែនជាមនុស្សដែលមានទម្លាប់ចាប់យកអ្វីដែលមិនស្គាល់នោះទេដែល
ក្រោមការត្រួតពិនិត្យយ៉ាងដិតដល់ពួកគេមិនពេញចិត្តប៉ុន្តែដឹងខ្លួនច្បាស់ថាយើង
ប្រកាន់យកការពិតដែលមិនអាចរកបាន! យើងក៏មិនធ្វើដូចជាមនុស្សវេទនា
ទាំងនោះដែរដែលតែងតែភ្ជាប់គំនិតរបស់ពួកគេទៅនឹងភាពអបិយជំនឿ ។ ប៉ុន្តែ
យើងមានអារម្មណ៍ថាអំណាចនៃភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់នៅរស់ហើយដកដង្ហើមនៅ
ទីនោះ ។ ដោយអំណាចនេះយើងត្រូវបានគេអូសទាញនិងរលាកដោយចេតនានិង
ស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ប៉ុន្តែថែមទាំងមានភាពរឹងមាំនិងមានប្រសិទ្ធភាព
ជាងដោយគ្រាន់តែជាចិត្តរបស់មនុស្សឬការដឹង! ហេតុនេះហើយបានជាព្រះជា
ម្ចាស់ប្រកាសយ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមរយៈអេសាយថាហោរារួមជាមួយប្រជាជនទាំងមូល

គឺជាស្មារតីរំលងចំពោះទ្រង់ ។ ដ្បិតពួកគេត្រូវបានណែនាំដោយការព្យាករណ៍ដោយ
 ប្រកាន់ខ្ជាប់នូវភាពស្មោះត្រង់ថាព្រះបាននិយាយដោយគ្មានការបញ្ឆោតមិន
 ច្បាស់លាស់ (អេសាយ ៤៣:១០) ។ បែបនេះជាអារម្មណ៍ចុងក្រោយដែលអាច
 កើតចេញពីការបើកសម្តែងនៅស្ថានសួគ៌ប៉ុណ្ណោះ ។ ខ្ញុំមិននិយាយអ្វីក្រៅពីអ្វីដែល
 បទពិសោធន៍នីមួយៗនៅក្នុងទ្រង់ដោយពាក្យខ្ញុំធ្លាក់ក្រោមការពន្យល់អំពីបញ្ហា
 នេះក៏ដោយ ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំបដិសេធមិននិយាយអ្វីទៀតទេព្រោះខ្ញុំនឹងមានឱកាស
 ពិភាក្សាបញ្ហានេះនៅកន្លែងផ្សេង ។ ដូច្នេះសូមឱ្យយើងដឹងថាសេចក្តីជំនឿពិតតែ
 មួយគត់គឺជាអ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះបិតាត្រាក្នុងចិត្តយើង ។ ជាការពិតអ្នកអាន
 ដែលមានសុជីវធម៌និងអាចបង្រៀនបាននឹងពេញចិត្តចំពោះហេតុផលមួយនេះ ៖
 អេសាយបានសន្យានឹងកូនចៅទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំដែលបានបង្កើតថ្មីថា “ ពួកគេ
 នឹងក្លាយជាសាវ័ករបស់ព្រះ ” (អេសាយ ៥:១៣) ។ ជាការពិតអ្វីជាការចាប់
 ផ្តើមនៃគោលលទ្ធិពិតប៉ុន្តែជាការខ្លះខ្លះភ្លាមៗក្នុងការស្តាប់តាមសំឡេងរបស់
 ព្រះ ។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់អោយលឺតាមមាត់របស់ម៉ូសេដូចមានចែងទុកថា ៖ « កុំ
 និយាយក្នុងចិត្តថាអ្នកណានឹងឡើងទៅស្ថានសួគ៌ឬអ្នកណានឹងធ្លាក់ទៅក្នុងទីជ្រៅ
 នោះទេមើលចុះព្រះបន្ទូលនេះស្ថិតនៅក្នុងមាត់របស់អ្នកហើយ » ។ និក្ខមនំ ៣០:
 ១២ និងទំនុកជំកើង ១០៧: ២៦) ។ បើព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យឱ្យកំណប់
 ទ្រព្យនេះត្រូវបានលាក់បាំងពីកូនៗរបស់ទ្រង់នោះគ្មានអ្វីចំណែកឬមិនទំនងទាល់តែ
 សោះដែលមនុស្សជាច្រើនល្ងង់និងល្ងង់ខ្លៅម៉្លេះ! ក្នុងចំណោម “ ហ្វូងមនុស្ស ” ខ្ញុំ
 បានរួមបញ្ចូលសូម្បីតែជនជាតិដែលមានកិត្តិយសខ្លះរហូតដល់ពួកគេត្រូវបាន
 បង្កើតឡើងក្នុងរូបកាយក្រុមជំនុំ ។ ក្រៅពីនេះអេសាយការព្រមានថាការបង្រៀន
 ទំនាយនឹងហួសពីជំនឿមិនត្រឹមតែចំពោះសាសន៍ដ៏ទៃប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងចំពោះ

ជនជាតិយូដាដែលចង់រាប់ជាសមាជិកនៃគ្រួសាររបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងពេលជាមួយ
គ្នានេះបានបន្ថែមហេតុផលថា៖ “ ព្រះហស្តរបស់ព្រះនឹងមិន ត្រូវបានបង្ហាញ”
ដល់មនុស្សទាំងអស់ (អេសាយ ៥៣: ១) ។ នៅពេលណាដែលជំនឿតិចតួច
ដែលរំខានយើងសូមឱ្យការសន្ទនាចូលមកក្នុងចិត្តថាមានតែអ្នកដែលគេផ្តល់ឱ្យ
ប៉ុណ្ណោះដែលអាចយល់ពីអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះ (ម៉ាថាយ ១៣:១១) ។

ជំពូកទី VIII

រហូតមកដល់ពេលដែលហេតុផលមនុស្សមានភស្តុតាងរឹងមាំគ្រប់គ្រាន់នៅនឹងដៃ ដើម្បីបង្កើតភាពជឿជាក់នៃព្រះគម្ពីរ

(ភាពថ្លៃថ្នូរពិសេសនិងគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍និងភាពចំណាស់នៃបទគម្ពីរ)

1. ព្រះគម្ពីរខ្ពស់ជាងប្រាជ្ញារបស់មនុស្សទាំងអស់

លុះត្រាតែភាពជាក់លាក់នេះខ្ពស់ជាងនិងខ្លាំងជាងការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សណាម្នាក់ដែលមានវត្តមាននឹងគ្មានប្រយោជន៍ទេក្នុងការពង្រឹងសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះគម្ពីរដោយបង្កើតដោយកិច្ចព្រមព្រៀងរួមរបស់សាសនាឬដើម្បីបញ្ជាក់វាដោយជំនួយផ្សេងទៀត ។ ដរាបណាគ្រឹះនេះមិនត្រូវបានដាក់ជារបស់ខ្លួននឹងស្ថិតក្នុងភាពមន្ទិលសង្ស័យជានិច្ច ។

ផ្ទុយទៅវិញហើយបានទទួលស្គាល់ថាគម្ពីរខ្ពស់ជាងប្រភេទទូទៅនៃអំណះអំណាងទាំងនោះដែលមិនមានភាពរឹងមាំគ្រប់គ្រាន់មុននឹងភាពជាក់លាក់នៃបទគម្ពីរនៅក្នុងគំនិតរបស់យើងក្លាយជាជំនួយដ៏មានប្រយោជន៍ ។ តើការបញ្ជាក់ដ៏អស្ចារ្យអ្វីដែលនឹងកើតឡើងនៅពេលដែលយើងសិក្សាដោយខ្ជាប់ខ្ជួនយើងពិចារណាអំពីនៃប្រាជ្ញាដ៏ជាព្រះដូច្នេះត្រូវបានយ៉ាងល្អហើយបោះចោល ។ ចរិតលក្ខណៈនៅស្ថានសួគ៌ទាំងស្រុងនៃគោលលទ្ធិរបស់ខ្លួនដោយមិនចូលចិត្តអ្វីនៅលើផែនដី ។ កិច្ចព្រមព្រៀងដ៏ស្រស់ស្អាតនៃផ្នែកទាំងអស់ជាមួយគ្នាដែលដូចជាគុណសម្បត្តិផ្សេងទៀតដែលអាចទទួលបានភាពរុងរឿងសម្រាប់ការសរសេរ ។ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់យើងមានមូលដ្ឋានរឹងមាំជាងនៅពេលដែលយើងឆ្លុះបញ្ចាំងថាយើងត្រូវបានចាប់ចិត្តជាមួយ

នឹងការកោតសរសើរចំពោះព្រះគម្ពីរដោយភាពអស្ចារ្យនៃមុខវិជ្ជាជាងដោយព្រះ
គុណនៃភាសា ។ មិនមែនដោយគ្មានភស្តុតាងដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះដែលភាពអាថ៌
កំបាំងដ៏អស្ចារ្យនៃព្រះរាជាណាចក្រស្ថានសួគ៌ត្រូវបានសម្តែងចេញមកភាគច្រើន
ដោយពាក្យមធ្យមនិងថោកទាបឡើយក្រែងលោកពួកគេត្រូវបានតុបតែងដោយ
ភាពត្រចះត្រចង់ភ្លឺស្វាងជាងនេះនឹងនិយាយចំអកថាអំណាចស្ថិតនៅក្នុងអាណា
ចក្រនៃភាពវៃឆ្លាតតែម្នាក់ ។ ឥឡូវនេះដោយសារភាពសាមញ្ញដែលគ្មានការប្រុង
ប្រយ័ត្ននឹងសៅហ្មងបែបនេះបានជម្រុញឱ្យមានការគោរពចំពោះខ្លួនឯងជាងភាព
ឧទ្យារិកណាមួយតើអ្វីដែលគួរសន្និដ្ឋានលើកលែងតែកម្លាំងនៃសេចក្តីពិតនៃបទ
គម្ពីរពិសិដ្ឋមានឥទ្ធិពលខ្លាំងពេកដែលត្រូវការសិល្បៈនៃពាក្យ? ហេតុនេះហើយ
បានជាសាក្សីអះអាងយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាជំនឿរបស់ក្រុងកូរិនថូសត្រូវបានបង្កើត
ឡើង “ដោយអំណាចរបស់ព្រះមិនមែនដោយប្រាជ្ញារបស់មនុស្សឡើយ” (១កូរិនថូ
ស២:៥) ។ ដោយសារតែការអធិប្បាយផ្ទាល់របស់គេក្នុងចំណោមពួកគេបាន
សរសើរខ្លួនឯង “មិនមែនដោយពាក្យបញ្ចុះបញ្ចូលដោយប្រាជ្ញារបស់មនុស្សទេតែ
ជាការបង្ហាញពីព្រះវិញ្ញាណនិងឫទ្ធិភាព” (ជំពូក២:៤) ។ ចំពោះការពិតត្រូវបាន
ជម្រះនូវការសង្ស័យទាំងអស់នៅពេលដែលមិនត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយសំភារៈខាង
ក្រៅវាជាការគាំទ្រផ្ទាល់ខ្លួន ។ ឥលូវនេះអំណាចដែលមានលក្ខណៈពិសេសចំពោះ
ព្រះគម្ពីរគឺច្បាស់ជាងពីការសរសេររបស់មនុស្សទោះមានភាពប៉ិនប្រសប់ក៏ដោយ
គ្មានអ្វីអាចមានឥទ្ធិពលមកលើសបានឡើយ ។ អាន Demosthenes ឬ Cicero;
អានផ្ទៃក្នុងស្តុតនិងអ្នកដទៃទៀតនៃកុលសម្ព័ន្ធនោះ ។ ខ្ញុំសារភាពថាពួកគេនឹង
ទាក់ទាញអ្នករីករាយអ្នករំកិលអ្នកហើយធ្វើឱ្យអ្នកភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែសូម
សាកល្បងខ្លួនឯងពីពួកគេចំពោះការអានដ៏ពិសេសនេះ ។ បន្ទាប់មកគឺជាការស្តោះ

ទឹកមាត់ដាក់ខ្លួនឯងដូច្នេះវានឹងជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងដល់អ្នកដូច្នេះប្រាប់ចូលក្នុង
ចិត្តរបស់អ្នកដូច្នេះត្រូវកែខ្លួនឯងនៅក្នុងគ្រប់ចំណុចតូចតាចរបស់អ្នកដែលប្រៀប
ធៀបនឹងចំណាប់អារម្មណ៍ដ៏ខ្លាំងក្លារបស់វាភាពខ្លាំងក្លាដូចជាអ្នកនិយាយនិង
ទស្សនវិទូស្ទើរតែនឹងរលាយសាបសូន្យ ។ ហេតុនេះហើយបានជាងាយស្រួលមើល
ថាព្រះគម្ពីរពិសេសដែលរហូតមកដល់បច្ចុប្បន្នលើសពីអំណោយទានទាំងអស់និង
គុណនៃការព្យាយាមរបស់មនុស្សលោកដកដង្ហើមនូវអ្វីដែលមានទេវភាព ។

2. មិនមែនជារចនាបទប៉ុន្តែខ្លឹមសារគឺសម្រេចចិត្ត

ជាការពិតខ្ញុំសូមសារភាពថាហោរាខ្លះមានចរិតឆើតឆាយនិងច្បាស់លាស់សូម្បីតែ
ពូកែនិយាយដើម្បីឱ្យភាពប៉ិនប្រសប់របស់ពួកគេកត់សំគាល់ចំពោះអ្នកនិពន្ធខាង
សាសនាហើយតាមរយៈឧទាហរណ៍បែបនេះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រាថ្នាចង់បង្ហាញ
ថាគេមិនខ្វះភាពឧឡារិកទេកន្លែងផ្សេងទៀតបានប្រើភាពយោរយោរនិងមិនចម្រា
ញ់ ។ ប៉ុន្តែថាតើអ្នកអានអំពីរដូវវស្សានិងអ្នកដទៃទៀតដែលសុន្ទរកថាហូរ
ចេញដោយផ្អែមល្ហែមឬអេម៉ុសជាអ្នកឃ្លាលគោយេរេម៉ានិងសាការីដែលមាន
សម័យនោះអាក្រក់ជាងមុនដោយប្រើរស្មីដែលភាពអស្ចារ្យនៃព្រះវិញ្ញាណដែលខ្ញុំ
បាននិយាយនឹងមានភស្តុតាងនៅគ្រប់ទីកន្លែង ។ ហើយខ្ញុំក៏មិនបានដឹងដែរថា
សាតាំងគឺជាអ្នកធ្វើត្រាប់តាមព្រះតាមលំដាប់លំដោយដែលមានលក្ខណៈមិនពិត
ដើម្បីបញ្ឆោតខ្លួនឯងចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់ប្រជាជនសាមញ្ញ ។ ដូច្នេះគាត់បាន
សាបព្រោះដោយឈ្នួសវ៉ៃដោយភាសាដែលគ្មានការបណ្តុះបណ្តាលនិងព្រៃផ្សៃ
កំហុសដ៏គួរឱ្យច្រណែននិងដោយពួកគេបានបញ្ឆោតមនុស្សវេទនា ។ ប៉ុន្តែមនុស្ស
ទាំងអស់ដែលមានវិចារណញ្ញាណល្មមមើលថាតើភាពទទេនិងគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម

ចំពោះការប៉ះពាល់នេះយ៉ាងណា ។ តាមដែលគម្ពីរមនុស្សមានការខ្វល់ខ្វាយទោះយ៉ាងណាមនុស្សដែលឆ្ពោះទៅមុខច្រើនព្យាយាមខាំយ៉ាងណាក៏ដោយវាច្បាស់ណាស់ថាវាពោរពេញទៅដោយគំនិតដែលមិនអាចបង្កើតបានដោយមនុស្ស ។ ពួកហោរានីមួយៗត្រូវបានគេមើលទៅគ្មាននរណាអាចរកឃើញដែលមិនលើសពីខ្នាតរបស់មនុស្សឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះអ្នកដែលទស្សនវិជ្ជាព្យាករណ៍គ្មានរសជាតិត្រូវបានគេគិតថាខ្វះរសជាតិ ។

3. **បុរាណវិទ្យាដ៏អស្ចារ្យនៃព្រះគម្ពីរ**

អ្នកផ្សេងទៀតបានដោះស្រាយជាមួយនឹងការជជែកវែកញែកនេះវែងដូច្នេះវានឹងគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការជ្រើសរើសយកបច្ចុប្បន្នតែព័ត៌មានលម្អិតសំខាន់ៗមួយចំនួនដែលសង្ខេបរឿងទាំងមូល ។ ក្រៅពីចំណុចដែលខ្ញុំបានប៉ះពាល់ហើយរាល់វត្ថុបុរាណនៃព្រះគម្ពីរគ្មានទំងន់បន្តិចទេ ។ ទោះយ៉ាងណាអ្នកនិពន្ធជនជាតិក្រិចច្រើនអាចនិយាយអំពីទេវវិទ្យាអេហ្ស៊ីបបានវិមានសាសនាណាដែលមានអាយុកាលវែងឆ្ងាយដែលមិនយូរប៉ុន្មានថាសម័យរបស់ម៉ូសេមិនបានបង្កើតព្រះថ្មីទេប៉ុន្តែជាអ្វីដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានទទួលយកទាក់ទងនឹងព្រះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ តើព្រះធ្វើអ្វីទៀតទេប៉ុន្តែហៅពួកគេត្រលប់ទៅជាការតាំងសញ្ញាដែលបានចាប់ផ្តើមជាមួយអំប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ១៧:១៧) ? ប៉ុន្តែការរំដោះខ្លួនចេញពីទាសភាពដែលពួកគេត្រូវបានឃុំឃាំងនោះត្រូវតែមានចំនេះដឹងទូទៅដែលរាល់ការលើកឡើងអំពីវានឹងដាស់ស្មារតីរបស់មនុស្សទាំងអស់ភ្លាមៗ ។ ជាការពិតវាទំងន់ជាពួកគេត្រូវបានបង្រៀនអំពីរយៈពេលបួនរយឆ្នាំ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១៣; និក្ខមនំ ១២:៤០; កាឡាទី៣: ១៧) ។ ឥឡូវនេះប្រសិនបើម៉ូសេ (ដែលមានពេលវេលាល្បឿនជាងអ្នកនិពន្ធដទៃ

ទៀតទាំងអស់) បានតាមដានការបញ្ជូនគោលលទ្ធិរបស់គាត់ត្រលប់ទៅប្រភពដាច់ស្រយាលមួយនោះយើងត្រូវតែសង្ឃឹមថាព្រះគម្ពីរពិសិដ្ឋបានដកការសរសេរផ្សេងទៀតទាំងអស់នៅសម័យបុរាណយ៉ាងដូចម្តេច ។

4. **សេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរដែលបង្ហាញដោយម៉ូសេគំរូ**

លុះត្រាតែមនុស្សម្នាក់ជ្រើសរើសជឿជនជាតិអេហ្ស៊ីបដែលជឿបន្ទាយវត្តបុរាណរបស់ពួកគេដល់ប្រាំមួយពាន់ឆ្នាំមុនការបង្កើតពិភពលោក! ប៉ុន្តែដោយសារភាពមិនស្មោះត្រង់របស់ពួកគេតែងតែត្រូវបានគេចំអកមើលងាយស្រួលឱ្យអ្នកនិពន្ធគ្រប់រូបក៏ដោយក៏គ្មានហេតុផលអ្វីដែលខ្ញុំត្រូវនឿយហត់ក្នុងការបដិសេធដែរ ។ លើសពីនេះទៅទៀតយ៉ូសែបយូសបានដកស្រង់សក្ខីកម្មពីអ្នកនិពន្ធបុរាណទាំងអស់ដែលគួររំលឹកដែលអាចសន្និដ្ឋានបានថាតាមរយៈកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ប្រជាជាតិទាំងអស់គោលលទ្ធិដែលមានចែងក្នុងច្បាប់ត្រូវបានគេស្គាល់តាំងពីយុគសម័យឆ្ងាយបំផុតអានឬមិនស្គាល់ពិតប្រាកដ ។ ឥឡូវនេះដើម្បីការពារការសង្ស័យណាមួយពីការបន្តកើតមានក្នុងចំណោមព្យាបាទហើយដើម្បីដកឱកាសណាមួយសម្រាប់មនុស្សអាក្រក់ដើម្បីឈ្លោះប្រកែកគ្នាព្រះបានជួបទាំងពីរដោយវិធីព្យាបាលល្អបំផុត ។ ខណៈពេលដែលម៉ូសេចងចាំនូវអ្វីដែលយ៉ាកុបជិតបរិយស្នាមមុនបានប្រកាសក្រោមការបំផុសគំនិតពីស្ថានសួគ៌ទាក់ទងនឹងកូនចៅរបស់គាត់តើគាត់មិនរារាំងកុលសម្ព័ន្ធរបស់គាត់តាមវិធីណាក៏ដោយ? តែសញ្ញាជាមួយភាពមិនស្មោះត្រង់អស់កល្បជានិច្ចចំពោះមនុស្សលើវី! គាត់និយាយថា “ស៊ីម្មាននិងលើវីគឺជានារ៉ាវនៃអំពើទុច្ចរិតសូមកុំអោយព្រលឹងខ្ញុំចូលទៅក្នុងដំបូន្មានរបស់ពួកគេឬអណ្តាតរបស់ខ្ញុំចូលទៅក្នុងទីកំបាំងរបស់គេឡើយ” (លោកុប្បត្តិ៤៩:៥-៦) ។

ប្រាកដណាស់គាត់អាចនៅស្ងៀមអំពីការខ្មាស់អៀននេះមិនត្រឹមតែអាណិតពួក
 គាត់ប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងមិនអាចបកស្រាយខ្លួនគាត់និងគ្រួសារទាំងមូលជាមួយ
 ផ្នែកមួយនៃភាពអៀនខ្មាស់ដូចគ្នា ។ ម៉ូសអាចត្រូវបានគេសង្ស័យថាជាអ្នកដែល
 បានអធិប្បាយដំបូងដល់គ្រួសារដែលគាត់បានប្រកាសថាបុព្វបុរសរបស់ពួកគេគួរ
 ស្តាប់ខ្លឹមបំផុតចំពោះសុន្ទរកថានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយដែលមិនផឹកផល
 ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ឬបដិសេធមិនធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ទំនាក់ទំនងរបស់
 គាត់ ។ តើនេះគឺជាអ្វីដែលគួរឱ្យសង្ស័យនិងរំខាន? ដូចគ្នានេះផងដែរនៅពេល
 ដែលគាត់រំលឹកពីការត្អូញត្អែរដ៏អាក្រក់របស់បងប្រុសរបស់គាត់ឈ្មោះអឺរ៉ុននិងប្អូន
 ស្រីរបស់គាត់ឈ្មោះម៉ារៀម (លេខ១២:១) ។ តើយើងនឹងនិយាយថាគាត់និយាយ
 ចេញពីអារម្មណ៍សាច់ឈាមរបស់គាត់ឬថាគាត់គោរពតាមបញ្ជារបស់ព្រះវិញ្ញាណ
 បរិសុទ្ធ? លើសពីនេះទៅទៀតដោយសារគាត់ជាអ្នកមានអំណាចខ្ពស់បំផុតហេតុអ្វី
 បានជាគាត់មិនទុកសិទ្ធិរបស់សម្តេចសង្ឃឱ្យកូនប្រុសរបស់គាត់តែផ្ទុយទៅវិញពួក
 គេបានទម្លាក់ពួកគេទៅកន្លែងទាបបំផុតវិញ? ខ្ញុំជ្រើសរើសតែពីរបីករណីក្នុង
 ចំណោមច្រើន ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងច្បាប់ផ្ទាល់នៅទីនេះនិងនៅទីនោះយើងនឹងជួបភស្តុ
 តាងជាច្រើនដែលបញ្ជាក់ពីការធានាពេញលេញថាម៉ូសេបានចេញមកដូចជាទេវ
 តារបស់ព្រះពីស្ថានសួគ៌ដោយគ្មានសង្ស័យ ។

(ការបដិសេធចំពោះការជំទាស់ទាក់ទងនឹងការអស្ចារ្យនិងទំនាយ)

5. ការអស្ចារ្យពង្រឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់អ្នកនាំសាររបស់ព្រះ

ឥឡូវនេះអស្ចារ្យដ៏ច្រើននិងគួរឱ្យកត់សម្គាល់ទាំងនេះដែលទាក់ទងគឺជាការបញ្ជាក់
 ជាច្រើនអំពីច្បាប់ដែលព្រះបានប្រគល់និងគោលលទ្ធិដែលព្រះបានសម្តែង ។ ដ្បិត
 ម៉ូសេត្រូវបានគេនាំឡើងទៅលើភ្នំសីណាយ ។ គាត់នៅទីនោះដោយគ្មានមនុស្ស

អស់រយៈពេលសែសិបថ្ងៃ (និក្ខមនំ ២៤:១៨); នៅរាល់ការចេញបញ្ជាតួនេះមុខ
 របស់គាត់ភ្លឺដូចការស្មើនៃព្រះអាទិត្យ (និក្ខមនំ ៣៤:២៩); រន្ទះបាញ់បានបក់
 បោកជុំវិញរង្វង់មូលផ្តុំរន្ទះនិងការគាំងត្រូវបានគេពាសពេញផ្ទៃមេឃហើយត្រែ
 ដែលផ្ទុំដោយគ្មានមាត់មនុស្សបានបន្លឺឡើង(និក្ខមនំ១៩:១៦); ថាច្រកចូលទៅ
 រោងឧបោសថដែលគ្របដណ្តប់ដោយពពកត្រូវបានលាក់បាំងពីទស្សនៈរបស់ពួក
 រាស្ត្រ (និក្ខមនំ ៤០:៣៤); ដោយសារការស្លាប់ដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចរបស់កូរ៉ាដាថាន
 និងអប៊ីរ៉ាមនិងបក្សពួកដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេអំណាចរបស់គាត់ត្រូវបានជំនុំជម្រះ
 ដោយភាពអស្ចារ្យបំផុត (ជនគណនា ១៦:២៤) ។ ថាដុំថ្មដែលវាយដោយ
 ដំបងរបស់គាត់បាននាំមកនូវទន្លេភ្លាមៗ (ជនគណនា ២០: ១០-១១; និក្ខមនំ
 ១៧: ៦; ១ កូ ១០:០៤); ម៉ាណានោះមានភ្លៀងធ្លាក់ពីស្ថានសួគ៌តាមការ
 អធិស្ឋានរបស់គាត់ (ជនគណនា ១៦: ១៣; ១ កូ ១០: ៣) ដោយទាំងនេះ
 មិនមែនជាព្រះមកពីស្ថានសួគ៌ទេដែលសរសើរម៉ូសេថាជាហោរាដែលគាត់មិន
 សង្ស័យ? ប្រសិនបើនរណាម្នាក់គួរតែជំទាស់ថាខ្ញុំកំពុងទទួលយកការពិតនូវអ្វីដែល
 មានភាពចម្រូងចម្រាសនោះការជំទាស់ដ៏ឈ្លាស់វែងនេះងាយស្រួលឆ្លើយ ។ ដរាប
 ណាម៉ូសេបានបោះពុម្ពរឿងទាំងអស់នេះនៅចំពោះមុខក្រុមជំនុំក្នុងចំណោមសាក្សី
 ឃើញផ្ទាល់ភ្នែកនៃព្រឹត្តិការណ៍នេះតើមានឱកាសអ្វីសម្រាប់ការក្លែងបន្លំ?
 ពិតណាស់ម៉ូសេបានបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខប្រជាជនដោយស្តីបន្ទោសពួកគេ
 ចំពោះភាពមិនស្មោះត្រង់ភាពតឹងរ៉ឹងភាពមិនចេះដឹងគុណនិងបទល្មើសផ្សេងៗ
 ហើយបន្ទាប់មកនឹងអួតថានៅក្រោមភ្នែករបស់ពួកគេគោលលទ្ធិរបស់គាត់ត្រូវបាន
 បញ្ជាក់ដោយអស្ចារ្យដែលពួកគេមិនធ្លាប់បានឃើញ!

6. **ការអន្តរាបរបស់ម៉ូសេគឺមិនអាចប្រកែកបាន**

សម្រាប់រឿងនេះក៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់ផងដែរ ៖ រាល់ពេលដែលគាត់ប្រាប់ពីការអន្តរាបក្នុងពេលតែមួយមានរឿងដែលមិនចុះសម្រុងគ្នាដែលអាចធ្វើឱ្យប្រជាជនទាំងមូលប្រឆាំងផ្ទុយគ្នាយ៉ាងខ្លាំងប្រសិនបើឱកាសតិចតួចបានបង្ហាញខ្លួន ។ ពីចំណុចនេះវាច្បាស់ណាស់ថាពួកគេត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យយល់ព្រមតែម្នាក់ឯងពីព្រោះពួកគេជឿជាក់គ្រប់គ្រាន់តាមបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារបញ្ហានេះត្រូវបានគេបង្ហាញឱ្យឃើញដើម្បីឱ្យអ្នកនិពន្ធខាងសាសនាមិនមានសេរីភាពក្នុងការបដិសេធថាម៉ូសេបានធ្វើអព្វកហេតុនិយាយកុហកបានសន្មតថាពួកគេជាសិល្បៈមន្តអាគម (និក្ខមនំ ៧: ១១ ឬ ៩:១១) ។ ម៉ូសេបានដកថយយ៉ាងខ្លាំងពីអបិយជំនឿនេះដើម្បីបញ្ជាក់អ្នកណាដែលគ្រាន់តែពិគ្រោះជាមួយគ្រូមន្តអាគមនិងត្រូវធ្លាប់ត្រូវតែគប់ដុំថ្មរហូតដល់ស្លាប់ (លេវី ២០: ៦) ។ តើគេសន្មតយ៉ាងដូចម្តេចថាតើពួកគេធ្វើឱ្យគាត់ក្លាយជាបុរសលេងមន្តអាគម? ពិតណាស់ជនក្លែងបន្លំណាម្នាក់ប្រើមហិច្ឆិតារបស់គាត់ក្នុងកិច្ចប្រឹងប្រែងដើម្បីគ្របដណ្តប់គំនិតរបស់ហ្វូងមនុស្សដើម្បីដណ្តើមយកកិត្តិនាម ។ ប៉ុន្តែចុះម៉ូសេវិញ? ប្រកាសថាគាត់និងអ៊ីរ៉នជាបងប្រុសរបស់គាត់គ្មានអ្វីក្រៅពីធ្វើតាមអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានដាក់ចេញ (និក្ខមនំ ១៦: ៧) គាត់អាចបំបាត់រាល់ស្លាកស្នាមនៃការពិះដៀល ។ ឥឡូវនេះប្រសិនបើព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនោះត្រូវបានពិចារណាពីការសន្មតបែបណាដែលអាចបណ្តាលឱ្យមានភ្លៀងធ្លាក់ជាប្រការរាល់ថ្ងៃពីស្ថានសួគ៌ដើម្បីផ្តល់អាហារគ្រប់គ្រាន់ដល់ប្រជាជន ៖ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់មានលើសពីកំរិតកំណត់របស់គាត់ដើម្បីបង្រៀនគាត់ពីភាពអាប្បមរភាពមិនជឿរបស់គាត់ពីទេវភាព ។ ដាក់ទោស (និក្ខមនំ ១៦: ១៩-២០)? ក្រៅពីនេះព្រះអនុញ្ញាតឱ្យ

អ្នកបំរើរបស់ព្រះត្រូវបានសាកល្បងដោយភស្តុតាងធ្ងន់ធ្ងរជាច្រើនថាឥឡូវនេះ មនុស្សអាក្រក់ប្រហែលជាមិនជោគជ័យក្នុងការតទល់ជាមួយទ្រង់ទេ ។ ពេលខ្លះ អ្នកខ្លះក្នុងចំណោមពួកគេបានយុបលើកគ្នាក្នុងបំណងផ្តល់រំលឹកអ្នកបម្រើដ៏បរិសុទ្ធ របស់ព្រះ ។ បើដូច្នេះតើម៉ូសេអាចគេចផុតពីកំហឹងរបស់ពួកគេដោយរបៀបណា? ហើយលទ្ធផលច្បាស់ណាស់ថាតាមវិធីនេះគោលលទ្ធិរបស់គាត់ត្រូវបានដាក់ ទណ្ឌកម្មគ្រប់ពេល ។

7. ការព្យាករណ៍ដែលត្រូវបានបំពេញផ្ទុយពីការរំពឹងទុករបស់មនុស្សទាំងអស់

លើសពីនេះទៅទៀតតើអ្នកណាអាចបដិសេធថាស្មារតីព្យាករណ៍ចំពោះបុព្វបុរស របស់យ៉ាកុបបណ្តាលឱ្យអាទិភាពត្រូវបានកំណត់ទៅកុលសម្ព័ន្ធយូដា (លោកុប្បត្តិ ៤៩:១០) - ជាពិសេសប្រសិនបើយើងគិតដោយខ្លួនឯងលទ្ធផលបានបង្ហាញ ឱ្យឃើញ? សូមស្រមៃគិតអំពីម៉ូសេជាអ្នកនិពន្ធដំបូងនៃទំនាយនេះ ។ ប៉ុន្តែចាប់ពី ពេលដែលការសរសេរនេះត្រូវបានកត់ត្រាបួនរយឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅក្នុងអំឡុង ពេលដែលគ្មានការនិយាយអំពីអ្នកទទួលនៅកុលសម្ព័ន្ធយូដា បន្ទាប់ពីការឧទ្ទិស ថ្វាយសូល សាំយូអែល១) ១១អំណាចរាជវង្សហាក់ដូចជាបានតាំងនៅ (១៥: កុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន ។ នៅពេលដែលដាវីឌត្រូវបានសាំយូអែលចាក់ប្រេងតាំង (១ សាំយូអែល ១៦:១៣) តើហេតុផលអ្វីដែលអាចមើលឃើញគឺការផ្ទេរអំណាច ស្តេច? តើអ្នកណានឹងគិតទុកជាមុនថាស្តេចនឹងចេញពីផ្ទះដ៏ថោកទាបរបស់អ្នកត ង្វាល់? ហើយដោយសារមានបងប្រុស ៧ នាក់នៅក្នុងគ្រួសារតើអ្នកណានឹង សម្គាល់ថាក្មេងជាងគេសម្រាប់កិត្តិយស? តើគាត់អាចមានសង្ឃឹមលើនគរយ៉ាង

ដូចម្តេច? តើអ្នកណានឹងនិយាយថាការចាក់ប្រេងតាំងរបស់គាត់ត្រូវបានកំណត់
 ដោយសិល្បៈឬការខិតខំឬការប្រុងប្រយ័ត្នរបស់មនុស្សហើយមិនមែនជាការ
 សម្រេចនៃការចាត់តាំងនៅស្ថានសួគ៌ទេ? ដូចគ្នាដែរម៉ូសេបានទាយអំពីអ្វីៗ
 ទោះបីជាមានភាពស្រពិចស្រពិលទាក់ទងនឹងការជ្រើសរើសសាសន៍ដទៃចូលក្នុង
 កិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ព្រះ : ៤៩លោកុប្បត្តិ) ១០ដែលបានកើតឡើងស្ទើរតែពីរ (
 មិនមែនជាភស្តុតាងច្បាស់លាស់ទេដែលគាត់និយាយពាន់ឆ្នាំក្រោយ តើនេះ
 ដោយការបំផុសគំនិតពីព្រះ? ខ្ញុំមិនទុកការទាយផ្សេងទៀតដែលដកដង្ហើមយ៉ាង
 ច្បាស់នូវការបើកសម្តែងដ៏ទេវតាដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលមនុស្សសុចរិតដែលជាព្រះ
 ដែលនិយាយ ។ និយាយឱ្យខ្លីចម្រៀងមួយបទរបស់លោកម៉ូសេ (៣២ចោទ) គឺ
 ជាកញ្ចក់ដ៏ភ្លឺដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់សម្តែងអោយឃើញ ។

8. ព្រះបានបញ្ជាក់ពីពាក្យទំនាយ

ប៉ុន្តែនៅក្នុងហោរាដែលនៅសេសសល់ឥឡូវនេះត្រូវបានគេយល់កាន់តែច្បាស់ ។
 ខ្ញុំនឹងលើកយកឧទាហរណ៍ខ្លះមកនិយាយដើម្បីប្រមូលពួកវាទាំងអស់មកជាមួយគ្នា
 គឺពិបាកពេក ។ ថ្វីត្បិតតែក្នុងសម័យអេសាយព្រះរាជាណាចក្រយូដាមានសន្តិភាព
 ហើយប្រហែលជាចាត់ទុកខ្លួនឯងថាស្ថិតនៅក្រោមការការពាររបស់ខាល់ដេអ៊ី
 សាបាននិយាយជាសាធារណៈអំពីការដួលរលំទីក្រុងនិងការនិរទេសប្រជាជន អេ)
 : ៣៩សាយ ៦ ។ អនុញ្ញាតឱ្យយើងផ្តល់ការព្យាករណ៍មុនពេលអ្វីដែលហាក់ (៧-
 ដូចជាមិនគួរឱ្យជឿប៉ុន្តែទីបំផុតការពិតដែលបានកើតឡើងមិនទាន់ជានិមិត្តសញ្ញា
 ច្បាស់លាស់នៃការបំផុសគំនិតទេវភាព ។ ប៉ុន្តែតើប្រភពអ្វីដែលយើងនឹងនិយាយ
 ថាព្រះបានមកនូវការព្យាករណ៍ទាំងនោះដែលអេសាយនិយាយក្នុងពេលតែមួយ

អំពីការដោះលែង? គាត់ដាក់ឈ្មោះស៊ីរ៉ូស (អេសាយ ៤៥: ១) តាមរយៈការដែលពួកខាល់ដេត្រូវសញ្ជ័យហើយប្រជាជនបានដោះលែង ។ ជាងមួយរយឆ្នាំបានកន្លងផុតពីពេលដែលហោរាទាយដូច្នេះនិងពេលស៊ីរ៉ូសបានកើតមក ។ ព្រោះក្រោយមកបានកើតប្រហែលមួយរយឆ្នាំក្រោយមរណភាពរបស់ពួកហោរា ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចទាយបានទេថាត្រូវតែមានបុរសម្នាក់ឈ្មោះស៊ីរ៉ូសដែលនឹងធ្វើសង្គ្រាមជាមួយពួកបាប៊ីឡូននឹងចុះចាញ់របបរាជានិយមដែលមានអំណាចនិងបញ្ឈប់ការនិរទេសជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ។ តើការនិទានកថានេះដោយគ្មានការតុបតែងដោយពាក្យសំដីបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីដែលអេសាយបានរៀបរាប់ថាជាសុន្ទរកថារបស់ព្រះដែលមិនសង្ស័យមិនមែនជាការសន្មតរបស់មនុស្សទេឬ? ជាថ្មីម្តងទៀតនៅពេលយេរេមាពេលខ្លះមុនពេលដែលប្រជាជនត្រូវបាននាំចេញទៅនិរទេសខ្លួនកំណត់រយៈពេលនៃការជាប់ជាឈ្លើយនៅចិតសិបឆ្នាំហើយបង្ហាញពីការវិលត្រឡប់និងការរំដោះ (យេរេមា ២៥: ១១-១២; ២៩:១០) មិនត្រូវអណ្តាតរបស់គាត់ ក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ? តើវាគួរឱ្យខ្មាស់អៀនប៉ុណ្ណាក្នុងការនិយាយថាសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកហោរាមិនត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយភស្តុតាងបែបនេះទេហើយថាអ្វីដែលពួកគេអួតដើម្បីទាមទារភាពជឿជាក់ចំពោះពាក្យផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេមិនទាន់ត្រូវបានបំពេញនោះទេ!

“មើលការខាងដើមទាំងប៉ុន្មានបានកន្លងទៅហើយ គឺជាការថ្មីដែលអញថ្លែងប្រាប់នេះ អញប្រាប់ពីការទាំងនោះ ដល់ឯងរាល់គ្នា មុនដែលកើតមកផង ។ ” (អេសាយ ៤២ខ្ញុំបានឆ្លងកាត់ការពិតដែលថាយេរេមានិងអេសេគាលនៅ (៩ : ឆ្ងាយពីគ្នាប៉ុន្តែនៅតែទាយក្នុងពេលតែមួយនៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ពួកគេដែលបានឯកភាពជាទូទៅដូចជា កំណត់ពាក្យរបស់អ្នកដទៃ ។ ទាំងអស់ចុះជានិ

យ៉ែល? តើគាត់មិនពាក់អាវទំនាយរបស់គាត់អំពីព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគត ស្ទើរតែដល់ឆ្នាំទីប្រាំមួយរយដូចជាគាត់កំពុងសរសេរប្រវត្តិសាស្ត្រនៃព្រឹត្តិការណ៍ អតីតកាលដែលគេស្គាល់ជាទូទៅទេ? បើមនុស្សគោរពកោតខ្លាចព្រះយកឿងទាំង នេះមកដាក់ក្នុងចិត្តពួកគេនឹងមានគ្រឿងបរិក្ខារបរិបូណ៌ដើម្បីទប់ស្កាត់ការរបស់ មនុស្សទុច្ចរិត ។ ព្រោះនេះគឺជាកស្តុតាងច្បាស់លាស់ដែលមិនអាចបើកចំហចំពោះ ការជំទាស់ណាមួយ ។

9. ការបញ្ជូនក្រីត្យវិន័យគឺត្រូវជឿជាក់

ខ្ញុំដឹងថាមានសត្វពស់ចឹកខ្លះវាយនៅជ្រុងណាខ្លះដើម្បីបង្ហាញពីភាពប៉ិនប្រសប់នៃ ភាពឈ្លាសវៃរបស់ពួកគេក្នុងការវាយលុកសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ។ ព្រោះគេសួរតើ អ្នកណាធានាយើងថាសៀវភៅដែលយើងអានក្រោមឈ្មោះម៉ូសេនិងហោរាត្រូវ បានសរសេរដោយពួកគេ? ពួកគេថែមទាំងហ៊ានសួរទៀតថាតើធ្លាប់ជាម៉ូសេដែររឺ ទេ? ប៉ុន្តែប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់ត្រូវសង្ស័យថាតើធ្លាប់មានផ្ទៃក្នុងអារីស្តូតូស៊ីស៊ី រឺដែលមិននិយាយថាភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះគួរតែត្រូវគេវាយដោយកណ្តាប់ដៃឬរោម ភ្នែក? ក្រីត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេត្រូវបានរក្សាទុកយ៉ាងអស្ចារ្យដោយការផ្តល់ ជំនួយពីស្ថានសួគ៌ជាជាងការខិតខំរបស់មនុស្ស ។ ហើយទោះបីដោយការធ្វេស ប្រហែសរបស់បូជាចារ្យក៏ដោយក៏ច្បាប់នេះត្រូវបានគេកប់ក្នុងរយៈពេលខ្លីបន្ទាប់ពី ស្តេចគោរពបូជាយ៉ូសៀសបានរកឃើញ [ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ២២: ៨, កូរិន ថូសទី ២ ៣៤:១៥] វានៅតែបន្តអានតាមអាយុ ។ ជាការពិតយ៉ូសៀសមិនបាន ដាក់ទៅមុខថាជាអ្វីដែលមិនស្គាល់ឬថ្មីនោះទេប៉ុន្តែជាអ្វីដែលតែងតែមានចំណេះ ដឹងទូទៅដែលជាការចងចាំដែលពេលនោះល្បីល្បាញ ។ តួនាទីបុរាណវិទ្យាត្រូវបាន

ប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះប្រាសាទ ។ ច្បាប់ចម្លងមួយត្រូវបានធ្វើពីវាហើយកំណត់សម្រាប់
ប័ណ្ណសាររាជវង្ស [ចោទិយកថា ១៧: ១៨-១៩] ។

អ្វីដែលបានកើតឡើងគឺគ្រាន់តែជារឿងនេះប៉ុណ្ណោះ ៖ សម្តេចសង្ឃបានឈប់
ផ្សាយបញ្ញត្តនេះតាមទំនៀមទម្លាប់ដ៏ឧត្តរិកហើយប្រជាជនខ្លួនឯងក៏មិនអើពើ
នឹងទម្លាប់នៃការអានបញ្ញត្តនេះដែរ ។ ហេតុអ្វីបានជាវាស្ទើរតែគ្មានអាយុឆ្លង
កាត់ដែលការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់វាមិនត្រូវបានបញ្ជាក់និងបន្តជាថ្មី? តើម៉ូសេមិន
ស្គាល់អ្នកដែលពូកែខាងដាវីឌទេ? ប៉ុន្តែដើម្បីនិយាយឱ្យបានទូលំទូលាយអំពីអ្នក
និពន្ធពិសិដ្ឋទាំងអស់វាប្រាកដណាស់ថាសំណេររបស់ពួកគេបានឆ្លងទៅកូនចៅ
តាមវិធីមួយគឺពីដៃមួយទៅដៃមួយ ។ អ្នកខ្លះបានលឺពាក្យពិតរបស់ពួកគេ ។ អ្នក
ផ្សេងទៀតបានដឹងថាពួកគេបាននិយាយដូច្នេះពីអ្នកស្តាប់ដែលការចងចាំរបស់
ពួកគេនៅតែស្រស់ស្រាយ ។

10. ព្រះជាម្ចាស់បានការពារក្រឹត្យវិន័យនិងហោរាយ៉ាងអស្ចារ្យ ។

ជាការពិតការឆ្លងកាត់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ម៉ាកាប៊ីដែលពួកគេបានដាក់ចេញ
ដើម្បីបង្អាក់ពីភាពត្រឹមត្រូវនៃព្រះគម្ពីរគឺគ្មានអ្វីដែលសមស្របជាងនេះទេដែលត្រូវ
បានគេគិតថាបង្កើត ។ ប៉ុន្តែជាបឋមសូមឱ្យយើងលុបលាងការសន្មតរបស់ពួកគេ
ជាមុនសិន ។ បន្ទាប់មកយើងនឹងត្រលប់មករកពួកគេនូវម៉ាស៊ីនឡោមព័ទ្ធដែល
ពួកគេកំពុងតតាំងជាមួយយើង ។ ចាប់តាំងពីអាន់ទីយ៉ូឆូស (ពួកគេនិយាយ)
បានបញ្ជាឱ្យដុតសៀវភៅទាំងអស់ [ម៉ាទៈ ៥៦-៥៧] តើច្បាប់ចម្លងដែលយើង
ឥឡូវនេះបានមកពីណា? ប៉ុន្តែខ្ញុំសួរថានៅក្នុងសិក្ខាសាលាអ្វីដែលពួកគេអាច

ប្រឌិតបានឈ្លើន? ដ្បិតវាត្រូវបានគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថាបន្ទាប់ពីការធ្វើទុក្ខបុក
ម្នេញបានបញ្ចប់សៀវភៅទាំងនោះបានបន្តហើយត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយគ្មាន
ការជំទាស់ដោយព្រះទាំងអស់ដែលបានលើកឡើងពីគោលលទ្ធិរបស់ពួកគេហើយ
ស្គាល់ពួកគេយ៉ាងស្និទ្ធស្នាល ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាមនុស្សអាក្រក់ទាំងអស់ដូចជាយុបឃឹ
តជាមួយគ្នាបានជេរប្រមាថជនជាតិយូដាយ៉ាងខ្មស់អៀនក៏ដោយក៏គ្មាននរណា
ម្នាក់ហ៊ានចោទប្រកាន់ពួកគេដោយជំនួសសៀវភៅក្លែងក្លាយដែរ ។ ចំពោះអ្វីក៏
ដោយតាមគំនិតរបស់ពួកគេសាសនាជឿប្រហែលជាពួកគេសារភាពថាម៉ូសេជា
អ្នកនិពន្ធ ។ តើមានអ្វីក្រៅពីភាពខ្មស់អៀនរបស់សត្វឆ្កែដែលពួកក្បត់ជាតិទាំង
នេះក្បត់នៅពេលពួកគេនិយាយកុហកថាសៀវភៅទាំងនេះ (ដែលវត្ថុបុរាណដ៏
ពិសិដ្ឋរបស់ពួកគេត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយកិច្ចព្រមព្រៀងនៃប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងអស់)
គឺក្លែងក្លាយ ។ ប៉ុន្តែកុំប្រើការខិតខំបន្ថែមទៀតដោយឥតប្រយោជន៍ក្នុងការ
បដិសេធភាពខ្វះខាតទាំងនេះសូមឱ្យយើងពិចារណានៅទីនេះថាតើព្រះអ
ម្ចាស់បានយកចិត្តទុកដាក់ថែរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណានៅពេលដែលផ្ទុយពី
ការរំពឹងទុករបស់មនុស្សគ្រប់គ្នាគាត់បានឆក់យកវាចេញពីអ្នកមានអំណាច
យោរយោរយោរយោរយោរ ភ្លើងឆាបឆេះ ។ សូមឱ្យយើងពិចារណាអំពីរបៀប
ដែលប្រដាប់ដោយបូជាចារ្យដែលគោរពបូជាព្រះនិងអ្នកដទៃទៀតដោយភាព
ខ្ជាប់ខ្ជួនខ្លាំងដែលពួកគេមិនស្នាក់ស្នើក្នុងការបញ្ជូនទៅកូនចៅរបស់ពួកគេនូវ
ទ្រព្យសម្បត្តិនេះដែលបានលោះមកវិញបើចាំបាច់ដោយចំណាយជីវិតផ្ទាល់ខ្លួន
របស់ពួកគេនិងរបៀបដែលគេធ្វើឱ្យខកចិត្តចំពោះការប្រមាញ់សៀវភៅដ៏កាចសា
ហាររបស់អ្នកគ្រប់គ្រង របស់ពួកគេ ។ តើអ្នកណាមិនទទួលស្គាល់ថាព្រះហស្តដ៏អ
ស្ចារ្យនិងការអស្ចារ្យរបស់ព្រះចំពោះការពិតដែលថាវិមានដ៏ពិសិដ្ឋទាំងនោះដែល

មនុស្សអាក្រក់បានបញ្ចុះបញ្ចូលខ្លួនឯងបានបាត់បង់ទៅនោះមិនយូរប៉ុន្មានបាន
វិលត្រឡប់មកជំនួសកន្លែងដើមវិញហើយថែមទាំងមានសេចក្តីថ្លៃថ្នូរទៀត ។
ចំពោះការបកប្រែភាសាក្រិចបានធ្វើតាមដែលបានបោះពុម្ពផ្សាយពួកគេនៅ
បរទេសទូទាំងពិភពលោក ។ ការអស្ចារ្យនេះបានលេចចេញមកមិនត្រឹមតែនៅក្នុង
ព្រះដែលបានប្រគល់តារាងនៃកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់គាត់ពីបទបញ្ជាបង្ខំឈាមនៅ
អាន់ទីយ៉ូកទេប៉ុន្តែក៏នៅក្នុងនោះដែរជនជាតិយូដាដែលត្រូវបានបំផ្លាញនិង
ខ្វះខាតដោយសំណាងអាក្រក់ជាច្រើនត្រូវបានបំផ្លាញភ្លាមៗប៉ុន្តែការសរសេរនៅ
តែមានសុវត្ថិភាពនិងនៅដដែល ។ ភាសាហេប្រឺមិនត្រឹមតែមានកិត្តិយសប៉ុណ្ណោះ
ទេប៉ុន្តែស្ទើរតែមិនស្គាល់ហើយប្រាកដថាប្រសិនបើព្រះមិនសព្វព្រះទ័យនឹងថែរក្សា
សាសនារបស់ពួកគេនោះវានឹងត្រូវវិនាសទាំងស្រុង ។ ដ្បិតបន្ទាប់ពីជនជាតិយូដា
ត្រូវបានគេនាំចេញពីនិរទេសខ្លួនវិញតើពួកគេចាកចេញពីការប្រើប្រាស់ភាសា
កំណើតពិតប្រាកដប៉ុន្មានពីពួកហោរានៅសម័យនោះដែលជាការពិតគួរកត់
សម្គាល់ព្រោះពីការប្រៀបធៀបនេះយើងយល់ឃើញកាន់តែច្បាស់ពីសម័យបុរាណ
នៃច្បាប់និងពួកហោរា ។ ហើយតើព្រះជាម្ចាស់បានការពារអ្នកណាតាមរយៈយើង
នូវគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលបានទទួលនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យនិងពួកហោរា
ដើម្បី ឲ្យ ព្រះគ្រីស្ទនៅត្រាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ទ្រង់បានលេចមក [ម៉ាថាយ ២២:
៣៧-៤០]តាមរយៈជនជាតិយូដាដ៏ឃោរឃៅបំផុតចមពោះព្រះគ្រីស្ទដែលអូហ្គោស្ទី
នហៅដោយស្មោះត្រង់ថា “ អ្នកកក់សំបុត្រ ” នៃក្រុមជំនុំពីព្រោះពួកគេបានផ្តល់
ឱ្យយើងនូវបញ្ហានៃការអានដែលពួកគេខ្លួនឯងមិនធ្វើឱ្យយើង ។

(ភាពសាមញ្ញនិងលក្ខណៈស្មើគ្នានិងសិទ្ធិអំណាចនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី, ទី ២)

11. បន្ទាប់ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ចូលមកក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាមួយនឹងអ្វីដែលជា ភស្តុតាងដ៏រឹងមាំការពិចារបស់វាត្រូវបានគាំទ្រ!

អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបីនាក់បានរៀបរាប់ពីប្រវត្តិរបស់ពួកគេនៅក្នុងរបៀបរាបទាប និងទាប សម្រាប់មនុស្សដែលមានមោទនភាពជាច្រើនភាពសាមញ្ញនេះបង្កឱ្យ មានការមើលងាយ ។ នេះគឺដោយសារតែពួកគេមិនយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការ បែងចែកគោលលទ្ធិដែលវាងាយស្រួលក្នុងការសន្និដ្ឋានថាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ កំពុងពិភាក្សាអំពីអាថ៌កំបាំងនៅស្ថានសួគ៌លើសពីសមត្ថភាពរបស់មនុស្ស ។ ប្រាកដណាស់អស់អ្នកដែលទទួលបាននូវភាពថ្លៃថ្នូរបន្តិចបន្តួចនៅពេលអានជំពូក ទីមួយរបស់លូកានីងត្រូវខ្មាស់ ។ ឥឡូវនេះថារបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវបានសង្ខេប ដោយអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អទាំងបីនាក់នេះយ៉ាងច្បាស់លុបការសរសេររបស់ពួកគេពី ការមើលងាយទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែយ៉ូហានដែលផ្តល់នូវព័ត៌មានដាក់ទាបជាងខ្លាំង ជាងព្យុះផ្តល់នូវរបស់អ្នកដែលគាត់មិនជំរុញឱ្យមានជំនឿ ។ សូមឱ្យអ្នករកកំហុស ដែលស្រួច-ដែលមានបំណងប្រាថ្នាខ្ពស់បំផុតគឺជំរុញឱ្យមានការគោរពចំពោះព្រះ គម្ពីរពីដួងចិត្តរបស់ពួកគេនិងអ្នកដទៃ-សូមឱ្យបើកចំហ ។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេ អានដំណឹងល្អយ៉ូហាន ៖ មិនថាពួកគេចង់ឬមិនចង់ទេនៅទីនោះពួកគេនឹងរក ឃើញពាក្យពេចន៍មួយពាន់ដើម្បីរំលោភយ៉ាងហោចណាស់គំនិតអាក់រអួលរបស់ ពួកគេ ខ្ញុំគួរតែនិយាយថាដើម្បីដុតម៉ាកដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចមួយចំពោះមនសិការ របស់ពួកគេចំពោះការរឹតត្បិតរបស់ពួកគេ ការចំអក ។ រឿងដូចគ្នាអនុវត្តចំពោះ ប៉ុលនិងពេត្រុស ។ ថ្វីបើមនុស្សភាគច្រើនខ្វាក់នឹងការសរសេររបស់ពួកគេក៏ ដោយប៉ុន្តែភាពរុងរឿងនៅស្ថានសួគ៌នៅក្នុងនោះបានធ្វើឱ្យមនុស្សទាំងអស់មាន ទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និទ្ធហើយដូចដែលវាត្រូវបានចងក្លាប់ជាមួយផ្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែ

ការពិតមួយនេះធ្វើឱ្យគោលលទ្ធិរបស់ពួកគេលើសពីពិភពលោក ៖ ម៉ាថាយពីមុន ជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការទទួលបានតុរបស់គាត់ពេត្រុសនិងយ៉ូហាននិយាយអ្នកខ្លួនពួក គេទាំងអស់ឈឺយមនុស្សគ្មានការអប់រំមិនបានរៀនអ្វីនៅក្នុងសាលាទេ ពួកគេ អាចបញ្ជូនទៅអ្នកដទៃ ។ ប៉ុលមិនត្រឹមតែជាសត្រូវស្បថទេប៉ុន្តែជាសត្រូវដ៏កាចសា ហាវនិងឃាតកម្មត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជាមនុស្សថ្មី ។ ការផ្លាស់ប្តូរភ្លាមៗនិងគ្មាន ការចាប់អារម្មណ៍នេះបង្ហាញថាគាត់ត្រូវបានបង្ហាញនៅស្ថានសួគ៌ដើម្បីបញ្ជាក់ពី គោលលទ្ធិមួយដែលគាត់បានវាយប្រហារ ។ សូមឱ្យការទាំងនេះបដិសេធជាព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងចុះមកសណ្ឋិតលើពួកសាវកឬថែមទាំងអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេ ធ្វើឱ្យខូចប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ប៉ុន្តែការពិតបានស្រែកដោយបើកចំហថាមនុស្សទាំង នេះដែលពីមុនមើលងាយក្នុងចំណោមមនុស្សសាមញ្ញភ្លាមៗបានចាប់ផ្តើមនិយាយ ដោយភាពរុងរឿងអំពីអាថ៌កំបាំងនៅស្ថានសួគ៌ច្បាស់ជាត្រូវបានណែនាំដោយវិញ្ញា ណ ។

(ការយល់ព្រមពីក្រុមជំនុំនិងភាពស្មោះត្រង់របស់ទុក្ខរូបបុគ្គល ១២-១៣)

12. ទីបន្ទាប់មិនប្រែប្រួលនៃក្រុមជំនុំចំពោះព្រះគម្ពីរ

ក្រៅពីនេះមានហេតុផលល្អផ្សេងទៀតដែលការយល់ព្រមពីក្រុមជំនុំមិនគួរត្រូវបាន បដិសេធដោយទម្ងន់ ។ ចាប់តាំងពីការបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរអាយុបន្ទាប់ពីយល់ព្រម គោរពតាមយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួននិងសុខដុមរមនា ។ ដោយការអន្ទរាបរាប់មិនអស់ដែល សាតាំងទាំងមូលបានព្យាយាមសង្កត់សង្កិនឬផ្តល់រំលំដើម្បីបិទបាំងនិងកំបាត់វា ចេញទាំងស្រុងពីការចងចាំរបស់មនុស្ស-ដូចជាដូងវាបានកើនឡើងខ្ពស់ជាងមុន ហើយរំលឹកថាមិនអាចប្រើបាន ។ ជាការពិតកម្រមានអ្នកពូកែឬរោហសាស្ត្រដែល

មានសមត្ថភាពខ្ពស់ជាងដែលមិនព្យាយាមប្រើអំណាចរបស់គេប្រឆាំងគ្នាទេ ។
នៅឡើយទេទាំងអស់មិនបានជោគជ័យការពិតទាំងនេះគួរតែត្រូវបានគេចាត់ទុក
ថាមិនមានសារៈសំខាន់បន្តិច ។ អំណាចនៃផែនដីទាំងមូលបានប្រដាប់ដោយអារុធ
ដើម្បីបំផ្លាញវាប៉ុន្តែកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងទាំងអស់នេះបានកើនឡើងដោយផ្សេង ។
តើវាអាចធ្វើបាបយ៉ាងខ្លាំងពីគ្រប់ទិសទីដោយរបៀបណាបើវាពឹងផ្អែកលើការ
ការពារមនុស្សតែម្នាក់ឯង ? ផ្ទុយទៅវិញដោយការពិតនេះវាត្រូវបានបង្ហាញថាមក
ពីព្រះពីព្រោះជាមួយនឹងការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់មនុស្សទាំងអស់ដែលតស៊ូ
ប្រឆាំងនឹងវានៅតែមានអំណាចផ្ទាល់ខ្លួនរហូតមកដល់ពេលនេះ ។ ក្រៅពីនេះវា
មិនមែនជារដ្ឋតែមួយមិនមែនមនុស្សតែមួយទេដែលបានយល់ព្រមទទួលនិងឱប
ក្រសោបវា ។ ប៉ុន្តែដរាបណាដែលផែនដីលាតសន្ធឹងវាបានទទួលសិទ្ធិអំណាច
ដោយការរួមបញ្ចូលដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ប្រជាជនផ្សេងៗគ្នាដែលបើមិនដូច្នោះទេពួកគេ
មិនមានអ្វីដូចគ្នាទេ ។ ការព្រមព្រៀងគ្នាដែលមានភាពខុសប្លែកពីគេហើយបើមិន
ដូច្នោះទេការខ្វែងគំនិតគ្នានៅក្នុងអ្វីគ្រប់យ៉ាងគួរតែធ្វើឱ្យយើងខ្លាំងព្រោះវាច្បាស់
ណាស់ថាកិច្ចព្រមព្រៀងនេះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយគ្មានអ្វីក្រៅពីឆន្ទៈដ៏ទេវភាព ។
ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយមិនមានទំងន់បន្ថែមទេនៅពេលយើងសង្កេតមើលភាពស្មោះ
ត្រង់របស់អ្នកដែលយល់ព្រមមិនមែនមិនមែនទាំងអស់ទេប៉ុន្តែអំពីអ្នកដែលព្រះអ
ម្ចាស់បានធ្វើឱ្យមានពន្លឺដូចចង្កៀងនៅក្នុងដំណាក់របស់ទ្រង់ ។

13. ទុក្ខរបុគ្គលបានស្លាប់យ៉ាងរឹងមាំចំពោះគោលលទ្ធិគម្ពីរ

ឥឡូវនេះជាមួយនឹងការធានាអ្វីដែលយើងគួរចុះឈ្មោះនៅក្រោមគោលលទ្ធិនោះ
ដែលយើងឃើញបានបញ្ជាក់និងបញ្ជាក់ដោយឈាមរបស់បុរសបរិសុទ្ធជាច្រើន !
ពួកគេបានទទួលវាម្តងហើយម្តងទៀតដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរដោយក្លាហានហើយ

ថែមទាំងមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការទទួលមរណភាព ។ តើយើងមិនគួរទទួលយកការផ្ដន្ទាទោសដែលប្រាកដនិងមិនរង្គោះរង្គើនូវអ្វីដែលបានប្រគល់មកយើងដោយការសន្យាបែបនេះទេ? វាមិនមែនជាការអនុម័តកម្រិតមធ្យមនៃព្រះគម្ពីរទេដែលវាត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយដោយឈាមរបស់សាក្សីជាច្រើនជាពិសេសនៅពេលដែលយើងឆ្លុះបញ្ចាំងថាពួកគេបានស្លាប់ដើម្បីបង្ហាញទីបន្ទាល់អំពីសេចក្តីជំនឿ ។ មិនមែនដោយការជ្រុលហួសហេតុ (ដូចជាវិញ្ញាណអាក្រក់ពេលខ្លះមានទម្លាប់ធ្វើ) ប៉ុន្តែដោយមានភាពម៉ឺងម៉ាត់និងថេរ ប៉ុន្តែមានភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមចំពោះព្រះ ។

មានហេតុផលផ្សេងទៀតដែលមិនពិចឬខ្សោយដែលសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនិងភាពថ្លៃថ្នូរនៃព្រះគម្ពីរមិនត្រឹមតែត្រូវបានបញ្ជាក់នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែត្រូវបានគេសន្មតដោយភាពក្លាហានប្រឆាំងនឹងឧបាយកលរបស់អ្នកប្រឆាំង ។ នៅឡើយទេពួកគេខ្លួនឯងទាំងនេះមិនមានកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីផ្តល់នូវជំនឿដ៏មាំមួនទេរហូតដល់ព្រះវរបិតាសូត្ររបស់យើងបើកបង្ហាញភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់នៅទីនោះលើកតម្កើងការគោរពចំពោះព្រះគម្ពីរលើសពីអាណាចក្រនៃភាពចម្រូងចម្រាស ។

ដូច្នេះទីបំផុតព្រះគម្ពីរនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការសន្សំចំណេះដឹងអំពីព្រះលុះត្រាតែភាពជាក់លាក់របស់គម្ពីរត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការបញ្ចុះបញ្ចូលពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ជាការពិតសក្ខីកម្មរបស់មនុស្សទាំងនេះដែលមានដើម្បីបញ្ជាក់ថាវានឹងមិនឥតប្រយោជន៍ទេប្រសិនបើជាជំនួយបន្ទាប់បន្សំចំពោះភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងពួកគេធ្វើតាមសក្ខីភាពដ៏សំខាន់និងខ្ពស់បំផុតនោះ ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលចង់បញ្ជាក់ប្រាប់អ្នកមិនជឿថាព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះកំពុងប្រព្រឹត្តដោយ

ល្ងង់ខ្លៅដ្បិតមានតែជំនឿនេះទេដែលអាចដឹង ។ ហេតុនេះ Augustine
ព្រមានដោយយុត្តិធម៌ថាភាពជាព្រះនិងភាពសុខសាន្តរបស់ចិត្តគួរតែមកមុនគេ
ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ចង់យល់ពីបញ្ហាដ៏ធំបែបនេះ ។

ជំពូកទី IX

អ្នកនិយមជ្រុលបោះបង់ព្រះគម្ពីរហើយទៅរកការសម្តែងបង្ហាញគោលការណ៍ ទាំងអស់នៃភាពជាព្រះ ។

1. ពួកនិយមជ្រុលបានបន្ថែមខុសទៅនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

លើសពីនេះទៅទៀតអ្នកដែលបោះបង់ចោលព្រះគម្ពីរស្រមៃថាវិធីណាមួយឬវិធីផ្សេងទៀតដើម្បីឈានទៅដល់ព្រះគួរតែត្រូវបានគេគិតថាមិនត្រូវបានចាប់បានច្រើនដោយកំហុសដូចដែលបានអនុវត្តដោយព្រលឹងវង្វេង ។ សម្រាប់ចុង មនុស្សឆ្គួតៗមួយចំនួនបានកើតឡើងដែលដោយមានភាពក្រអឺតក្រទមលើកតម្កើងការិយាល័យបង្រៀននៃព្រះវិញ្ញាណមើលងាយការអានទាំងអស់ហើយសើចចំអកចំពោះភាពសាមញ្ញរបស់អ្នកដែលដូចដែលពួកគេបង្ហាញនៅតែធ្វើតាមសំបុត្រនិងសម្លាប់ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំគួរតែចង់ដឹងពីគេថាវិញ្ញាណនេះមកពីណាដែលជាការបំផុសគំនិតដែលពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងខ្ពស់ដែលពួកគេហ៊ានមើលងាយគោលលទ្ធិគម្ពីរថាដូចជាក្មេងនិងមានន័យ ។ ដ្បិតតើពួកគេឆ្លើយថាវាជាព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទការធានាបែបនេះពិតជាគួរឱ្យអស់សំណើចណាស់ ។ តាមពិតពួកគេនឹងយល់ស្របថាដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងអ្នកជឿដទៃទៀតនៃក្រុមជំនុំដើមត្រូវបានបំភ្លឺដោយគ្មានវិញ្ញាណផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេដែលរៀនមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញម្នាក់ៗត្រូវបានគេគោរពដោយការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតដោយសារការសរសេររបស់ពួកគេបានបញ្ជាក់យ៉ាងអស្ចារ្យបំផុត ។ ហើយតាមពិតវាត្រូវបានទាយទុកជាមុនតាមរយៈមាត់អេសាយ សម្រាប់កន្លែងដែលថា

“ឯអញ នេះឯងជាសេចក្តីសញ្ញាដែលអញបានតាំងនឹងគេ គឺថាវិញ្ញាណរបស់អញដែលសណ្ឋិតនៅលើឯង ហើយពាក្យអញដែលអញបានដាក់នៅក្នុងមាត់ឯងនោះនឹងមិនដែលឃ្លាតចេញពីមាត់ឯង ឬពីមាត់នៃពូជពង្សរបស់ឯង ឬពីមាត់នៃកូនចៅគេ ចាប់តាំងពីឥឡូវនេះដល់អស់កល្បរៀងទៅ” (អេសាយ ៥៖ ២១) ទ្រង់មិនចងក្លាប់ប្រពៃណីបុរាណទៅនឹងគោលលទ្ធិខាងក្រៅដូចជាពួកគេកំពុងសិក្សាពី ABC ទេគេបង្រៀនថានៅក្រោមរដ្ឋកាលរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្រុមជំនុំថ្មីនឹងមានសេចក្តីសុខសាន្តពិតប្រាកដនិងពេញលេញនេះ ៖ ត្រូវគ្រប់គ្រងដោយសំឡេងរបស់ព្រះមិនតិចជាង វិញ្ញាណ ។ ហេតុដូច្នេះហើយយើងសន្និដ្ឋានថាដោយការលះបង់ដ៏សាហាវឃោរឃៅទាំងនេះបានបំបែកអ្វីៗដែលពួកហោរាបានរួមគ្នាជាមួយចំណងដែលមិនអាចរំលោភបាន ។ លើសពីនេះទៅទៀតប៉ុល” បានឡើងទៅស្ថានសួគ៌ទីបី” [២ កូរិនថូស ១២: ២] ប៉ុន្តែមិនបានបរាជ័យក្នុងការស្ងាត់ជំនាញខាងគោលលទ្ធិនៃច្បាប់និងពួកហោរាដូចគាត់បានដាស់តឿនធីម៉ូថេជាគ្រូបង្រៀន ភាពឯកវចនៈដើម្បីយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការអាន(ធីម៉ូថេទី ១ ៤:១៣) ហើយអ្វីដែលគួរចងចាំនោះគឺការសរសើរដែលគាត់បានតុបតែងព្រះគម្ពីរថាមានប្រយោជន៍សម្រាប់ការបង្រៀនដាស់តឿននិងស្តីបន្ទោសដើម្បីឱ្យអ្នកបំរើរបស់ព្រះបានល្អឥតខ្ចោះ” (ធីម៉ូថេទី ២ ៣: ១៦-១៧) ។ តើអ្វីទៅជាភាពឆ្គួតលឺលាក្នុងការធ្វើពុតថាការប្រើប្រាស់ព្រះគម្ពីរដែលនាំកូនរបស់ព្រះទៅរកគោលដៅចុងក្រោយនោះគឺមួយភ្លែតឬជាបណ្តោះអាសន្ន? បន្ទាប់មកខ្ញុំគួរតែឱ្យពួកគេឆ្លើយមកខ្ញុំថាតើពួកគេបានផឹកវិញ្ញាណផ្សេងក្រៅពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ឬយ៉ាងណា ។ បើទោះបីជាពួកគេមានជំងឺរង្វេងស្មារតីទាំងស្រុងក៏ដោយខ្ញុំមិនគិតថាពួកគេត្រូវបានគេរឹបអូសដោយវិលមុខខ្លាំងដើម្បីធ្វើឱ្យមាន

អំនួតនេះទេ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការសន្យានោះតើព្រះបានប្រកាសពីវិញ្ញាណរបស់ ទ្រង់បែបណា? មួយដែលនឹងមិននិយាយចេញពីខ្លួនគាត់ទេប៉ុន្តែនឹងណែនាំនិង បំផុសគំនិតនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេនូវអ្វីដែលគាត់បានផ្តល់តាមរយៈពាក្យនេះ [យ៉ូហាន ១៦:១៣] ។ ដូច្នេះវិញ្ញាណដែលបានសន្យាចំពោះយើងមិនមែនជាភារ កិច្ចបង្កើតការបើកសម្តែងថ្មីដែលមិនធ្លាប់ឬបង្កើតគោលលទ្ធិប្រភេទថ្មីដើម្បីនាំ យើងឱ្យឃ្លាតឆ្ងាយពីគោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អដែលបានទទួលនោះទេប៉ុន្តែជាការបិទ បាំងគំនិតរបស់យើង គោលលទ្ធិដែលត្រូវបានសរសើរដោយដំណឹងល្អ ។

2. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានទទួលស្គាល់នៅដោយព្រះជាមួយបទគម្ពីរ

ពីចំណុចនេះយើងយល់ច្បាស់ថាយើងគួរតែខ្វះខាតអនុវត្តទាំងការអាននិងការស្តា ប័ព្វព្រះគម្ពីរប្រសិនបើជាការពិតយើងចង់ទទួលបាននូវផលចំណេញនិងផល ប្រយោជន៍ណាមួយពីវិញ្ញាណរបស់ព្រះ-ដូចពេត្រុសសរសើរពីការខ្វះខាតរបស់អ្នក ដែលយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះ ការបង្រៀនទំនាយដែលទោះយ៉ាងណាក៏ដោយអាច ត្រូវបានគេមើលឃើញថាបានលះបង់កន្លែងរបស់ខ្លួនបន្ទាប់ពីពន្លឺនៃដំណឹងល្អបាន រះឡើង [ពេត្រុសទី ២ ១:១៩] ។ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញបើវិញ្ញាណណាដែលឆ្លងកាត់ ប្រាជ្ញានៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជួយពង្រឹងគោលលទ្ធិមួយទៀតមកលើយើងនោះគាត់ សមនឹងទទួលបានការសង្ស័យពីភាពឥតប្រយោជន៍និងការនិយាយកុហក [កាឡា ទី ១ ៦-៩] ។ បន្ទាប់មកអ្វី? ចាប់តាំងពី “សាតាំងបន្តខ្លួនជាទេវតានៃពន្លឺ” [II កូ ១ ១១:១៤] តើវិញ្ញាណនឹងមានអំណាចអ្វីក្នុងចំណោមយើងលុះត្រាតែ គាត់ដឹងដោយសញ្ញាសម្គាល់ជាក់លាក់? ហើយគាត់ត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាង ច្បាស់ចំពោះយើងដោយសំលេងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ៖ លើកលែងតែប្រជាជនដ៏កំស

តំទាំងនេះស្ម័គ្រចិត្តចង់រំលែងទៅរកសេចក្តីអន្តរាយរបស់ពួកគេខណៈពេលដែល
ពួកគេស្វែងរកវិញ្ញាណពីខ្លួនឯងជាជាងមកពីព្រះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយពួកគេ
អះអាងថាវាមិនសមនឹងទទួលវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលអ្វីៗទាំងអស់គួរតែ
ស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគម្ពីរឡើយ ។ ដូចជាការពិតនេះគឺជាការមិន
អើពើចំពោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលមានភាពស្មើគ្នានិងអនុលោម
តាមខ្លួនគាត់យល់ព្រមជាមួយខ្លួនគាត់ក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ហើយគ្មានអ្វី
សោះ! ដើម្បីប្រាកដថាប្រសិនបើវិញ្ញាណត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយការគ្រប់គ្រង
របស់មនុស្សឬទេវតាឬអ្វីផ្សេងទៀតនោះមនុស្សម្នាក់នឹងត្រូវចាត់ទុកថាគាត់ជា
មនុស្សថោកទាបឬបើអ្នកចូលចិត្តបន្ថយទៅជាទាសភាពប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់
ត្រូវបានគេប្រៀបធៀបជាមួយខ្លួនគាត់ នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេពិចារណា
នៅក្នុងខ្លួនគាត់? ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយខ្ញុំត្រូវបានគេសាកល្បងខ្ញុំសារភាពប៉ុន្តែ
ការធ្វើតេស្តមួយដែលធ្វើ

ឱ្យគាត់ពេញចិត្តក្នុងការបង្កើតភាពរុងរឿងរបស់គាត់ក្នុងចំណោមយើង ។ ព្រះគួរ
តែគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងភ្លាមៗនៅពេលទ្រង់ជ្រាបចូលមកក្នុងយើង ។ ប៉ុន្តែ
ក្រែងលោសញ្ញាបរិស័ទរបស់អារក្សសាតាំងមិនគួរចូលមកគាត់ចង់អោយយើងស្គាល់វា
តាមរូបភាពរបស់វាផ្ទាល់ដែលព្រះបានបោះត្រាលើព្រះគម្ពីរ ។ ព្រះគឺជាអ្នកនិពន្ធ
ព្រះគម្ពីរ ៖ ព្រះមិនអាចប្រែប្រួលនិងខុសពីខ្លួនទ្រង់ឡើយ ។ ដូច្នេះទ្រង់ត្រូវតែ
នៅដដែលដូចដែលទ្រង់ធ្លាប់បានបង្ហាញនៅទីនោះ ។ នេះមិនមែនជាការ
រើសអើងចំពោះព្រះទេលុះត្រាតែមានឱកាសយើងចាត់ទុកវាជាកិត្តិយស ។

3. ព្រះបន្ទូលនិងព្រះវិញ្ញាណជារបស់ដែលមិនអាចបំបែកបាន

ពួកគេស្តីបន្ទោសយើងចំពោះការទទួលបានលើសំបុត្រដែលសម្លាប់ពួកអ្នកជឿប៉ុន្តែនៅ
ក្នុងបញ្ហានេះពួកគេបង់ប្រាក់ពិន័យចំពោះការមើលងាយព្រះគម្ពីរ ។ ដ្បិតវា
ច្បាស់ល្មមដែលប៉ុលនៅទីនោះ [កូរិនថូសទី ២ ៣: ៦] ប្រឆាំងនឹងពួកសាវ័ក
ក្លែងក្លាយដែលជាការពិតក្នុងការសរសើរច្បាប់ក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទកំពុងហៅប្រជាជន
ឱ្យងាកចេញពីអត្ថប្រយោជន៍នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែលព្រះអម្ចាស់បានចុះកិច្ចសន្យាថា
“ សេចក្តីសញ្ញាដែលអញនឹងតាំងចំពោះពួកវង្សអ៊ីស្រាអែល ក្នុងពេលក្រោយគ្រា
នោះ គឺយ៉ាងដូច្នេះអញនឹងដាក់ក្រឹត្យវិន័យរបស់អញ នៅខាងក្នុងខ្លួនគេ ទាំង
ចារឹកទុកក្នុងចិត្តគេ នោះអញនឹងធ្វើជាព្រះដល់គេ ហើយគេនឹងបានជារាស្ត្រ
របស់អញ
” (យេរេមា ៣១:៣៣) ។ ដូច្នេះសំបុត្រនេះបានស្លាប់ហើយបញ្ញត្តរបស់ព្រះអ
ម្ចាស់សម្លាប់អ្នកអានដែលទាំងពីរត្រូវបានកាត់ចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [កូ
រិនថូសទី ២ ៣: ៦] ហើយដោយមិនទុកឱ្យចិត្តមិនមានសំលេងនៅក្នុង
ត្រចៀកតែម្នាក់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើតាមរយៈវិញ្ញាណនោះពិតជាមានស្លាកលើដួង
ចិត្តប្រសិនបើបង្ហាញពីព្រះគ្រីស្ទនោះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃជីវិត ។ (ភីលីពី ២:១៦) ”
បំប្លែងព្រលឹង ... ផ្តល់ប្រាជ្ញាដល់ក្មេងតូច ” ។ លើសពីនេះទៅទៀតនៅ
កន្លែងតែមួយដែលសាវ័កហៅការអធិប្បាយរបស់គាត់ថា “ ការគោរពព្រះ
វិញ្ញាណ ” [២ កូរិនថូស ៣: ៨] មានន័យថាដោយគ្មានការសង្ស័យទេដែលព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធចូលមកក្នុងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់សំដែងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
ថាមានតែនៅពេលដែលការគោរពនិងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរត្រឹមត្រូវរបស់វាត្រូវបានផ្តល់
ទៅឱ្យពាក្យនោះតើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបង្ហាញពីអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ ហើយអ្វីដែល
ថ្មីៗនេះត្រូវបានគេនិយាយថាពាក្យមិនច្បាស់សម្រាប់យើងទេលុះត្រាតែវាត្រូវបាន

បញ្ជាក់ដោយទីបន្ទាល់នៃវិញ្ញាណ - មិនស្របតាមរឿងទាំងនេះទេ ។ ដោយសារ
 ប្រភេទនៃការរូបរូមគ្នាទៅវិញទៅមកព្រះអម្ចាស់បានរួមបញ្ចូលភាពជាក់លាក់នៃ
 ព្រះបន្ទូលនិងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដើម្បីឱ្យមានជំនឿដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃព្រះបន្ទូលអាច
 ស្ថិតនៅក្នុងគំនិតរបស់យើងនៅពេលដែលវិញ្ញាណដែលបណ្តាលឱ្យយើងសញ្ជឹង
 គិតអំពីព្រះ ។ ហើយថាយើងអាចទទួលយកវិញ្ញាណដោយមិនខ្លាចការចាញ់នៅ
 ពេលដែលយើងស្គាល់ព្រះតាមរូបភាពរបស់ព្រះផ្ទាល់គឺនៅក្នុងព្រះបន្ទូល ។ ដូច្នេះ
 ពិតជា ព្រះជាម្ចាស់មិនបានបញ្ចេញព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នៅក្នុងចំណោមមនុស្ស
 ទេដើម្បីជាការបង្ហាញមួយភ្លែតដោយមានបំណងចង់ ឲ្យ វិញ្ញាណរបស់ទ្រង់មក
 លុបបំបាត់ទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញព្រះបានបញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណដដែលដោយអំណាច
 ដែលទ្រង់បានបញ្ចេញព្រះបន្ទូលដើម្បីបំពេញកិច្ចរបស់ទ្រង់ដោយការបញ្ជាក់ពី
 ប្រសិទ្ធភាពនៃព្រះបន្ទូល ។ តាមរបៀបនេះព្រះគ្រីស្ទបានបើកគំនិតរបស់សិស្សពីរ
 នាក់របស់ទ្រង់ហើយមានប្រាជ្ញាចំពោះអង្គទ្រង់ប៉ុន្តែថាពួកគេគួរតែដឹងបទគម្ពីរ ។
 ស្រដៀងគ្នាដែរប៉ុលខាណៈពេលដែលប៉ូលដាស់តឿនប្រជាជនថៃស្យាឡូនីចកុំឱ្យ
 ពន្លត់វិញ្ញាណ” (ថៃស្យាឡូនីចទី ១ ៥: ១៩-២០

៥: ១៩-២០) កុំចាប់ពួកគេឱ្យលឺសពីការរំពឹងទុកដោយគ្មានព្រះបន្ទូលប៉ុន្តែភ្លា
 មៗបន្ថែមការទស្សនាត្រូវមើលងាយឡើយ ។ ដោយគ្មានការសង្ស័យនេះប៉ូល
 ប្រាប់ថាពន្លឺនៃវិញ្ញាណត្រូវបានរលត់ភ្លាមៗនៅពេលដែលការទស្សនាផ្ទុកចូល
 ក្នុងភាពមើលងាយ ។ តើអ្វីដែលនិយាយថាអ្នកនិយមជ្រុលដែលពោរពេញដោយ
 មោទនភាពដែលចាត់ទុកថានេះគឺជាការបំភ្លឺដ៏ល្អបំផុតនៅពេលដែលបោះបង់
 ចោលដោយមិនខ្វល់ខ្វាយនិងលាគ្នាទៅនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពួកគេមិនមាន
 ទំនុកចិត្តតិចជាងភាពក្លាហានទេចាប់យកអ្វីដែលពួកគេអាចមានពេលកំពុងចង់

បាន? ប្រាកដណាស់ភាពសុខសាន្តខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់ត្រូវនឹងកូនរបស់ព្រះដែល
ដូចជាពួកគេមើលឃើញខ្លួនឯងដោយគ្មានវិញ្ញាណនៃព្រះដែលនៅឆ្ងាយពីពន្លឺនៃ
សេចក្តីពិតទាំងស្រុងដូច្នេះមិនមែនដោយមិនដឹងថាព្រះបន្ទូលគឺជាឧបករណ៍ដែល
ព្រះអម្ចាស់បញ្ចេញពន្លឺ វិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកជឿ ។ ដ្បិតពួកគេមិនដឹងថា
មានវិញ្ញាណណាផ្សេងក្រៅពីព្រះដែលបានគង់នៅនិងមានបន្ទូលនៅក្នុងពួក
សាវ័កឡើយហើយតាមរយៈកាសន្ទនាថារបស់អ្នកណាដែលពួកគេត្រូវបានរំលឹក
ឡើងវិញជានិច្ចចំពោះ ព្រះបន្ទូល ។

ជំពូកទី X

ព្រះគម្ពីរ កែតម្រូវការត្រួតពិនិត្យទាំងអស់ បានកំណត់ការពិត

ព្រះជាម្ចាស់តែមួយប្រឆាំងនឹងការទាំងអស់

1. ព្រះពម្ពីរជាគោលលទ្ធិនៃព្រះជាអ្នកបង្កើត

យើងបានបង្រៀនថាចំណេះដឹងអំពីព្រះបើមិនដូច្នេះទេត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់ នៅក្នុងសកលលោក ទាំងអស់ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយវាកាន់តែស្មុំស្មាលនិង បង្ហាញឱ្យឃើញកាន់តែច្បាស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះវាពិត ជាមានប្រយោជន៍ក្នុងការសញ្ជឹងគិតថាតើព្រះអម្ចាស់តំណាងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ចំពោះ យើងតាមបទគម្ពីរដូចដែលយើងបានឃើញពីមុនមកថាទ្រង់កំណត់យ៉ាងច្បាស់ នៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។ នេះពិតជាបញ្ហាវែងឆ្ងាយប្រសិនបើនរណាម្នាក់ចង់ ផ្អាកឱ្យបានហ្មត់ចត់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយខ្ញុំពេញចិត្តដែលបានផ្តល់ឱ្យចិត្ត ដែលគោរពតាមព្រះតាមលំដាប់ដោយនូវអ្វីដែលពួកគេគួរស្វែងរកជាពិសេស នៅក្នុងព្រះគម្ពីរទាក់ទងនឹងព្រះនិងដឹកនាំការស្វែងរករបស់ពួកគេឆ្ពោះទៅរក គោលដៅច្បាស់លាស់ ។ ខ្ញុំមិនទាន់យល់ឃើញការដែលព្រះបានសម្គាល់ពូជសាសន៍ អាប្រាហាំពីសាសន៍ដទៃទៀត លោក ១៧ ។ ដ្បិតសូម្បីតែទទួលដោយ (៤ : ង់ការសុំកូនចិញ្ចឹមដោយសេរីក្នុងនាមជាកូនប្រុសអ្នកដែលជាសត្រូវក៏ដោយក៏ទ្រ បានបង្ហាញថាទ្រង់ជាព្រះប្រោសលោះរបស់ពួកគេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយយើង នៅតែខ្វល់ខ្វាយជាមួយនឹងចំណេះដឹងនោះដែលឈប់នៅការបង្កើតពិភពលោក ហើយមិនតោងឡើងដល់ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកសម្រុះសម្រួល ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាមាន

តម្លៃបន្តិចក្រោយមកដើម្បីដកស្រង់ការអនុម័តជាក់លាក់ពីគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែល
 អំណាចរបស់ព្រះជាអ្នកបង្កើតនិងការផ្តល់ឱ្យក្នុងការបង្កើតធម្មជាតិដើមដំបូងត្រូវ
 បានបង្ហាញក៏ដោយខ្ញុំចង់ព្រមានអ្នកអានរបស់ខ្ញុំអំពីអ្វី ឥឡូវនេះខ្ញុំមានបំណងធ្វើ
 បើមិនដូច្នោះទេពួកគេជាន់លើដែនកំណត់ដែលកំណត់សម្រាប់ពួកគេ ។ នៅទី
 បំផុតសូមឱ្យវាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីយល់ពីរបៀបដែលព្រះជាអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌និង
 ផែនដីគ្រប់គ្រងចក្រវាលដែលបង្កើតឡើងដោយទ្រង់ ។ ជាការពិតទាំងសេចក្តីល្អ
 របស់ពួកព្រះនិងបំណងប្រាថ្នាដែលមានផលប្រយោជន៍ព្រះត្រូវបានគេសរសើរ
 ម្តងហើយម្តងទៀតហើយឧទាហរណ៍នៃភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់ព្រះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដែល
 បង្ហាញថាទ្រង់ជាអ្នកសងសេចក្តីសុចរិតនៃអំពើអាក្រក់ជាពិសេសកន្លែងដែលការ
 អត់ធ្មត់របស់ព្រះចំពោះភាពរឹងរូសគ្មានប្រសិទ្ធភាព ។

**2. លក្ខណៈរបស់ព្រះយោងតាមបទគម្ពីរយល់ស្របជាមួយអ្នកដែលស្គាល់
 នៅក្នុងការបង្កើតរបស់ទ្រង់**

ជាការពិតនៅក្នុងអត្ថបទខ្លះការពិពណ៌នាកាន់តែច្បាស់ត្រូវបានកំណត់សម្រាប់
 យើងដែលរូបរាងពិតរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញដើម្បីឱ្យឃើញដូចនៅក្នុងរូបភា
 ព ។ ព្រោះនៅពេលដែលម៉ូសេពិពណ៌នារូបភាពនោះច្បាស់ជាចង់ប្រាប់ដោយ
 សង្ខេបនូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវដើម្បីឱ្យមនុស្សដឹងអំពីព្រះ ។ គាត់និយាយថាព្រះ “
 ជាព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះដែលមានព្រះហ “ យេហូវ៉ាទ័យមេត្តាករុណានិងអាណិត
 អាសូរនិងស្មោះត្រង់ដែលរក្សារាប់ពាន់នាក់សេចក្តីមេត្តាករុណាដល់មនុស្ស “
 ដោយគ្មានវត្តមានរបស់...ដែលដកយកអំពើទុច្ចរិតនិងការរំលងចេញជនស្នូតត្រង់
 នឹងមិនគ្មានទោសឡើយ ” អំពើទុច្ចរិតដ៏ធំបំផុតរបស់ពួកចំពោះកូននិងកូន
 ៗ ។) និក្ខមនំ ៣៤ (៧-៦ :នៅទីនេះអនុញ្ញាតឱ្យយើងសង្កេតឃើញថាភាពអស់

កល្បរបស់ព្រះនិងអត្ថិភាពផ្ទាល់របស់ទ្រង់ត្រូវបានប្រកាសដោយនាមដ៏អស្ចារ្យ
នោះម្តងហើយម្តងទៀត ។ បន្ទាប់មកអំណាចរបស់ព្រះត្រូវបានលើកឡើងដែលព្រះ
ត្រូវបានបង្ហាញដល់យើងមិនដូចនៅក្នុងខ្លួនយើងទេប៉ុន្តែដូចដែលព្រះរកយើង
ដូច្នេះការទទួលស្គាល់ព្រះមាននៅក្នុងបទពិសោធន៍នៃការរស់នៅច្រើនជាងការពិត
ឥតប្រយោជន៍និងការរំពឹងទុកខ្ពស់ ។ ឥឡូវនេះយើងលឺថាអំណាចដូចគ្នាដែលបាន
រៀបរាប់នៅទីនោះដែលយើងបានកត់សំគាល់ថាទាំងនៅលើមេឃនិងផែនដី ៖
សេចក្តីសប្បុរសសេចក្តីល្អសេចក្តីមេត្តាករុណាយុត្តិធម៌ការវិនិច្ឆ័យនិងសេចក្តីពិត ។
សម្រាប់អំណាចនិងចេស្តាមាននៅក្រោមចំណងជើងថាអេឡូហ៊ីម ។ តាមព្យញ្ជនៈ
ដូចគ្នាហោរាតាំងព្រះនៅពេលពួកគេចង់បង្ហាញព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ឱ្យបាន
ពេញទី ។ ដូច្នេះយើងប្រហែលជាមិនត្រូវបានបង្ខំឱ្យប្រមូលផ្តុំករណីជាច្រើនទេនា
ពេលបច្ចុប្បន្នសូមឱ្យទំនុកដំកើងមួយ [១៤៥ទំនុកដំកើង] គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់
យើងដែលផលបូកនៃអំណាចទាំងអស់របស់ព្រះត្រូវបានគេរាប់យ៉ាងជាក់លាក់
ដែលគ្មានអ្វីត្រូវបានលុបចោល : ១៤៥ទំនុកដំកើង]៥ ។ [ហើយគ្មានអ្វីត្រូវ
បានកំណត់នៅទីនោះដែលមិនអាចមើលឃើញនៅក្នុងការបង្កើតរបស់ទ្រង់ ។ ជា
ការពិតដោយមានបទពិសោធន៍ជាគ្រូបង្រៀនរបស់យើងយើងរកឃើញព្រះ
ដូចដែលព្រះប្រកាសដោយអង្គទ្រង់នៅក្នុងព្រះ ។

នៅយេរេមាជាអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រកាសអំពីតួអង្គអ្វីដែលព្រះចង់អោយយើង
ស្គាល់ទ្រង់គឺទ្រង់ដាក់ការពិពណ៌នាតិចជាងប៉ុន្តែមានលក្ខណៈតែមួយដែលបញ្ជាក់
យ៉ាងច្បាស់ ។ ព្រះមានបន្ទូលថាសូមឱ្យអ្នកណា “ដែលលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងនៅ
នេះ ” អញជាព្រះយេហូវ៉ាដែលប្រោសផ្សាយសេចក្តីសប្បុរស សេចក្តីយុត្តិធម៌

នឹងសេចក្តីសុចរិតនៅផែនដី៖សេចក្តីសេចក្តី (២៤; ១ កូរិន ១ ។ (៣១:ពិតណាស់រឿងទាំងបីនេះគឺចាំបាច់ជាពិសេសសម្រាប់យើងដើម្បីស្គាល់សេចក្តីមេត្តាករុណាដែលមានតែការសង្គ្រោះរបស់យើងប៉ុណ្ណោះដែលនៅសេសសល់ ។ ការជំនុំជម្រះដែលត្រូវបានអនុវត្តជារៀងរាល់ថ្ងៃប្រឆាំងនឹងអ្នកធ្វើខុសហើយកាន់តែធ្ងន់ធ្ងររង់ចាំពួកគេទៅរកការបំផ្លិចបំផ្លាញជារៀងរហូត ។ យុត្តិធម៌ដែលអ្នកជឿត្រូវបានការពារហើយត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់ដោយទន់ភ័ន់បំផុត ។ នៅពេលទាំងនេះត្រូវបានយល់ការបង្ហាញថាអ្នកមានហេតុផលច្រើនដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយទាំងសេចក្តីពិតអំណាចឬភាពបរិសុទ្ធនិងភាពល្អរបស់ព្រះត្រូវបានគេមើលរំលង ។ តើធ្វើដូចម្តេចទើបយើងអាចមានចំណេះដឹងចាំបាច់អំពីយុត្តិធម៌សេចក្តីមេត្តាករុណានិងការជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់បានលុះត្រាតែចំណេះដឹងនោះពីងផ្នែកលើការពិតដែលមិនប្រែប្រួលរបស់ទ្រង់? ហើយដោយមិនយល់ពីអំណាចរបស់ព្រះតើយើងអាចជឿថាព្រះគ្រប់គ្រងផែនដីដោយការជំនុំជម្រះនិងយុត្តិធម៌ដោយរបៀបណា? ប៉ុន្តែតើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះមកពីណា? ប្រសិនបើនៅទីបំផុតផ្លូវទាំងអស់របស់ទ្រង់គឺ “មានមេត្តាករុណា ” :២៥ទំនុកដំកើង)១០ការជំនុំជម្រះ (និងយុត្តិធម៌ :២៥ទំនុកដំកើង)៨-៩ (នៅក្នុងនេះភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះក៏អាចមើលឃើញដែរ ។ ជាការពិតចំណេះដឹងអំពីព្រះដែលបានកំណត់សម្រាប់យើងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរត្រូវបានកំណត់សម្រាប់គោលបំណងដូចគ្នាទៅនឹងចំណេះដឹងដែលមានស្នាមភ្លឺចាំងនៅក្នុងការបង្កើតរបស់ព្រះដែលក្នុងនោះយើងឱ្យកោតខ្លាចព្រះជាមុនសិនបន្ទាប់មកទុកចិត្តលើទ្រង់ ។ តាមរយៈយើងអាចរៀនថ្វាយបង្គំទ្រង់ដោយភាពគ្មានកំហុសឥតខ្ចោះនៃជីវិតនិងជាមួយ

នឹងការគោរពប្រតិបត្តិដែលមិនមានការតាំងចិត្តបន្ទាប់មកពីងងឹតទាំងស្រុងលើ ភាពសុចរិតរបស់ព្រះ ។

3.ដោយសារការប្តេជ្ញារបស់ព្រះក៏មិនត្រូវបានស្គាល់ចំពោះសាសន៍ដទៃដែរអ្នក ថ្វាយបង្គំបច្ច្យាគឺមិនអាចប្រកែកបាន

ប៉ុន្តែនៅទីនេះខ្ញុំស្នើឱ្យសង្ខេបអំពីគោលលទ្ធិទូទៅ ។ ហើយជាដំបូងសូមឱ្យអ្នកអាន សង្កេតព្រះគម្ពីរដើម្បីដឹកនាំយើងទៅរកព្រះពិតដោយមិនរាប់បញ្ចូលនិងបដិសេធ យ៉ាងដាច់ខាតចំពោះព្រះទាំងអស់នៃសាសន៍ដទៃសាសនាត្រូវបានគេជិតក្បត់ស្ទើរ តែគ្រប់រយ ។ ជាការពិតគឺជាការដែលថាព្រះរបស់ព្រះតែមួយត្រូវបានគេស្គាល់និង ល្បីល្បាញនៅគ្រប់ទីកន្លែង ។ សម្រាប់មនុស្សដែលថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់រាល់ពេល និងយាយពីអារម្មណ៍ពិតនៃធម្មជាតិដូចជាពេញចិត្តនឹងព្រះតែមួយដូចជាពេញចិត្ត នឹងព្រះតែមួយប្រើឈ្មោះ ។ ហើយចាស្ទឹងម៉ាទ្រីបានអ្វីដែល ”ព្រះ ” ប្រកបដោយប្រាជ្ញាទេដែលបាននិពន្ធសៀវភៅមួយជានិយមរបស់ព្រះដែលក្នុង នោះគាត់បានបង្ហាញដោយទីបន្ទាល់ជាច្រើនថាភាពរបស់ព្រះត្រូវបានចារឹកលើ ដួងចិត្តក្នុងការប្រើប្រាស់ជារួម ។ ប៉ុន្តែសាសន៍ទាំងអស់ចំពោះនរណាម្នាក់ដោយ ភាពឥតប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេត្រូវបានអូសប្រួលអិលចូលទៅក្នុងការច្នៃ ប្រឌិតក្លែងក្លាយហើយដូច្នេះការយល់ឃើញរបស់ពួកគេបានរសាត់បាត់ទៅទោះជា អ្វីក៏ដោយដែលពួកគេបានដឹងដោយធម្មជាតិទាក់ទងនឹងព្រះតែម្នាក់ឯងបានតម្លៃ លើសពីការធ្វើឱ្យពួកគេមិនអាចពន្យល់បាន ។ សូម្បីតែពួកគេដែលឆ្លាតបំផុត បង្ហាញការរំលោភស្មារតីមិនច្បាស់លាស់នៃចិត្តរបស់ពួកគេដោយបើកចំហនៅពេល ដែលពួកគេប្រាថ្នាចង់បានព្រះឬវត្ថុផ្សេងទៀតមកបង្ហាញក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយដូច្នេះសូមអំពាវនាវដល់ព្រះដែលគួរឱ្យសង្ស័យនៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់ពួក

គេ ។ ក្រៅពីនេះក្នុងការសញ្ជឹងពីព្រះនៃជាច្រើនទោះបីពួកគេមានទស្សនៈមិនសម
 ហេតុផលជាងហ្នឹងមនុស្សដែលល្ងង់ខ្លៅជាមួយភពព្រហ្មស្ម័គ្របានតភ្ជាប់សុក្រភព
 សុក្រមិនរើនិងអ្វីៗផ្សេងទៀតពួកគេក៏មិនរួចពីការបោកបញ្ឆោតរបស់សាតាំងដែ
 រ ។ ដូចដែលយើងបាននិយាយរួចមកហើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតរាល់ការគេចវេស
 ដែលទស្សនវិទូបានប៉ាន់ស្មានដោយប៊ុនប្រសប់មិនបដិសេធការចោទប្រកាន់ពីការ
 រត់គេចខ្លួនឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញសេចក្តីពិតរបស់ព្រះត្រូវបានបំផ្លាញទាំងអស់ ។
 ហាបាគុកនៅពេលដែលគាត់ថ្កោលទោសរូបព្រះទាំងអស់នោះបុរសដែលស្វែងរក
 ព្រះនៅក្នុងវិហារ "បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់) "ហាបាគុក ២អ្នកជឿសារភាព (២០:
 ចំពោះនរណាម្នាក់ក្រៅពីព្រះដែលបានបង្ហាញឱ្យឃើញតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រ
 ង់ ។

[The End of Volume 2 (Book 1 Chapters 1-10]

Soli Deo Gloria